

Giới thiệu Cự Phẩm Dâng Đến Cửa

Thể loại: Hiện đại, Sắc, Sủng

Số chương: 15

Nhân vật chính: Diệp Thiên Tân - Tịch Hiên

Bảy năm trước, anh đã mang theo mối tình đầu đơn phương mà ra nước ngoài học tập. Chỉ mong một ngày kia trở lại, cô sẽ nhìn nhận anh.

Bảy năm trước, chàng trai đã từng dùng phương thức ngây ngô theo đuổi cô bỗng chốc biến mất, bảy năm sau khi gặp lại, anh lại khiến trái tim cô bồi hồi lữ nhip.

Nhưng chẳng ai ngờ anh và cô lại buộc chặt vào nhau do một giao kèo quý quai. Hai người giả làm người yêu để đối phó với gia đình hai bên.

Lòng anh chỉ có cô, nhưng cô lại hờ hững không để ý đến. Dù mang cô lên giường, ăn sạch cô, cô vẫn hờ hững với tâm ý mà anh dành cho.

Lòng cô bắt đầu động tâm vì anh, chỉ có anh là khó hiểu, khó nắm bắt được tính tình. Dù có bước lên giường, cùng anh hoan lạc, cô vẫn sợ hãi nếu như mình thật sự yêu anh, anh sẽ mau chóng chán ghét mình.

Tịch Hiên, em không hiểu lòng tôi sao?

Diệp Thiên Tân, anh không nên biết lòng em yếu ớt cỡ nào đâu!!!

Bạn đang đọc truyện *Cự Phẩm Dâng Đến Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trong quán cà phê phong cách Châu Âu lãng mạn, có ba người đang đợi sự xuất hiện của một người phụ nữ đã trễ hẹn 1 giờ.

Lâm Quế Vân đỏ mặt, nhìn liên tiếp thời gian trên điện thoại, sao con bé ngốc này còn chưa đến?

“À... bà Tịch, hay để hẹn bữa khác vậy?” Chu Kham nhìn Lâm Quế Vân, giọng khẽ nói.

“Ách, xin lỗi bà Lý, thật sự rất xin lỗi. Đưa con gái cứng đầu của tôi lại trễ hẹn!” Lâm Quế Vân áy náy vô cùng, đây đâu phải lần đầu tiên con gái bà trễ hẹn. Bà phải giáo huấn đứa con cứng đầu này một trận mới mong hả dạ lòng bà.

Vội xua tay, Chu Kham phiền não nhìn đứa con trai bên cạnh, lần xem mắt này lại hụt! Thật trong lòng bà đang bức tức, nhưng đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, “Không sao, con bé là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, bận việc cũng là lẽ thường tình.”

“Haizz thật là hổ thẹn cho tôi...” Lâm Quế Vân thở dài.

Cộp!

Giữa mặt bàn, một chiếc túi hiệu LV cao cấp đặt lên. Sáu ánh mắt tập trung dồn vào chủ nhân của chiếc túi LV đấy, liền một phen vui mừng.

Trước mắt họ là cô gái đeo mắt kính đen che đi hết nửa khuôn mặt, mái tóc được nhuộm nâu sáng, uốn xoắn bồng bềnh như mây. Trên người bận chiếc váy ôm bó sát lộ ra cả ba vòng chuẩn, khoác thêm chiếc áo da bên ngoài và đôi boots đen cao, phong thái mạnh mẽ pha một chút hoang dại.

“Tiểu Hiên, con làm gì để mẹ phải đợi suốt một tiếng đồng hồ?” Lâm Quế Vân vừa vui mừng, cũng vừa bức bối với đứa con gái cưng của mình.

Kéo ghế, ngồi vào bên cạnh mẹ mình, Tịch Hiên nhàn nhạt nhìn đến người đàn ông đối diện, cùng thêm mẹ người đàn ông đấy, rõ ràng có nét thất vọng lọt vào mắt cô.

“Con bận một chút về bản thiết kế, nên đến trễ.” Kéo mắt kính đen xuống, Tịch Hiên mỉm cười với hai người đối diện.

Lâm Quế Vân cho qua chuyện con gái mình đến trễ bữa tiệc xem mắt này, liền hào hứng giới thiệu, “Đây là bác Lý, bạn của mẹ, còn đây là con trai trưởng của bác Lý, Lý Quân Tường.”

Tịch Hiên gật đầu theo hướng tay mẹ cô chỉ, mỉm cười lịch sự.

Sau một hồi nói chuyện qua lại, Tịch Hiên chỉ trả lời qua loa về công việc của mình. Dường như sự ngọt ngào làm mất hứng hai trẻ, nên Lâm Quế Vân kéo Chu Nham đi đánh mặt chuột, bỏ lại Tịch Hiên và Lý Quân Tường ở lại quán cà phê.

Hai người mẹ vừa mất hút sau cánh cửa quán, Tịch Hiên liền ung dung dựa ra sau ghế nhưng, khoanh tay, đôi mắt sắc xảo nhìn Lý Quân Tường.

Mặt cũng bình thường, dáng người bình thường, công việc cũng bình thường, coi kìa, cả ăn bận cũng bình thường. Nói sao nhỉ? Người đàn ông trước mặt này, không phải mẫu bạn trai điển hình của cô.

Tịch Hiên tâm tình nhợt nhạt, cất lời: “Nói vào vấn đề chính thôi!”

Lý Quân Tường quay ngoắc, không hiểu: “Hả?”

“Anh có thật sự muốn có mối quan hệ cùng tôi?”

“À...”

“Anh thật sự nghiêm túc mối quan hệ này không?”

“Tất... tất nhiên.”

“Có định tiến tới hôn nhân?”

“À, cái này...”

“Nếu không có ý định tiến tới hôn nhân, thì đừng làm phí thời gian nhau.” Cô phất tóc cong vướn vào má, đôi môi được tô son đỏ rực, tỏ vẻ ra dáng cô nàng đông đánh: “Tôi không có định phí thời gian vô bổ vào những chuyện không có kết quả tốt cho mình, hiểu chứ?”

Lý Quân Tường còn đang chơi vơi, lời nói của Tịch Hiên lại thêm phần chắc chắn, “Tôi biết anh bị bắt ép đến với cái xem mắt quái quỷ này thôi. Nhìn anh chỉ tầm 24 hay 25 tuổi, số tuổi anh chỉ thích những cô nàng chân dài trẻ trung, xinh đẹp đúng chứ?”

“Ừm, đúng!” Lý Quân Tường không phủ nhận chuyện này. Nhưng, không ngờ cô gái trước mặt này lại có thể thoải mái nói chuyện này như thế.

“Tốt! Tôi 30 tuổi rồi, cũng không có thời gian để đùa giỡn với các cậu trẻ như cậu. Như thế nhé, tôi đi trước đây!”

Nói xong, không đợi Lý Quân Tường nói thêm, Tịch Hiên đã xách túi bước khỏi quán, trước khi đi, cô còn nhét tờ tiền lớn dưới đế ly, mỉm cười nhìn Lý Quân Tường một lần cuối, mới bước sải chân dài rời đi.

...

“Tiểu Hiên, con muốn làm mẹ tức chết mới vừa lòng đúng không?” Lâm Quế Vân thét thanh trong điện thoại.

Vừa bật điện thoại, nghe tiếng thét từ mẹ mình, Tịch Hiên mắt muốn nổ đom đóm. Xoa xoa tai đang lửng bưng, cô chán nản lên tiếng: “Mẹ à... đừng cố sức nữa, con chưa muốn có chồng!”

Lâm Quế Vân vẫn hét lớn, “Con nhìn lại mình đi, 30 tuổi đến nơi rồi, còn chưa chịu lấy chồng? Hay muốn làm bà cô ế đến già à?”

“Còn một tháng ba ngày nữa con mới 30 tuổi!” Tịch Hiên bĩu môi, xem thường, “Thôi, con còn bản thiết kế cho khách chưa hoàn thành, hẹn mẹ sau vậy, con cúp máy đây!”

Tịch Hiên liền cúp điện thoại, để tâm tình được yên ổn hơn, cô tắt luôn nguồn điện thoại. Cẩn cẩn đầu bút chì, cô ngồi trên ghế salon chỉnh sửa lại bộ váy cưới đang vẽ dở.

Tại sao mẹ cô lại làm quá vấn đề lên như thế cơ chứ. Bà cô ế? Không đời nào, Tịch Hiên cô chỉ là chưa tìm được người phù hợp cho mình thôi.

Mà không phải như thế này vẫn tốt sao? Một mình tự do tự tại, không phải phụ thuộc vào ai, không cần phải giả vờ yêu thương nhưng trong lòng lại không như thế! Đối với cô, một lần yêu là đã quá đủ rồi! Những người đàn ông, chỉ yêu thích với các cô gái trẻ đẹp, nóng bỏng, tuổi đôi mươi thôi. Còn cô? Nghe đến số tuổi thôi đã muốn bỏ chạy.

Day day vẫn thái dương đang đau nhức, Tịch Hiên đang suy nghĩ làm sao để vừa tốt cho mình mà mẹ cũng không làm phiền nữa. Cô không biết mình đã cắn đầu bút chì đến móp méo, trong rất khó coi.

Diệp Tuyết bước ra từ bếp, bung lên từng món ăn vào bàn ăn, giọng hậm hực: “Tiểu Hiên!”

Quay ngoắc lại ra sau, Tịch Hiên thấy ánh mắt như muốt giết cô của Diệp Tuyết, liền buông bản thiết kế xuống, chạy đến gần hoà, “A, đến liền. Tuyết thân yêu đừng giận, không mặt sẽ có nếp nhăn đấy.”

Diệp Tuyết lườm Tịch Hiên, “Do ai?”

Nhìn đi, bây giờ là một trời và một vực với lúc vừa đến nhà Diệp Tuyết cô nha. Lúc đến ăn bận như quý cô sành điệu nhiều tiền, giờ thì nhìn Tịch Hiên thật thảm hại với mái tóc vén tròn lên tạm thời, còn lưa thưa vài cọng rớt, áo thun ba lỗ, quần thun cổ lỗ sĩ. Ai mà nhìn vào biết đây là Nhà thiết kế đồ cưới nổi tiếng Amber kia chứ???

Vội bụng từ trong bếp ra đến món ăn cuối cùng, Tịch Hiên vui vẻ ngồi vào bàn ăn, mặc cho Diệp Tuyết cau mày.

Không sao, ăn no là được, còn chuyện khác Tịch Hiên cô sẽ không để ý nữa. Gắp một món vào miệng, cô phải thán phục rằng Diệp Tuyết nấu ăn rất ngon. Nhưng mà tháng sau nữa thôi, khi Diệp Tuyết thành vợ người ta, cô không biết sẽ chạy đi đâu để được ăn những món ăn này nha, số cô khổ đến nơi rồi.

Gắp được vài đũa, Diệp Tuyết liếc nhìn Tịch Hiên đang gắp đồ ăn bỏ vào miệng, ngập cả hai bên má, “Tháng này, cậu đã xem mắt mấy lần rồi?”

Mím môi, Tịch Hiên suy nghĩ một hồi, liền hững hờ trả lời: “Năm lần. Một lần giả vờ ham ăn, một lần giả vờ làm bà cô khó tính, hai lần giả vờ làm con sâu rọu, sáng nay là quý cô nhiều tiền đồng đánh.”

“Khụ... khụ...” Diệp Tuyết xú ho sặc sụa. “Trời ạ, đến mức này rồi ư? Một tháng mà tận 5 lần xem mắt???”

Tịch Hiên bĩu môi, gắp đồ ăn vào chén com, giọng còn buồn: “Tớ chưa muốn lấy chồng đâu...”

“Cậu từng tuổi này còn chưa muốn? Vậy cậu muốn đến khi nào?” Diệp Tuyết tra hỏi.

“Khi nào gặp được người thích hợp, lúc đó sẽ tính tiếp. Còn hiện tại...” Tịch Hiên bắt chéo tay thành dấu X, “Là KHÔNG!”

Liếc liếc Tịch Hiên vài cái, lời nói trong lòng Diệp Tuyết liền phải nói ra rồi, “Này, tớ có kế này!” Thấy Tịch Hiên ngóc đầu nhìn mình, cô nói tiếp: “Cậu còn nhớ em trai tớ không, Diệp Thiên Tân?”

Tịch Hiên gật đầu. Nhớ chứ, Diệp Thiên Tân thua cô 5 tuổi, đã từng tỏ tình với cô rồi nha, nhưng cô một mực từ chối, vì lúc đó cô đã có người yêu.

“Hôm bữa cậu bảo tuần sau Thiên Tân sẽ về đúng không? Vừa tốt nghiệp bằng thạc sĩ Luật, chà... tương lai sáng lạng đấy!” Tịch Hiên thán phục tài năng của Diệp Thiên Tân, không ngờ cậu nhóc ngày nào còn theo đuôi cô, nay lại có thể giỏi giang như thế.

Gật đầu, Diệp Tuyết tiếp lời: “Ừm. Thiên Tân cũng 25 tuổi rồi, ba mẹ tớ đang thúc ép nó lấy vợ, nó cũng đang hoang mang lắm!”

Nhướng mày liễu, Tịch Hiên nghi hoặc chuyện gì đó trong lời nói của Diệp Tuyết, liền hỏi: “Cậu có ý gì?”

Diệp Tuyết ngồi nghiêm chỉnh, buông đũa xuống, giọng quyết liệt: “Tiểu Hiên, hay cậu cùng Thiên Tân em tớ quen nhau đi!?”

“Khụ...” Lần này là Tịch Hiên sặc sụa, “Tuyết Tuyết, cậu nói quái quỷ gì vậy?”

“Không phải, chỉ là giả. Chỉ là để hai bên gia đình cậu và tớ không thúc ép nữa thôi. Cứ vờ quen nhau một thời gian, rồi sau đó lấy lí do không hợp rồi đường ai nấy đi. Vì Thiên Tân vừa về nước, chưa thành danh được gì, lại bị lấy vợ sớm, thật tội cho nó... cậu hiểu tâm tình làm chị của tớ mà, đúng không?” Diệp Tuyết u buồn trong đáy mắt, giọng nói cũng tha thiết.

Đúng là Tịch Hiên làm bạn với Diệp Tuyết bao nhiêu năm, từ cấp ba chứ không ít ỏi gì, cô hiểu được Diệp Tuyết rất thương Diệp Thiên Tân, cái gì cũng dành lấy cho Thiên Tân cả. Mà cái này... thật sự có tốt cho Thiên Tân và cô? Ngộ nhờ bị bề ra, có phải rắc rối gấp bội không?

Cô thì không sao đâu nha, mẹ cô sẽ không làm gì được cô cả. Chỉ có điều... còn gia đình Diệp Thiên Tân thì sao? Cái này cô không biết trước được.

Nhìn khuôn mặt Tịch Hiên đang dao động lời nói của mình, Diệp Tuyết đánh đòn tâm lý cuối cùng, “Tiểu Hiên... em trai tớ cũng rất được nha. Không phải là Thiên Tân của năm 18 tuổi đâu, bây giờ là Thiên Tân 25 tuổi, rất đẹp trai phong độ. Tớ nghe nói, bên Anh, rất nhiều cô gái theo đuổi em ấy.”

“Vậy tại sao Thiên Tân không kiếm đại cô gái nào đó đem về đây nói dối ba mẹ cậu được rồi?” Tịch Hiên cũng ngừng bữa ăn, cô buông đũa. Nghi ngờ nhìn Diệp Tuyết.

Diệp Tuyết vội xua tay, “Tụi con gái đó muốn quen thật chứ không phải giả! Thiên Tân chỉ muốn mối quan hệ giả vờ thôi, cậu hiểu không?”

Tịch Hiên khẽ gật đầu, giờ thì trí óc cô được khai thông rồi đó.

“Để cho tớ suy nghĩ một hôm.” Nói xong, cô ráng nuốt hết đồ ăn trong chén com, xong mới ngồi dậy, bước về phòng Diệp Tuyết đã dọn sẵn cho mình.

Khoé môi Diệp Tuyết cong lên, nhìn bóng dáng Tịch Hiên khuất sau cánh cửa. Dọn dẹp đồ ăn xong, cô bước về phòng mình, gọi một cuộc điện thoại.

“Chị đã làm xong việc em nhờ, còn lại là do em đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Dâng Đến Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Trong ngày hè oi bức, Tịch Hiên theo chân Diệp Tuyết và ba mẹ Diệp đến sân bay quốc tế Đài Loan.

Cô ăn bận rất thoải mái, cùng Diệp gia nói chuyện rất vui vẻ, vì cô thân thiết với Diệp Tuyết trên 10 năm trời, ba mẹ Diệp xem cô như con cháu trong nhà. Cô cũng lâu lâu lui tới Diệp gia vì sự mến khách của cha mẹ Diệp làm cô càng quý mến ông bà thêm gấp bội.

Tịch Hiên cô suy nghĩ đắn đo suốt ba ngày liền, cuối cùng đồng ý với điều kiện của Diệp Tuyết. Mà lòng thì vẫn còn lo lắng, cũng thấy lờ như một ngày ba mẹ Diệp biết được, chắc chắn sẽ rất hận cô nha. Nhưng vì hoàn cảnh trước mắt là không muốn có thêm cuộc xem mắt nào nữa nên cô đành nhắm mắt làm liều.

Trong tiếng ồn ào tấp nập nơi cửa ra vào sân bay, Tịch Hiên cũng có một chút hồi hộp khi đứng đợi "kẻ tòng phạm" Diệp Thiên Tân, không biết cậu ta có khác với 7 năm về trước không? đã trở mã cỡ nào? có đẹp trai như Diệp Tuyết oan oan trong đầu cô mấy ngày hôm nay không?

Từ cửa sân bay, bóng dáng người đàn ông cao to như người mẫu, trên người khoác chiếc balo, tay thì cầm vali, ung dung bước ra. Anh ăn áo sơ mi trên túi áo còn cài một bông hoa đỏ, quần tây âu trắng thơm, đôi chân dài bước. Khuôn mặt bị che khuất bởi cặp kính đen vuông, thế mà vẫn lộ ra sống mũi cao và đôi môi mỏng bạc.

“A Tân!” Ba mẹ Diệp hô to, đưa tay vẫy vẫy khi thấy bóng dáng con trai mình.

Diệp Thiên Tân nghe được tiếng gọi mình, anh tháo mắt kính xuống, liền thấy ba mẹ cùng chị mình đang vẫy tay, anh liền nở nụ cười, vẫy tay lại.

Anh vui vẻ, bước sải chân dài đến gia đình mình. Khoé môi cong lên, anh nhẹ nhàng nhìn đến cô gái đứng kế bên chị mình, là Tịch Hiên, sau hai giây thu hồi lại ánh mắt.

Tịch Hiên có chút giật mình. Chàng trai năm nào theo đuổi cô, nay đã trở thành người đàn ông đẹp trai, phong độ đến mê người như vậy ư? Đúng là thời gian thật làm người ta bất ngờ nha.

Diệp Thiên Tân buông vali xuống, ôm từng thành viên trong gia đình. Cho đến khi đến lượt Tịch Hiên, anh cũng rất tự nhiên ôm lấy cô.

Tịch Hiên cứng người, không ngờ anh có thể thoải mái với người chị lâu năm gặp lại là cô không chút ngại ngùng sao? Vợ muốn xô anh ra, nhưng nhớ lại sự giao ước giữa cô và anh, nên cũng đưa bàn tay ôm lấy anh.

“Hiên Hiên, anh rất nhớ em!” Diệp Thiên Tân thì thào, đủ để mọi người xung quanh nghe thấy.

Đầu Tịch Hiên nổ bùm! Trời ạ, không ngờ cậu ta lại bắt đầu diễn tuồng nhanh thế, làm cô phải á khẩu không nói được lời nào. Chỉ biết cười gượng cho qua.

Diệp Thiên Tân rất tự nhiên, ôm Tịch Hiên xong, anh buông thân thể kiều diễm của cô ra thì bàn tay cũng không an phận nắm lấy tay cô, không cho cô tránh né anh một phút giây nào.

“Aizzz không ngờ Tiểu Hiên và A Tân giấu giếm hai ông bà già này lâu như thế!” Mẹ Diệp than thở. Nhưng đổi lại bà rất vui mừng vì Diệp Thiên Tân chọn Tịch Hiên, vì lâu nay bà đã ngấm ngấm yêu thích Tịch Hiên lâu rồi.

Vừa xinh đẹp, tài giỏi, có học thức cao, đủ tiêu chí làm con dâu của bà. Còn về vấn đề tuổi tác, đối với bà không quan trọng.

Vỗ vai an ủi vợ, ba mẹ Diệp cũng cắt lời: “Không sao, bây giờ mẹ nó sắp có dâu rồi, nên mừng chứ sao lại than thở chứ?”

“Đúng rồi! Hôm nay phải mở tiệc cho hoành tráng nha. Một tiệc, hai chuyện vui!” Mẹ Diệp hào hứng nắm tay chồng đi trước, còn kéo theo Diệp Tuyết đi theo, để lại đôi trẻ đi sau cùng.

Tịch Hiên như dần lấy lại được ý thức, cô chậm rãi thở dài, dường như cô bị lừa... lừa bởi Diệp Tuyết. Cô chỉ muốn kết giao hai bên đôi nào lại muốn lên chức con dâu đầu cơ chứ?

“Hiên Hiên thờ dài?” Diệp Thiên Tân ung dung một tay kéo vali, một tay nắm lấy tay Tịch Hiên không buông.

Tịch Hiên quên mất người đàn ông bên cạnh, liền nhìn đến tay mình còn bị cậu ta chưa buông. Má cô bỗng chốc ửng hồng, khẽ nói: “Ách, có nên... buông tay chị ra được không?”

Ánh mắt Diệp Thiên Tân có chút kì dị, xong liền biến mất. Nở nụ cười, “Hiên Hiên tập làm quen đi, sau này còn nhiều hành động cần phải tập nữa.”

Hoảng hốt, Tịch Hiên lắp bắp, “Hành động? Hành... động gì?”

Xoay nhìn cô gái thua mình một cái đầu, Diệp Thiên Tân rất vui vẻ, lời nói đầy ẩn dụ: “Sau này, Hiên Hiên sẽ biết! Đi nhanh thôi, cả nhà đang đợi.”

Đầu Tịch Hiền bây giờ là một mớ trống rỗng, cái gì sau này sẽ biết chứ? Mặc kệ Diệp Thiên Tân kéo tay mình, cô vẫn như người thiên cổ không hiểu gì.

Buổi tiệc rất vui vẻ, chỉ toàn xoay quanh Diệp Thiên Tân.

Ở Anh, Diệp Thiên Tân thật sự đã có được công việc rất tốt ở phòng luật sư nơi giáo sư đề cử, nhưng anh một mực từ chối, để về Đài Loan. Anh đã nói dối rằng ở Đài Loan có người bạn muốn hợp tác cùng anh mở văn phòng luật sư, nên đã đồng ý, không từ chối được. Thế nên, giáo sư mới hết hy vọng níu kéo nhân tài ở lại, mà cho anh về.

Thật không ngờ, trước khi về nước vài ngày, bạn tốt của anh Trần Nghiênlại bảo anh hãy về làm ở văn phòng luật sư Phong Doanh của bố anh ta. Đúng là chạy trời không khỏi nắng.

Dù sao, văn phòng luật sư Phong Doanh rất tốt, rất có tiếng tăm ở đây. Về nước, lại có công việc làm thì đối với Diệp Thiên Tân anh cũng là điều đáng mừng, mặc dù lúc đầu anh định sẽ đầu tư một chút vốn liếng để mở văn phòng.

“A Tân và Tiểu Hiền quen nhau bao lâu rồi? Sao không cho hai ông bà già này biết?” Ba Diệp mở lời. Nhìn đôi trai gái đang ngồi đối diện, kẻ ăn người cười, không được tự nhiên như những đôi yêu nhau cho lắm.

Ông thấy Tịch Hiền dường như không được thoải mái, nên chuyển chủ đề từ Diệp Thiên Tân sang cô, để có thể biết thêm chút ít về mối tình cảm của đôi trẻ này.

“À...” Tịch Hiền ngập ngừng. Không ngờ ba Diệp lại chuyển chủ đề. Đầu cô là một mớ rối bồng bồng, bèn nhớ lại sự dạn dỏ của Diệp Tuyết, mới nhìn ba mẹ Diệp nở nụ cười, “Dạ, một năm.”

“Thế sao bây giờ hai đứa mới công khai?” Mẹ Diệp cũng lảng xảng hỏi.

“Dạ, con nghĩ đợi khi nào về nước, nói cũng chưa muộn.” Diệp Thiên Tân cũng mở lời.

Nói xong, anh lại gấp một miếng thịt bò xào vào chén của Tịch Hiền, “Em ăn nhiều vào, dạo này em rất ốm.”

Tịch Hiền liếc nhìn Diệp Thiên Tân, cô và anh đã 7 năm không gặp, cái gì mà "dạo này em rất ốm?", nói dối không biết ngượng miệng. Nhưng trước mặt ba mẹ Diệp, cô cũng nở nụ cười xã giao, “Cảm ơn.”

Bỏ miếng thịt vào miệng, Tịch Hiền liền cảm thán, rất ngon. Ôi sao mẹ Diệp cả Diệp Tuyết điều nấu ăn ngon đến thế chứ? Chả bù cho cô nấu mì gói còn bữa ương bữa dờ. Đúng là số cô không thể làm vợ hiền, đầu đảm được.

Diệp Thiên Tân thấy được sự thoải mái chỉ vì miếng thịt bò kia của cô mà bất giác cười, bàn tay anh cầm khăn giấy, lau lên bờ môi còn dính mỡ của cô, ân cần lau sạch.

Tịch Hiền tròn tròn mắt nhìn Diệp Thiên Tân. Cái cậu này, đang làm hành động rất mờ ám nha. Làm tim cô tự dưng đập nhanh mấy nhịp.

“Ôi, ông nó xem kia. Hai đứa nhỏ tình cảm chưa kia...” Mẹ Diệp nhìn cảnh âu yếm như thế, không tin không được. Bà toại nguyện cười tươi rói.

Ba Diệp cũng chỉ nhìn cười cười, rồi gấp thức ăn cho vợ mình. Chỉ có Diệp Tuyết là cắn răng, xem thường.

Hừ, trên bàn, hai cặp đang âu âu yếm yếm, làm cô tủi thân muốn khóc thét. Tại vì chồng sắp cưới của cô đi công tác tận Thượng Hải, nếu không cô cũng đâu phải chịu cảnh ngồi nhìn như vậy.

“À mà, mẹ của Tiểu Hiền biết chuyện này chưa?” Bố Diệp bỗng nhớ đến mẹ Tịch Hiền. Chỉ nghe qua lời kể của Diệp Tuyết, mẹ cô là người rất nóng lòng muốn con gái mình được gả đi.

Tịch Hiền khẽ lắc đầu, “Dạ, vẫn chưa.” Cô còn đang phân vân nên lúc nào nói cho mẹ mình biết, mà sợ mẹ cô có tin không? Aizzz

“Thiên Tân, hôm nào con đến gặp mẹ Tiểu Hiền một chuyến đi.” Ba Diệp phát phát tay, ra lệnh.

“Vâng!” Diệp Thiên Tân vui vẻ gật đầu đồng ý. Anh cũng đang tính sắp xếp thời gian đến gặp mẹ Tịch Hiền để "công khai mối quan hệ" này. Như thế, Tịch Hiền sẽ không bị mẹ cô làm phiền xem mắt, anh cũng bớt đi sự lo lắng không nên có.

Tịch Hiền nuốt nước bọt. Không ngờ tiến triển nhanh như thế, cô còn thấy choáng váng cả mặt mày. Bây giờ, cô chỉ muốn cầm cùi ăn nốt phần ăn của mình, vậy là được.

Sau buổi tiệc nhà họ Diệp.

Diệp Thiên Tân dùng xe riêng chở Tịch Hiền về chung cư nơi cô ở. Cô lúc đầu còn tính ở lại nhà riêng của Diệp Tuyết vài hôm nữa, nhưng cái trùng mắt của Diệp Tuyết làm cô chột dạ, đành buồn bã quay về chung cư cao cấp bốn sao của mình.

Cô không hiểu năm 26 tuổi, vừa kiếm được tiền, lại đi mua căn hộ ở tầng 3 chung cư cao cấp Kiến Vương này. Bây giờ, quay về thật sự có chút lạnh lẽo. Dù có thiết kế đẹp để đi chăng nữa, vẫn thấy cô đơn, tĩnh mịch.

Tịch Hiền lúc ấy chỉ muốn thoát khỏi mẹ, thoát khỏi những lời cầu nhàu về định kiến con gái không cần làm việc có nhiều tiền, chỉ cần làm người vợ tốt là được. Mà cô nào nghe lời, cô đã dành hết thời gian tuổi trẻ để viết nên ước mơ của đời mình, cuối cùng cũng đã thành hiện thực. Bây giờ đây, cô là nhà thiết kế có tiếng, có cửa hàng riêng, có một cuộc sống ổn định nhiều người mơ ước đến.

Ngồi trong xe, Tịch Hiền đề ra sáng bản quy định cho cả cô và Diệp Thiên Tân. Cô không muốn sau này có thêm nhiều rắc rối, tốt nhất là làm trước bản cam kết các điều khoản cho hai người.

“Tôi và cậu trước mặt ba mẹ Diệp và mẹ tôi, cứ là người yêu. Còn sau đó, không cần cứ giả vờ. Tôi biết cậu còn nhiều mối quan hệ khác, thế nên tránh ít tiếp xúc với nhau càng nhiều càng tốt, trừ những lúc phải cần.”

Tịch Hiền rút ra từ trong túi một chiếc namecard, đưa đến trước chỗ tay lái cho Diệp Thiên Tân, nói tiếp: “Nếu có chuyện gì gấp thì cứ alo tôi. Còn nếu có tiệc gì cần có mặt tôi, cậu cứ báo trước một ngày, lúc đó tôi sẽ sắp xếp thời gian. Oke chứ?”

Thấy mình luyên thuyên nãy giờ, mà Diệp Thiên Tân vẫn không nói gì, sợ như anh không hiểu rõ vấn đề mình nói, Tịch Hiền nhắc nhở lần nữa, “Có gì không hiểu?”

“Mối quan hệ khác là gì?” Diệp Thiên Tân nhàn nhạt hỏi. Mà bàn tay từ lúc nào đã nắm chặt vô lăng.

“À, là mối quan hệ là như xã giao bạn bè, trai gái của cậu tôi sẽ không quan tâm đến. Mà... cái này phải nói rõ ràng, khi nào cậu có bạn gái cứ thông báo cho tôi một tiếng thôi là được, lúc đó yên tâm, tôi sẽ biến mất khỏi đời cậu trong vòng một nốt nhạc!” Tịch Hiền không muốn Diệp Thiên Tân phải nhọc tâm suy nghĩ, cô đã nói rõ hết trong lời nói, quan hệ hai người, chỉ cần như vậy là đủ.

Ánh mắt Diệp Thiên Tân sa sầm, lạnh lẽo như băng. Anh cố gắng ổn định tâm trạng mình lại, nụ cười vẫn phải duy trì trên môi, “Tốt!”

“Cậu còn điều gì thắc mắc không?” Tịch Hiền xoay nhìn Diệp Thiên Tân.

Diệp Thiên Tân cũng xoay nhìn lại cô, đôi môi bạc nở nụ cười nhàn nhạt, trong ánh đèn đường chiến rọi, Tịch Hiền cảm giác lồng ngực sao đau đốn mấy giây. Khuôn mặt cậu ta có ý nghĩa gì?

“Trong thời gian quan hệ, tôi có thể gọi là người yêu của Hiền Hiền?” Diệp Thiên Tân giấu tâm tình kích động sau nụ cười.

“Tất nhiên!”

“Vậy, tôi vẫn có những quyền lợi từ người yêu đúng chứ?”

“À... cái này... cũng được!”

“Vậy được rồi!” Diệp Thiên Tân không hỏi thêm, liền chú tâm lái xe.

Nhìn Tịch Hiền ung dung bước về cổng chung cư cao cấp, Diệp Thiên Tân đôi mắt đầy giao hoạt. Bóng dáng xinh đẹp của cô, mãi mãi chỉ là của anh.

“Hiền Hiền, lần này em đừng hòng trốn thoát khỏi anh.” Khoé môi bạc nở nụ cười gian trá, sau đó mới kéo cửa xe lên, nhấn ga xe, lướt vào màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Dâng Đến Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Mọi chuyện dường như tiến triển rất thuận lợi, ngoại trừ cùng Diệp Thiên Tân về lại Diệp gia ăn bữa cơm cuối tuần, còn lại Tịch Hiền không cần làm gì thêm. Cứ thế hai người đã bắt đầu giao kèo được một tháng.

Trong một tháng, tình trạng hai người gặp nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay. Tịch Hiền bận rộn với công việc của mình, mà Diệp Thiên Tân cũng bận rộn với công việc của anh. Mỗi tối, hai người dành thời gian một ít để nhắn tin thăm hỏi tình hình.

Tịch Hiền rất thoải mái, tâm tình cũng đang rất tốt đẹp. Bước vào cửa hàng của mình, cô vu vơ ngâm nga lời bài hát vui vẻ. Chào hỏi với nhân viên của mình rất ôn hoà. Ý chí làm việc càng thêm nung nấu. Vì gần một tháng nay, mẹ cô không có làm phiền cô nha, chắc bà lại đi du lịch cùng bạn bè đâu đó nữa rồi. Số tiền cô làm được có thể nuôi được mẹ mình, chỉ là bà còn giàu hơn cả cô, một phần vì tài sản ba cô để lại và cửa hàng mì gia truyền trên 30 năm của bà ngoại, luôn đông khách tấp nập.

Mà Tịch Hiền cô không thể nào suốt đời ụp mặt vào cửa hàng mì gia truyền đó được, cô có ước mơ lớn lao hơn, vĩ đại hơn, thay vì phải lấy chồng rồi nhận lại tiệm mì của mẹ mà sống an nhàn đến hết tuổi già cô sẽ làm những thứ mình thích để sau này không phải hối hận.

Rót cho mình một ly nước lọc, Tịch Hiền nhìn thấy Lí Lạc đang chăm chú ngồi vào bàn làm việc, chỉnh sửa bản thảo. Rất tốt, sáng gấp đã có tinh thần làm việc như thế này, Tịch Hiền cô rất thích.

Lướt ngang, Tịch Hiền vỗ nhẹ lưng Lí Lạc, ôn hoà, “Lạc Lạc, cố lên.”

Lí Lạc giật bản mình, cô ngược nhìn Tịch Hiền đang vui vẻ cười cùng mình, cô cũng nhàn nhạt cười lại, “Cám ơn sếp.”

Gật đầu, Tịch Hiền liền bước đi, thì tiếng Lí Lạc vọng theo sau.

“Sếp....” Lí Lạc ngập ngừng khi Tịch Hiền bước ngang.

“Lạc Lạc có chuyện gì sao?” Tịch Hiền dừng bước. Cô nhìn Lí Lạc hôm nay rất lạ, có lẽ vì công việc cô cho nhiều quá chăng? Chắc cô phải sắp xếp lại lịch cho nhân viên cô bớt cực hơn, dù đang có cả trăm đơn hàng đang đợi cửa hàng cô hoàn thành.

Mím môi, Lí Lạc ậm ừ, xong lại lắc đầu: “Không có gì đâu ạ. Sếp đã dùng bữa sáng chưa? Có cần em đi mua....”

Tịch Hiền không để ý sự ảm đạm trong đôi mắt Lí Lạc, cô liền trả lời: “Không cần, chị chưa đói.” Nói xong, vỗ vai Lí Lạc một cái nhẹ, cô ung dung bước về lầu 2, nơi văn phòng của cô.

Vừa mở cửa phòng, đập vào mắt cô là mẹ cô, Lâm Quế Vân đang ngồi trên ghế, đôi mắt hừng hực lửa giận.

“Ách, mẹ đến sao không báo con một tiếng?” Tay Tịch Hiền liền đồ mồ hôi. Sao nhân viên của cô lại không báo trước mẹ cô đến như mọi hôm?

Cô nhớ lại nét mặt của Lí Lạc, rất muốn nói lại thôi. Trời ạ, con bé bị mẹ cô ép buộc không nói bà đến sao?

Lâm Quế Vân liếc nhìn con gái cứng. Hay lắm, điện thoại không bắt máy, đến chung cư thì cửa luôn đóng, còn ở cửa hàng thì luôn trốn tránh bà. Nay dạn dò nhân viên của cô không được thông báo cho Tịch Hiền biết bà đến, nên mới thấy được cô.

Đập bàn, Lâm Quế Vân cau kinh, “Con muốn trốn mẹ đến khi nào?”

Tịch Hiền gãi đầu, tính nói trốn được đến đâu hay đến đó, nếu mà nói ra câu đó, mẹ sẽ cắt lưỡi cô chắc chắn. Liền cười trừ, “Mẹ... đừng giận. Giận sẽ càng nhiều nếp nhăn trên mặt đấy.”

“Nếu không muốn mẹ giận, thì đi xem mắt cho mẹ, ngay lập tức!”

Chết, Tịch Hiền cô quên mất, rằng thời gian này vừa mới bắt đầu công việc luật sư, Diệp Thiên Tân khá bận, nên cô cũng không nhắc nhở anh về chuyện đến gặp mẹ mình. Ai, chiến này chết chắc rồi.

“Mẹ à... con có bạn trai rồi.” Tịch Hiền bước đến bên mẹ mình, nũng nịu.

Trợn mắt, không tin lời Tịch Hiền nói, Lâm Quế Vân vẫn phủ nhận lời cô nói, “Mẹ không tin! Con đừng hòng lấy cớ để trốn tránh. Lần này nhất định con phải theo mẹ đến xem mắt. Mỗi này rất tốt, con gia đình làm trong Nhà nước, rất xứng đôi với con.”

Vừa nói xong, Lâm Quế Vân ngồi dậy, liền kéo Tịch Hiền ra khỏi cửa tiệm.

Tịch Hiền khóc không ra nước mắt, vùng vẫy, “Mẹ, con nói thật, con có người yêu rồi.”

Vẫy tay taxi, Lâm Quế Vân nhét Tịch Hiền ngồi vào ghế sau, đọc địa chỉ đến chỗ hẹn trước.

“Mẹ... con nói thật đó.” Tịch Hiền thống khổ, chiến này cô tiêu tùng thật rồi.

Liếc xéo đứa con gái mình, Lâm Quế Vân vẫn hờ hững, bà nào tin lời con gái mình nữa. Biết bao nhiêu mối đã bị huỷ vì sự cứng đầu của cô rồi, bây giờ bà phải bắt ép cô đến cùng mới được.

“Nếu con nói có người yêu, vậy hãy điện thoại kêu cậu ta đến cứu con đi?”

Như được ban ân huệ, Tịch Hiền không hai lời, móc trong túi ra chiếc điện thoại, gọi cho Diệp Thiên Tân.

Thuê bao.

Thật sự lần này là cô bật khóc thật. Điện Diệp Thiên Tân ba lần, lần nào cũng thuê bao. Cái tên khốn kiếp! Không chọn giờ nào tắt máy, lại là giờ này. Vậy ai cứu cô đây?

“Thế nào? Người yêu con mất tích rồi à?” Lâm Quế Vân nhìn Tịch Hiền hoảng loạn mà buồn cười, lần này bà sẽ cho cô nếm mùi thất bại. Bà sẽ đến chỗ hẹn trước 30 phút, đợi gia đình bên kia đến, sẽ cho con gái bà biết thế nào là tránh trời không khỏi nắng.

Đây đâu phải lần đầu tiên Tịch Hiền bảo mình đã có người yêu. Rất là nhiều lần rồi, đến nỗi Lâm Quế Vân biết được lời tiếp theo của cô là gì.

Trần trề thất vọng trong ánh mắt, Tịch Hiên nhắm nghiền mắt mấy giây, lấy lại tâm tình. Được! Lần này cũng như mọi lần thôi, đến lúc đó cô sẽ tìm cách. Còn cái tên Diệp Thiên Tân khốn kiếp kia, ngày mai cô sẽ huỷ hết giao kèo giữa cô và cậu ta.

Thấy con gái im lặng, Lâm Quế Vân cũng thả lỏng người, miệng nở nụ cười trên môi. Lần này đừng hòng qua mặt được bà, bà sẽ có kế hoạch bắt con gái cứng đầu mình phục tùng bà.

Quán cà phê Nhật Nguyệt.

Diệp Thiên Tân đưa cho khách hàng hồ sơ ký kết hợp đồng.

Khách hàng ký xong, anh nhìn kỹ lại một lần nữa, mới an tâm nở nụ cười chuyên nghiệp.

“Cám ơn luật sư Diệp, mong mọi chuyện nhanh ổn thoả.” Vị khách hàng đưa bàn tay ra, muốn bắt tay.

Diệp Thiên Tân duy trì nụ cười trên môi, anh đưa tay ra, bắt với vị khách hàng. “Sẽ nhanh chóng.” Anh chắc nịch với câu nói của mình.

“Thế không làm phiền luật sư Diệp, tôi còn công việc cần đi trước.”

Vị khách hàng nhìn đồng hồ, có vẻ gấp gáp. Diệp Thiên Tân cũng đã hết phận sự, liền không kéo giữ, anh gật đầu chào tạm biệt khách hàng của mình.

Vừa muốn thu dọn lại giấy tờ trên bàn, Diệp Thiên Tân liền suy nghĩ tiếp theo anh sẽ làm gì. Chắc chỉ còn về văn phòng luật sư, soạn lại một số bản thảo và đợi Tịch Hiên liên lạc.

Chà, thật rất nhợt nhạt.

Tịch Hiên cô gái nhỏ này, anh phải làm gì để kéo cô lại gần mình hơn đây? Nếu cứ tình trạng này tiếp diễn, không biết bao lâu anh mới có được cô. Anh đã đợi 7 năm mới có ngày này, ngày có được Tịch Hiên trong vòng tay, ngày cô nhìn nhận anh như người đàn ông có thể che chở cho cô cả đời.

Thôi, về văn phòng trước rồi suy nghĩ sau. Diệp Thiên Tân thu dọn giấy tờ bỏ vào túi, anh nhanh nhẹn ngồi dậy, xoay người ra khỏi quán thì nghe được giọng thất thanh rất quen thuộc.

“Diệp Thiên Tân!”

Xoay người theo giọng nói phát ra, thì thấy bóng dáng cô gái nhỏ của anh đang đứng trước mặt anh, cách anh chỉ ba bước chân.

“Hiên Hiên?” Đúng là mai mẫn, anh chưa tìm đến cô, cô đã tìm đến anh trước.

Nở nụ cười tươi, Diệp Thiên Tân bước đến lại chỗ Tịch Hiên. Khẽ vuốt tóc con vương vào má Tịch Hiên, Diệp Thiên Tân đôi mắt còn ngạc nhiên hỏi: “Hiên Hiên đến tìm tôi?”

Mím môi, Tịch Hiên cố gắng giữ tâm trạng vững vàng mà không núng nính Diệp Thiên Tân. Hít một hơi mạnh vào người, liền nhào lại ôm chặt lấy cậu ta, vờ những nhẽo, “Thiên Tân, sao anh không nghe máy?”

Đến lượt Diệp Thiên Tân ngớ người, Tịch Hiên cô đã chịu ôm anh sao? Lòng anh dân lên ngọt ngào khó cưỡng nổi, lời nói đầy ôn nhu: “Tôi gặp khách hàng, vì công việc nên tôi phải đi chế độ máy bay điện thoại. Hiên Hiên đừng giận...”

Xung quanh quán cà phê Nhật Nguyệt buổi sáng khá vắng vẻ, nên mảng ôm ấp này chỉ vài ba ánh nhìn thấy, rồi họ cũng xoay người tiếp tục công việc của mình.

“Ừm, tôi không giận.” Tịch Hiên nép vào lòng Diệp Thiên Tân, cảm nhận tim cậu ta đang đập mạnh. Cô cảm thấy mối quan hệ giữa cô và Diệp Thiên Tân, cũng không tệ lắm.

“Hiên Hiên, có chuyện gì sao?” Giọng Diệp Thiên Tân lúc nào cũng trầm ấm, dễ nghe, khiến cho Tịch Hiên tràn đầy yên tâm.

Tịch Hiên quên mất còn mẹ mình ở sau lưng. Trời ạ, sao cô có thể háo sặc đến độ quên luôn mẹ mình đang kéo mình đi xem mắt cơ chứ? Khẽ nhón chân lên, khẽ sát vào tai anh, cô nói nhỏ: “Mẹ tôi ở sau lưng, diễn cho đạt vào!”

Diệp Thiên Tân lòng bỗng chùng xuống, anh lại quên, quên rằng có bao giờ Tịch Hiên đã động lòng với anh. Anh nhìn cách xa sau lưng cô, là một ánh mắt đang nhìn đắm đắm vào hai người, liền nhận biết đó là mẹ cô, vì hai người vẫn có nét hao hao với nhau.

Ép sát cô vào người mình, bàn tay to lớn anh ôm eo nhỏ của cô, đầu cúi xuống hôn vào trán cô một phát, mới ôm cô đi lại nơi có người phụ nữ đang nhìn anh với nét kinh hoàng.

Tịch Hiên có khác gì mẹ mình, bỗng dưng bị hôn một phát không lường trước, làm cô má ửng hồng, tim đập nhanh. Cô ngước lên nhìn Diệp Thiên Tân, không ngờ rằng có ngày cô lại phải nép mình dưới cánh chim của cậu ta, phải ngó cổ lên nhìn được nét điển trai, anh tuấn của cậu ta sau 7 năm gặp lại.

Chàng trai năm nào gầy ốm theo đuổi cô, bây giờ đã thành người đàn ông đẹp trai, anh tuấn ngời ngời thế này rồi.

Nhìn chàng trai nho nhã, ăn bận lịch lãm, quần áo phẳng phiu, lại ôm lấy con gái mình đang đến gần, Lâm Quế Vân dường như đã hiểu được chuyện gì đó.

Khi chàng trai đứng trước mặt bà, lại nở nụ cười ôn hoà, còn gật đầu chào hỏi: “Chào bác gái, con là Diệp Thiên Tân, là người yêu của Hiền Hiền.”

Đôi mắt mở to, Lâm Quế Vân hớn hờ, không ngờ con gái bà lại có mắt đến thế, chàng trai này nhìn quả rất là được, lại tỏ ra phong thái rất nho nhã, chắc chắn là con nhà gia đình gia giáo. Xem kìa, quần áo trên người không phải loại rẻ tiền, rõ ràng là người giàu có. Rất tốt!

Lâm Quế Vân huy luôn cuộc xem mắt bà đã cố tình muốn Tịch Hiền đến hôm nay, liền kéo con gái mình và chàng trai đẹp trai qua nhà hàng đối diện, ăn một bữa ăn và nói chuyện phiếm.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Dâng Đến Cửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Khi đã gọi món lên hết, Lâm Quế Vân không khỏi tò mò, liếc nhìn Diệp Thiên Tân, xong lại tới Tịch Hiền, cứ thế lập lại mấy lần. Đến độ Tịch Hiền ngại ngừng phải than thở: “Mẹ... đừng trừng mắt nữa.”

“À, không trừng, không trừng!” Lâm Quế Vân vui vẻ, bà cười rất tươi.

Nhìn đến Diệp Thiên Tân rất tự nhiên, anh trang nhã gấp thức ăn cho bà và Tịch Hiền, rồi rót cho mỗi người ly nước lọc, sau đó lễ phép mời bà dùng đồ ăn trước. Quả là con nhà trí thức, cách nói chuyện, dùng bữa cũng rất lễ độ.

Sau khi hỏi xong một số câu hỏi, Lâm Quế Vân rất hài lòng với Diệp Thiên Tân. Cha là giáo sư đại học Luật, mẹ là giảng viên trong trường đại học có tiếng ở Đài Loan, gia thế gia giáo như thế này, làm sao bà không ưng cho được.

Diệp Thiên Tân luôn dùng thái độ ôn hòa, nụ cười luôn ở trên môi lại không tìm ra được sự không ưng ý nào trên người cậu ta, chỗ nào cũng ưng, chỗ nào cũng như ý muốn Lâm Quế Vân hết, quả là trời có mắt! Cuối cùng con rể quý của bà xuất hiện rồi.

Hỏi mãi mà bà quên mất về việc số tuổi, đúng là tuổi già quên trước quên sau, không để lâu, bà liền hỏi: “Thiên Tân, cháu nay bao nhiêu tuổi?”

Gấp thêm một miếng thịt vào chén cho bà, Diệp Thiên Tân vẫn dùng thái độ ôn hoà, “Con năm nay 25 tuổi.”

“Con biết Tịch Hiền đã 30 tuổi?”

Diệp Thiên Tân gật đầu, “Con biết.”

Ai chà, là chàng trai không phân biệt tuổi tác, rất tốt!

Dần dà, Lâm Quế Vân hỏi rất nhiều về Diệp Thiên Tân làm Tịch Hiền phải ngao ngán thờ dài. Nếu mà bà biết được, một ngày nào đó cô và Diệp Thiên Tân không còn mối quan hệ yêu đương này nữa chắc bà sốc mất.

Mà cũng không ngờ, một Diệp Thiên Tân sôi nổi tuổi 18, bây giờ thành một Diệp Thiên Tân trầm tính, ôn hoà tuổi 25. Đúng là thời gian làm người ta thay đổi đi ít nhiều. Cũng giống như cô, tuổi trẻ sôi nổi, nhiệt huyết từ trong máu. Thế mà từ khi chia tay mối tình đầu tiên, dần dà sự sôi nổi, nhiệt huyết cũng không còn.

Giờ ngoảnh lại, thật sự không hiểu được tuổi trẻ cô đã trải qua bao thăng trầm ra sao, chịu đựng tuổi nhục, xấu hổ cỡ nào để có được sự nghiệp vững chắc, mà nhiều người đang ao ước. Nhiều khi cô cũng phải thán phục lòng sắt đá của mình, không thêm rung động trước một người đàn ông nào. Thế nên, ở cửa hàng, các nhân viên gắn cho cô biệt danh “Tịch mịch băng giá”, đối với cô nghe cũng rất ưng tai, thế nên vui vẻ chấp nhận.

Đang suy nghĩ vào một mảng mờ mịch, thì bị cái nắm tay nhắc nhở của Diệp Thiên Tân kéo Tịch Hiền quay trở lại hiện thực. Đôi mắt cô ngơ ngác, miệng cũng tự dưng hỏi: “Hả?”

Vội xoa đầu Tịch Hiền, tâm trạng của Diệp Thiên Tân hôm nay cực kỳ tốt, anh an ủi cất lời: “Mẹ em hỏi khi nào thì chúng ta cưới?”

Tịch Hiền giật mình, cô kinh diễm đứng bật dậy theo tự nhiên, xong lại thấy kích động quá mẹ cô sẽ nghi ngờ, liền ngồi xuống, kháng nghị.

“Mẹ à, con và Thiên Tân chỉ mới quen nhau không bao lâu, làm sao mà tính đến chuyện cưới hỏi được?”

“Con tính bằng trời tính không?” Lâm Quế Vân liếc con gái mình, xong liền quay nhìn Diệp Thiên Tân, bà liền khích lệ anh tiến thêm bước nữa, “Thiên Tân à, Tiểu Hiền nhà bác nhờ con chăm sóc rồi.”

Diệp Thiên Tân khoe môi cong lên, anh điềm tĩnh hòa theo Lâm Quế Vân, “Con hứa sẽ chăm sóc tốt cho Hiền Hiền.” Rồi quay sang nhìn Tịch Hiền đang lộ vẻ bất mãn, cô trừng mắt với anh, không nói gì thêm.

Lâm Quế Vân càng nhìn càng yêu thích Diệp Thiên Tân, bà chấp nhận cho anh làm con rể của mình, từ trong ra ngoài, từ đầu đến cuối tất cả đều là “Đồng ý hai tay!”. Còn Tịch Hiền, bà sẽ cố gắng thúc giục con bé tiến thêm bước nữa, để cô không phải cứ ngày một ngày hai như thế này.

Sau bữa cơm ra mắt Lâm Quế Vân. Diệp Thiên Tân chờ Tịch Hiền cùng mẹ cô quay trở về nhà Tịch gia.

Đến trước cửa Tịch gia, Lâm Quế Vân vẫy tay chào tạm biệt, dặn dò Tịch Hiền cùng Diệp Thiên Tân đủ điều mới đồng ý bước vào nhà. Tâm trạng bà hôm nay rất là tốt, nên vào nhà xong liền điện thoại rủ bạn bè cùng đánh mạt chạt.

“Lân này phiền phức to rồi...”

Ngồi trong xe, Tịch Hiền luôn có một tâm trạng là bất ổn, luôn thờ dãi.

“Tại sao, không phải mọi điều rất tốt sao?” Diệp Thiên Tân bình thản hỏi lại. Anh đã cố gắng làm Lâm Quế Vân mẹ cô yêu thích mình, vậy là vẹn cả đôi đường rồi, còn phiền phức gì thêm?

“Tốt đầu cậu ấy!” Tịch Hiền mắng mỏ: “Cậu biết sáng nay mẹ tôi đã kéo tôi đến quán cà phê Nhật Nguyệt đó để xem mắt không? Tôi điện thoại mãi cho cậu toàn thuê bao, xem chút hù dọa tôi rồi.” Hùng hực lửa giận, cô liền muốn trút lên người Diệp Thiên Tân.

Diệp Thiên Tân hiểu vấn đề, ánh mắt hồi lỗi nhìn Tịch Hiền, “Hiền Hiền, tôi đang đi cùng khách hàng, không thể nghe điện thoại.”

“Vậy tại sao cậu lại không điện thoại hay nhắn tin thông báo tôi trước?” Liền suy nghĩ thêm, Tịch Hiền nói: “Sau này, có chuyện gì cũng phải nói cho tôi biết trước, để không có chuyện như ngày hôm nay, hiểu không?”

“Không phải Hiền Hiền bảo rằng chỉ cần giả vờ trước mặt hai gia đình thôi sao? Không cần phải quan tâm đến đối phương?” Diệp Thiên Tân trả lời nhưng rõ ràng là chất vấn cô thêm.

“Tất nhiên, nhưng giờ tôi cho phép cậu quan tâm tôi!” Tịch Hiền nghiêm chỉnh nói.

“Còn Hiền Hiền? Sẽ quan tâm tôi chứ?”

“Cũng tất nhiên! Quan tâm lẫn nhau để đối phó hai gia đình hơn.”

Tịch Hiền ánh mắt kiên định nhìn Diệp Thiên Tân, như lời cô nói luôn là đúng.

Đúng vậy, quan tâm đối phương để dễ bề hành động hơn, nếu như giống hôm nay nữa, chắc chắn sẽ không có chuyện tốt đẹp rằng mai mốt Diệp Thiên Tân ở đây nữa. Cô chưa bao giờ tin vào sự mai mốt, chỉ có sự cố gắng mà thôi.

Ngồi vào trong xe của Diệp Thiên Tân lâu, vẫn chưa thấy con đường trở về cửa hàng của mình. Tịch Hiền cau mày, đoạn đường lạ quá, liền hỏi: “Đoạn đường này đâu phải quay về cửa hàng của tôi?”

“Đúng.”

“Thế cậu chờ tôi đi đâu?”

“Hẹn hò!”

“Cái gì???”

Tịch Hiền hốt hoảng thật sự. Cô nhìn Diệp Thiên Tân chằm chằm, lớn giọng: “Diệp Thiên Tân! Tôi chấp nhận hẹn hò cùng cậu khi nào?”

Ánh mắt vô tội Diệp Thiên Tân nhìn Tịch Hiền, sâu lắng lại thấy thê lương, “Hiền Hiền, muốn tôi cùng Hiền Hiền quan tâm nhau thì phải hẹn hò mới biết thêm về nhau chứ?”

Thấy mình giống như Sư Tử Hà Đông, Tịch Hiền chột dạ, cô nuốt nước bọt, “Còn nhiều cách để biết thêm về nhau mà? Như cậu cứ liệt kê sở thích, cậu ghét gì, thích ăn gì, vân vân...”

“Hiền Hiền, chúng ta không phải là trẻ con...” Diệp Thiên Tân ngắt lời. Anh cười khò.

“...” Tịch Hiền lúng túng. Từ mối tình đầu tiên, cô đã không có hẹn hò cùng ai, làm sao mà có kinh nghiệm. Có kinh nghiệm cũng là 7 năm về trước, giờ thì tiêu tan theo mây khói thời gian rồi còn đâu.

Trong xe trở nên ngột ngạt, Tịch Hiền càng bối rối.

Mọi cảm xúc của cô điều lọt vào mắt Diệp Thiên Tân. Anh dường như đã quá nhanh để tiến triển mối quan hệ này. Ấm đạm, anh lại phải rút dợt thời cơ khác vậy, “Hiền Hiền, không hẹn hò, tôi sẽ đưa Hiền Hiền về.”

Nhìn đến sự rối rắm của cô, anh nào có tâm tình để hẹn hò, dù thật lòng anh rất muốn cùng cô ăn một bữa ăn chỉ hai người, đi dạo quanh ngắm cảnh phố phường, hay chỉ là cái nắm tay cùng nhau vòng quanh bờ biển.

Tịch Hiên im lặng. Cô không trả lời câu nói của Diệp Thiên Tân, cũng như không nghe thấy được lời nói của cậu ta, cô mộng mị.

Sau tự dưng cô lại nhớ đến mối tình đầu nhỉ? Mối tình đầu của cô chớm nở từ lúc bước chân vào đại học, thế nhưng sau ba năm yêu nhau, lại đường ai nấy đi.

Lý do hết sức bình thường như bao cặp đôi khác, hết yêu, hết thương, không hợp tính tình. Mà cô biết chắc, không chỉ có mỗi bao nhiêu lý do đó. Cô cũng biết mình khá cứng ngắt, không mềm mại, đáng yêu như bao nhiêu cô gái khác, có lẽ đó vì ảnh hưởng một phần từ ba mình.

Ba cô là phi công trong quân đội, mất năm cô vừa tròn 17 tuổi. Trong quá trình cô lớn lên, ông luôn là một người ba nghiêm khắc, không nuông chiều, hay yêu thương cô như cách của các người ba bình thường. Ông luôn cho như thể cô sẽ hư hỏng, thế nên, cô cũng dần quen với những lời không quá ngọt ngào của ba mình. Ông có một ý chí lớn, một phi công yêu nước rất nhiều, cô luôn tự hào về ông.

Tình đầu rồi cũng đi qua, tại sao cô cứ mãi nhớ lại kỷ niệm đau khổ đó nhỉ? Trời ạ, năm đó còn khóc sưng cả mắt, ăn vạ ở phòng trọ Diệp Tuyết suốt một tuần lễ. Giờ nhớ lại, thấy thật mất mặt.

Tịch Hiên cũng vội nhớ đến những lời tỏ tình của Diệp Thiên Tân năm cậu ta 18 tuổi. Cô có ngó qua nhìn cậu ta, nửa khuôn mặt không góc chết kia, khiến cô có chút dao động.

“Hiên Hiên, tôi thích em.”

“Mặc kệ em hơn tôi 5 tuổi hay 10 tuổi, tôi vẫn thích em.”

“Tôi sẽ trở thành người đàn ông có thể che chở được cho em, hãy tin tôi!”

Những lời của cậu nhóc 18 tuổi, lúc đó Tịch Hiên cô làm sao tin được? Cô năm đó đã 23 tuổi, không phải thiếu nữ 18 tuổi như cậu ta mà có thể động lòng. Thế nhưng cậu ta vẫn theo đuổi cô, cho đến khi một ngày Diệp Tuyết bảo rằng cậu ta nhận được học bổng từ trường Oxford nổi tiếng và đã đi du học.

Cứ thế tâm trạng cô yên bình được 7 năm, còn hiện tại? Cô cũng chẳng biết.

Tại sao khi gặp lại Diệp Thiên Tân, lòng cô cũng rối bời đôi chút. Cậu ta không sôi nổi, nồng nhiệt như lúc trước, chỉ là tâm trạng luôn ôn hoà, muốn người ta chán ghét cũng không được. Vừa sợ hãi khi đến gần, vừa muốn được nếm vị mùi sợ hãi đó.

Bấu ngón tay vào lòng bàn tay, Tịch Hiên cô nên thoải mái hơn mới phải. Chỉ là một buổi hẹn hò, có gì mà không dám?

“Được, hẹn hò thì hẹn hò!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Dâng Đến Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Tịch Hiên muốn đến một nơi thoáng đãng, yên bình nên từ người được mời hẹn hò sang người chọn địa điểm để hẹn hò. Diệp Thiên Tân cũng không từ chối, anh còn rất vui vẻ chấp thuận.

Nhà hàng The Ocean. Tên như chính nội dung của nhà hàng, chuyên đặc sản là biển và cả một vùng biển nhiệt đới nhân tạo xinh đẹp, nếu nói đây là khu du lịch biển sinh thái cũng chẳng sai, nó như Maldives thu nhỏ của Ấn Độ Dương vậy. Tịch Hiên đã đến đây được ba lần, điều kiện ở đây rất tốt, mỗi lần đến là mỗi lần cô phải ở lại vài hôm mới chịu rời đi.

Trong buổi chiều lộng gió, Tịch Hiên bước xuống bãi cát trắng, đón nắng chiều. Cô không đợi Diệp Thiên Tân, cứ nhẹ nhàng đi vòng quanh bãi biển đẹp.

Lâu lắm rồi cô mới đến biển, mùi vị mặn mặn của gió biển, cảnh biển yên bình thoải mái trong lòng. Khoác trên vai chiếc khăn len mỏng, cô bận một chiếc váy xoè màu trời tuyệt đẹp.

Hai hàng mi cong cong, đôi môi đỏ mọng khuôn mặt đầy ưu tư, mái tóc được nhuộm màu nâu sáng trong hoàng hôn càng trở nên yêu kiều, diễm lệ.

Diệp Thiên Tân sau khi đậu xe, trở ra không thấy Tịch Hiên đâu. Anh liền hốt hoảng chạy lòng vòng, đến khi thấy bóng nhỏ đứng cạnh cây dù ngoài bãi biển thì tâm trạng mới thờ phào nhẹ nhõm được.

Cô gái này, bảo muốn hẹn hò cùng anh, lại bỏ anh đi trước.

Đang chạy đến chỗ cô, liền thấy có hai thanh niên đã đến trước, dường như đang nói gì đó. Làm quen ư? Khuôn mặt Diệp Thiên Tân liền sa sầm, hàm hàm bước đến.

“Vâng, hai người cứ bước đến cửa hàng sát cạnh bãi biển, sẽ thấy được chỗ thuê xe đạp.” Tịch Hiên nhiệt tình, cô nói tiếng Anh rất lưu loát, hướng dẫn cho hai vị khách nước ngoài tìm chỗ thuê xe đạp.

“Cô nói tiếng Anh rất giỏi.” Người đàn ông tóc vàng khen ngợi.

“Cám ơn, quá khen.” Tịch Hiên cũng chỉ đáp lại lời khen, vẫn lịch sự nở nụ cười duyên.

Người đàn ông tóc đen đi chung, dường như để ý đến cô, ngả ngón hỏi: “Cô rất xinh đẹp, có muốn cùng chúng tôi đi uống chút gì đó không?”

Bàn tay người đàn ông tóc đen liền nắm lấy tay cô, hôn vào tay cô một phát làm cô thất kinh. Rút tay về, cô miễn cưỡng nở nụ cười từ chối, “Xin lỗi, tôi không có nhã hứng.”

Vừa xoay người bước đi, liền bị níu kéo lại, Tịch Hiên bực mình muốn cáu gắt, nhưng nhìn đến người đàn ông nắm lấy tay cô không phải là hai người nước ngoài to xác kia, mà là Diệp Thiên Tân.

“Có chuyện gì?” Giọng anh thật thâm trầm, lạnh lẽo.

Cô liếc nhìn hai người đàn ông nước ngoài đang lùi mấy bước rồi bỏ đi, xong lại nhìn Diệp Thiên Tân, lắc đầu: “Không có chuyện gì đâu.”

“Sao không có? Tôi thấy người đàn ông tóc đen kia cứ níu lấy tay Hiên Hiên.” Diệp Thiên Tân khó chịu, lòng anh như đang rất bức bối không yên. Anh còn thấy người đàn ông đó hôn vào tay Tịch Hiên nữa chứ, quá trợn lăm rồi.

“Cách cảm ơn lịch sự của người nước ngoài thôi. Không lẽ cậu ở Anh 6 năm lại không biết đến điều này?” Tịch Hiên nhún mi, cậu ta đang chất vấn cô sao?

“Nhưng đây là Đài Loan!” Diệp Thiên Tân bây giờ mới thấy được tâm trạng mình lại kích động nhanh như thế, liền biện minh.

Tịch Hiên không muốn đôi co, nhún vai, “Tuy cậu nói sao cũng được.”

Diệp Thiên Tân hự hẫng, anh cảm giác mình lại trở thành chàng trai năm 18 tuổi, không có ý chí, lại hay đơn phương ăn dấm chua. Không được! Anh phải bình tĩnh trở lại, không thì hỏng.

“Hiên Hiên, em muốn ăn gì không?” Diệp Thiên Tân trở về trạng thái ôn hoà, đi theo sau Tịch Hiên. Thấy cô lờm anh, còn bảo: “Tâm trạng cậu thay đổi như thời tiết vậy.” Anh cười khổ, nếu không phải cô thì làm sao anh không quay như chong chóng cho vừa lòng cô được.

“Tôi muốn ăn tôm nấu chua.” Giọng Tịch Hiên hơi vang lên, thế mà đối với Diệp Thiên Tân là một ân huệ lớn, anh không hai lời, liền nói: “Được!” Vui vẻ bước lên phía trước, sánh đôi cùng cô.

Trong phút giây Diệp Thiên Tân bước đi cùng Tịch Hiên, cô cảm thấy sao thật an lòng. Nhìn nụ cười hoà ái của anh luôn đặt trên môi, sao lại thấy cậu ta thân thuộc với mình như thế. Có lẽ do phát sinh mối quan hệ giả vờ này, nên cô có chút tình cảm dành cho cậu ta, dù sao hai người cũng đã thân quen gần một tháng rồi.

Nụ cười của Diệp Thiên Tân càng rạng rỡ khi anh nhìn thấy Tịch Hiên cứ chăm chăm nhìn vào mình, cô động tâm rồi sao? Nếu thế thật quá tốt, anh không giấu ánh mắt nhu tình dành cho cô, “Hiên Hiên, động tâm với tôi rồi sao?”

Tịch Hiên ngơ ngời, không ngờ cô lại nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Tân lâu thế. Không lẽ cô lại nổi máu háo sắc lên sao? Không đời nào! Cậu ta đáng tuổi em cô thôi, làm sao mà động tâm được chứ?

Tịch Hiên áp ứng, cố tránh né ánh mắt của Diệp Thiên Tân, “Tào lao!”

Đội Diệp Thiên Tân đang gọi món ở nhà hàng Biển, Tịch Hiên cô liền chui vào trong phòng vệ sinh nữ.

Vỗ vỗ hai má đang ửng hồng lên, Tịch Hiên cô bao lâu nay không để tâm đến một người đàn ông nào, tự dưng vì sự hiện diện của Diệp Thiên Tân lại hỗn loạn tâm tình sao?

Nhưng, nói đi cũng nói lại. Diệp Thiên Tân thật sự cũng rất đẹp trai, phải gọi là yêu nghiệt mới đúng! Mũi cao, mày rậm, môi bạc, thêm đôi mắt hút hồn. Đáng vẻ bánh bao, lại cao ráo như thế, không làm người mẫu rất xứng nha. Thế mà cậu ta chọn nghề luật sư...

Năm 18 tuổi, Diệp Thiên Tân cũng đã rất đẹp trai rồi, nét đẹp tuổi trẻ, sôi nổi, ngây ngô. Giờ thì sao? Ôi... Tịch Hiên không muốn nghĩ đến nữa, không lại nổi máu háo sắc lên mắt. Cô đã là người phụ nữ 30 tuổi rồi, quá lâu để đụng chạm vào một người đàn ông nào, bây giờ lại phản ứng với Diệp Thiên Tân như cô gái đôi mươi vừa biết yêu vậy.

Không thể nào! Trong đầu cô vừa lướt qua suy nghĩ rằng mình có nên tiến thêm mối quan hệ của cô và cậu ta giả thành thật hay không?

Vỗ đầu mình mấy cái, cô trấn an tinh thần mình, “Bình tâm lại nào, Tịch Hiền!” Tịch Hiền nghiêng rặng, nhìn mình qua đôi chiếu của tấm kính phòng vệ sinh nữ, cứng rần lên tiếng. Từ ngày gặp Diệp Thiên Tân, tâm tình cô lên xuống thật bất thường. Cậu ta chỉ là chàng trai trẻ, không hợp với cô đâu.

Dặn lòng xong, cô rửa tay rồi bước ra khỏi phòng vệ sinh nữ.

Vừa bước ra đến cánh cửa, Tịch Hiền nghe được tiếng quen thuộc, dường như là rất lâu rồi.

“Tiểu Hiền? Phải em không?”

Tịch Hiền xoay người nơi phát ra giọng nói, cô liền mờ to mắt như chết đứng, là Lục Tâm, tình đầu của cô.

Lục Tâm vui vẻ khi gặp lại Tịch Hiền, anh đi đến chỗ cô, “Thật sự là em?”

Tịch Hiền cười gượng gạo, cứ tưởng anh ta sẽ quên mất cô, không ngờ lại còn nhớ, thâm tâm cô rối bời, “Chào anh, Lục Tâm.”

Nở nụ cười tươi, Lục Tâm nhả nhận trong bộ vest xám. Vừa mới ra khỏi phòng vệ sinh nam, anh lại bắt gặp được bóng dáng nhỏ quen thuộc, là Tịch Hiền, người yêu cũ của anh, “Lâu quá không gặp, Tiểu Hiền.”

Tịch Hiền gạt đầu phụ họa, miễn cưỡng trả lời: “Cũng gần 7 năm.”

Đúng, 7 năm thật dài. 3 năm quen nhau, cô yêu anh đến sống chết, thế mà chỉ vì một câu không hợp là có thể cắt đứt tất cả.

Năm đó, Lục Tâm vô tình với cô, cô cũng chẳng nhất thiết kéo giữ, gạt đầu một cái, chấp nhận mọi chuyện, chấp nhận anh chia tay, chấp nhận vứt bỏ đoạn tình cảm nồng ấm chết tiệt kia.

Về ngoài cô luôn cứng rắn, mà trong lòng cô rỉ máu từng giọt, chà xát đau thấu tim gan. Với cô, đối phương đã không còn tình cảm, sự tha thiết cũng chẳng còn, cô níu kéo được bao lâu? Hạnh phúc bao lâu nữa? Rồi anh sẽ suy nghĩ lại sao? Không! Đàn ông luôn đốn mạt như thế, đã hết yêu là hết yêu, không có chuyện sẽ bận lại chiếc áo cũ mềm rách tả tơi, đúng không?

“Em dạo này sống tốt không? Anh cũng thường thấy em trên các mặt báo Miracel.” Lục Tâm hỏi thăm. Tịch Hiền anh quen biết năm nào bây giờ là một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, giàu có, đầy bản lĩnh. Anh có tiếc không?

Tiếc chứ! Cô gái cứng ngắt, ảm đạm năm nào giờ đây lại nóng bỏng, xinh đẹp, phong cách thời trang không chê vào đâu được đang đứng trước mặt anh đây, lại là người yêu cũ anh đã bỏ quên 7 năm trước.

“Cám ơn anh, em sống rất tốt!” Tịch Hiền nhàn nhạt trả lời. Cô lờ mờ ánh nhìn rực lửa từ đôi mắt của Lục Tâm, thật khinh bỉ. Không hiểu sao năm đó lại yêu anh nhỉ? Cô đúng là điên rồi.

“Bạn em còn đang đợi, tạm biệt anh trước vậy.” Tịch Hiền kiêu lui, cô cảm thấy ở gần Lục Tâm lâu, cô sẽ không khống chế được chính bản thân mình mà càng ghét cay đắng anh hơn.

“Khoan đã!” Lục Tâm nắm lấy cổ tay Tịch Hiền lại, anh làm sao bỏ qua cho người con gái trước mặt đây. Cô bây giờ thật xinh đẹp, rất vừa mắt anh, “Chúng ta có thể liên lạc cùng nhau không? Anh muốn mời em một bữa ăn tối được không?”

Tịch Hiền nghe trong lời nói của Lục Tâm toàn là âm hiểm, chính xác là âm hiểm. Cô đâu phải cô gái năm đó yêu anh nữa, thật nực cười, muốn đến là đến, muốn đi là đi sao? Anh nghĩ cô là ai?

Kéo tay Lục Tâm đang nắm lấy tay mình, Tịch Hiền ánh mắt nghiêm túc nhìn anh, “Lục Tâm, em nghĩ giữa em và anh không cần thêm một cuộc trò chuyện nào nữa cả.”

“Tại sao?” Lục Tâm không buông tha. Hiện tại, anh không có bóng hồng nào bên cạnh cả, nếu là Tịch Hiền, anh sẽ chấp nhận. Anh cũng chấp nhận năm đó là mình ngu xuẩn chia tay cô, bây giờ đây anh đang rất muốn đền bù lại cho cô.

“Vì chúng ta chấm hết cách đây 7 năm rồi. Mọi chuyện nên vào dĩ vãng đi, em và anh cứ như hiện tại, không quen biết tốt hơn.” Tịch Hiền cứng rắn đáp. Cô không muốn giằng co về chuyện này. Với lại, tình yêu cô dành cho Lục Tâm đã chết từ lâu rồi.

“Hiên...” Lục Tâm đang muốn biện minh, Tịch Hiền đã cắt lời nói của anh: “Lục Tâm! Đừng gọi tên em thân mật như thế. Xin lỗi, em còn bạn đang đợi, tạm biệt!”

Lục Tâm ngớ ngẩn người, Tịch Hiền anh biết lòng luôn yếu đuối, bây giờ lại có thể sắt đá đến thế sao. Anh càng hứng thú với cô hơn rồi đó, làm sao bỏ được bóng hồng lạnh lẽo này đây, anh liền đi theo sau lưng cô, giọng van nài: “Hiên, tha lỗi cho anh được không? Năm đó là do anh sai...”

Tịch Hiền nhắm mắt, thở dài. Lời cô nói anh ta không hiểu sao? Vừa cùng lúc mặt cô đập vào bức tường thịt to lớn, cô ngược nhìn vừa xoa mũi đang đau, đôi mắt trợn to, “Thiên Tân.”

Diệp Thiên Tân vì đợi cô quá lâu, không thấy cô ra nên đành bước đến phòng vệ sinh tìm cô. Lại nhìn thấy mảng trai gái giận dỗi nhau này làm anh như lên máu nóng, cực kỳ tức giận. Anh làm sao không biết được Lục Tâm chứ, người đàn ông năm đó Tịch Hiền yêu điên dại. Hừ, bây giờ lại ở trước mặt

cô, nở nụ cười xấu xa kia, anh nhìn vào còn biết ý đồ của anh ta.

Cau mày rậm, Diệp Thiên Tân kéo Tịch Hiên vào lòng, dính chặt không rời, “Hiên Hiên làm gì lâu thế?”

Tịch Hiên như gặp được vị cứu tinh, liền không chần chừ ôm chặt lấy anh, vờ nũng nịu: “Thiên Tân, em không muốn ở đây nữa, mình về thôi.”

Ôi trời ạ, Diệp Thiên Tân đang tức giận đùng đùng, vì lời nói ngọt ngào của cô mà giảm đi hết phần nửa. Đúng là mật ngọt chết ruồi, “Được, đợi anh tính tiền.”

Bàn tay Diệp Thiên Tân ôm chặt eo Tịch Hiên không buông, đôi mắt thù địch liếc nhìn Lục Tâm mấy giây, mới xoay người rời đi.

Chỉ có Lục Tâm là còn bàng hoàng. Tịch Hiên đã có người yêu sao? Lại còn là một người đàn ông đáng đáp cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Dâng Đến Cửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Trong quán bar Beautiful Night.

Tịch Hiên ngồi trên ghế cao, vòng eo lắc lư vài cái theo điệu nhạc jazz nhẹ nhàng, trên tay còn cầm ly rượu sẫm màu đỏ, nó có tên The Last Rose.

Tiếng ly chạm vào nhau, Tịch Hiên vừa nâng ly cùng Diệp Thiên Tân, khoé môi nở nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt mê ly nhìn màu đỏ tươi của ly rượu.

Cô đã uống hết 7 ly và vẫn còn muốn tiếp diễn...

Sau khi rời nhà hàng The Ocean, Tịch Hiên liền lôi kéo Diệp Thiên Tân đến quán bar này. Lúc đầu anh không đồng ý, muốn chở cô về nhà, nhưng cô bảo nếu không chở cô, tức khắc cô sẽ bắt taxi đến. Anh không đi cùng cô? Được thôi, cô đi một mình. Thế là anh phải cắn răng, đành thuận theo ý cô.

Tịch Hiên lúc này rất mê người. Chiếc váy xoè ôm sát đến gối, khoe đôi chân nuột nà dưới đôi giày búp bê bằng vải. Mái tóc nâu sáng óng ả đến vai, nhẹ nhàng đung đưa theo hành động của cô, để lộ tấm lưng trắng muốt lúc ẩn lúc hiện.

Chiếc váy xoè ôm sát người cô, ở giữa còn chẻ ra đường hở của rãnh ngực đầy đặn, khuôn mặt mọng mị, kiểu điển xinh đẹp như đang hấp dẫn các người đàn ông xung quanh.

Mà rõ ràng, cô đã hấp dẫn được cánh đàn ông trong quán bar này. Ánh mắt như hổ đói chăm chăm nhìn vào cô, muốn ăn tươi nuốt sống, nếu không có Diệp Thiên Tân ngồi kế cạnh này giờ, có lẽ cô đã bị quấy rầy ít nhiều.

Diệp Thiên Tân tức chết đi được, anh liền cởi áo khoác của mình ra, choàng lên vai cô. Thân thể của Tịch Hiên không nhiều thì ít cũng kích thích não bộ anh suy nghĩ những chuyện sần bầy, dù anh đã cố gắng kiềm chế đi để mà không ôm lấy cô hương thụ.

Nhìn những người đàn ông xung quanh đàn nhìn cô với ánh mắt thèm thuồng, làm sao anh không lo cho được. Trừng mắt, kéo cô lại gần mình hơn, đôi mắt anh liếc ngang dọc xung quanh, như ám chỉ “Cô ấy là của tôi.”

Tịch Hiên không thoải mái khi bị ôm như vậy, cô vùng vẫy trong tay Diệp Thiên Tân, khuôn mặt đã say khướt. Mà anh nào chịu buông, cứ sáp lại gần cô như sứa.

“Thiên Tân, buông tôi ra đi.” Tịch Hiên khó chịu.

Sợ cô lại giận dữ, nên Diệp Thiên Tân có nớ lỏng tay, nhưng tuyệt nhiên không buông bàn tay trên người cô ra.

Nói xong, thấy thoải mái hơn đôi chút, Tịch Hiên liền lấy ly rượu trên bàn uống ực một phát, hết sạch. Chà, vị vừa đắng vừa ngọt vào cổ họng thật rất thích thú. Miệng bắt đầu ngêu ngao bài hát vô định.

~ Tôi sẽ không buồn đâu, anh đừng có xem thường tôi!!!!

Diệp Thiên Tân nhíu mày, cô đang hát như thế có phải còn nhớ cái tên Lục Tâm chết tiệt kia sao? Cô còn thương hán ta sao? Lúc ở nhà hàng The Ocean, cô và hán ta đã nói những gì? Trong đầu anh dần bị xoay búa xua bởi những câu hỏi về Tịch Hiên và Lục Tâm.

Không được! Anh không thể để chuyện này xảy ra được, anh phải làm cô yêu anh, bằng cách nào cũng được, miễn không phải về tên tên khốn kiếp kia. Hán không đáng, vạn lần không đáng được Tịch Hiên của anh nhớ đến lần nữa.

Tịch Hiên vu vơ, liến giơ tay, ra hiệu cho bartender làm một ly The Lost Rose nữa, nhưng bị Diệp Thiên Tân ngăn lại, “Hiên Hiên, em say rồi.”

Hất tay Diệp Thiên Tân, Tịch Hiên bất mãn: “Tôi muốn uống nữa...” Cô liếc nhìn thấy ly rượu bên cạnh của Diệp Thiên Tân còn hơn nửa ly, liền chớp thời cơ nắm lấy, đưa vào miệng uống tiếp.

“Đừng!” Diệp Thiên Tân hét hoảng, đó là ly rượu độ còn 70% lận đấy!

Động tác cô quá nhanh, Diệp Thiên Tân chặn không kịp, anh liền thở dài thườn thượt, nhìn trên bàn toàn là ly trống, trên mười ly rồi. Từ lượng cô quá yếu chỉ uống được vài ly 40% độ còn, anh trong khi đó đã uống được bốn ly 70% độ còn, không hề hấn gì.

Rượu mạnh xuống cổ, Tịch Hiên ợ lên một phát, toàn thân liền run lên, đầu óc quay cuồng phút chốc. Muốn gục xuống bàn, cô chống tay lên bàn, cười hi hi như đứa ngốc.

“Chết tiệt! Khốn kiếp!” Tịch Hiên lầm bầm. Tại cái tên Lục Tâm đó mà tâm trạng cô hôm nay chẳng còn vui vẻ gì. Tại sao lại không biến cho khuất mắt cô đi luôn nhỉ? Cô chẳng còn tha thiết gì với anh ta cả, chỉ là khó chịu thôi. Đúng! Là khó chịu thôi.

Quán bar chỉ là bar nhỏ, lại bật nhạc không quá âm ỉ, Diệp Thiên Tân có thể nghe rõ được lời của Tịch Hiên phát ra.

Thần trí anh bây giờ là một mớ phiền não. Anh tưởng chừng như có thể đến bên cô, lại xuất hiện đầu ra Lục Tâm làm tâm ý cô phiền loạn, thật là ông trời đang thử thách anh đúng không?

Nhìn đến cô cười ngây dại, rồi lại uống rượu say bí tỉ như vậy, Diệp Thiên Tân đầy bi thương.

“Oe.” Cô hòng muốn trào dâng mùi rượu, Tịch Hiên cô muốn nôn ỏi, xong lại dần xuống được. Liền có bàn tay lạnh lẽo chạm vào lưng cô, vuốt vuốt xoa đi sự nôn ỏi. Cô biết bàn tay to lớn đó là của ai, liền ngẩn đầu, cười hi hi, ra hiệu rằng cô không sao: “Tôi không sao!”

“Như thế này mà bảo không sao?” Diệp Thiên Tân lo lắng, anh cau mày, khuôn mặt càng trở nên nghiêm nghị.

Lúc này, Tịch Hiên nhìn đến khuôn mặt điển trai của Diệp Thiên Tân đang cau có, khó chịu mà buồn cười. Cô cảm giác anh giống như mẹ đang theo dõi động tĩnh con gái vậy, cầu nhau đủ thứ, không cho phép cái này, không cho phép cái kia.

Bất giác, cô mỉm cười, lòng cô cũng ấm áp lên đôi phần. Thì ra, vẫn còn có nhiều người trong phút giây này quan tâm cô đó thôi. Ví dụ điển hình là Diệp Thiên Tân chẳng hạn, cái vuốt ve lưng cô thôi cũng đã thấy an ổn đi nhiều, hay chỉ là cái nhìn trừng trừng của anh kháng nghị không nên uống rượu, làm cô như trở thành một cô gái nhỏ bé trong thế giới rộng lớn này, yếu ớt cần che chở...

Cô đưa bàn tay không an phận cũng giờ lên chạm vào khuôn mặt anh, nụ cười ôn hoà, trêu ghẹo: “Cậu làm tôi cứ cảm giác như cậu vẫn còn thích tôi rất nhiều vậy.”

Đúng vậy, khuôn mặt này, dù có thời gian trôi đi, Tịch Hiên cô vẫn nhìn thấy được nét đầu đó của Diệp Thiên Tân 18 tuổi, ngây thơ, kiên cường theo đuổi cô ngày nào.

Mặt Diệp Thiên Tân không chút gợn sóng. Tịch Hiên cô biết mình đùa quá trớn, bàn tay rớt xuống bờ vai to lớn của anh, vỗ vỗ mấy cái, giãn hoà: “Ha ha, tôi đùa.”

Đầu Tịch Hiên dần nặng trĩu, lời nói và lí trí suy nghĩ lại không đồng điệu. Miệng tự cô phát ra, mà đầu óc nào muốn nói đâu. Nhìn đi, Diệp Thiên Tân ngờ đến không cất thành lời mất rồi?! Cô đứng là đồ hoang tưởng mà, ai lại còn yêu một người đã từ chối mình 7 năm trước cơ chứ?

Không khí trở nên im lặng. Tịch Hiên liếc nhìn Diệp Thiên Tân, vẫn là bộ mặt trầm ổn, không một chút gợn sóng.

“Tại sao Hiên Hiên lại nghĩ vậy?” Diệp Thiên Tân nhìn Tịch Hiên, anh rất bình tĩnh hỏi lại.

Liền ngẫm nghĩ một hồi lâu, Tịch Hiên tặc lưỡi, cô cũng không biết: “Tôi không biết.”

“Chắc có lẽ tôi đã nhìn lầm, cũng đã đề cao bản thân. Trên đời này, còn mấy ai thích bà cô già như tôi chứ?” Tịch Hiên cười ngơ ngếch, lại dùng tay vỗ má Diệp Thiên Tân, “Cậu đẹp trai như vậy, chắc chắn sẽ thích những mỹ nữ xinh đẹp, trẻ trung thôi đúng không?”

“Tôi không giống.” Diệp Thiên Tân thống khổ, mở miệng.

Nếu anh muốn thì ở bên Anh đã một khối cô đến cạnh rồi, chứ không phải ngồi ôm cây đợi thỏ như thế này. Chỉ vì cô gái nhỏ này, anh đã đợi suốt 7 năm rồi, rất lâu rồi. Đợi đến nỗi mất cảm xúc với các cô gái xung quanh anh luôn rồi.

Tịch Hiên nhướn mày liễu, khuôn mặt Diệp Thiên Tân rõ ràng là rất nghiêm túc, mà đang trong cơn say, cô lại nghĩ rằng anh chỉ an ủi mình, càng trêu chọc: “Không lẽ cậu thích lấy mấy bay bà già à?”

Bật cười, Diệp Thiên Tân không phản bác. Rõ ràng là như thế, nhưng mấy bay bà già này lại nhỏ nhắn, đáng yêu, anh lại yêu thích không muốn buông.

“Có gì buồn cười?” Lườm Diệp Thiên Tân, Tịch Hiên như con mèo nhỏ, xù lông: “Không đúng sao?”

Diệp Thiên Tân dần xích lại gần Tịch Hiên, đôi môi bạc mấp máy vài lời, làm cô nổi cả da gà: “Hiên Hiên muốn biết?”

Hơi thở nồng nặc mùi rượu, lời nói lại nghe mê muội, Tịch Hiền xém chút nữa không chống đỡ nổi mà nhào vào lòng Diệp Thiên Tân, bảo rằng "lời của cậu nghe rất dễ chịu".

Tịch Hiền cười ha ha, chống lại nổi tò mò vô hình trong lòng, cô bướng bỉnh lắc đầu: “Không muốn biết. Biết rồi sẽ được gì?”

Ngón tay Diệp Thiên Tân bỗng đưa lên, chạm vào đôi môi của Tịch Hiền, khẽ “suyt!”, ánh mắt đầy ma mị, như nam châm đang hút lấy ý chí suy yếu cuối cùng của cô: “Biết rồi sẽ rất thú vị.”

Diệp Thiên Tân anh chỉ uống 4 ly rượu thôi, còn rất tỉnh táo. Nhưng đôi môi cong cong, đôi mắt mơ màng, khuôn mặt ửng hồng của Tịch Hiền làm anh khô khốc. Anh muốn độc chiếm lấy cô, không cho cô nói những lời làm người khác đau lòng nữa. Anh muốn ánh mắt, lời nói, cử chỉ, cả thân thể của cô chỉ dành cho riêng anh.

Khuôn mặt yêu nghiệt, lời nói càng yêu nghiệt của Diệp Thiên Tân như chuột say lòng Tịch Hiền. Giọng anh thật rất trầm ấm, người khác nghe mà không tin không được.

Trong ánh đèn bar chập chòn, mờ mờ ảo ảo, Tịch Hiền nhìn khuôn mặt của Diệp Thiên Tân đến nổi ngây dại. Tại sao lúc này cậu ta lại có thể đẹp trai như diễn viên điện ảnh Lê Minh cô thần tượng nhỉ? Càng nhìn càng thấy nhiều điểm tương đồng.

Chẹp! Đúng là cô háo sắc thật, nhìn cậu ta mãi mà không chán. Nhìn đến đôi môi mỏng bạc của cậu ta, cô muốn nuốt một ngụm nước miếng, rõ ràng cô đang rất muốn chạm vào đôi môi mỏng đó.

Rồi cô nhìn đến đôi mắt không chớp của Diệp Thiên Tân, ánh mắt như đang thôi miên lấy cô, muốn cô phục tùng mệnh lệnh dưới lời nói của anh vậy.

Được! Tò mò mãi cũng vậy, cô thuận theo thử xem, dù gì cô cũng lớn tuổi hơn cậu ta, chắc cậu ta không làm chuyện gì quá đáng đâu nhỉ?

“Được! Nếu thú vị, chị đây cũng muốn biết thử.” Cười thật tươi, Tịch Hiền dùng ánh mắt khiêu khích với Diệp Thiên Tân.

Cong môi mỏng, Diệp Thiên Tân trong lòng phấn khởi, nhưng vẫn dè nén xuống, “Nhất trí?”

Tịch Hiền gật đầu nhận định: “Nhất trí!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Dâng Dến Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tịch Hiền như con mèo nhỏ, cô nép vào lòng Diệp Thiên Tân nhắm mắt đợi giấc ngủ. Mặc cho anh đang bế cô đến khách sạn Coast bốn sao, gần quán bar Beautiful Night cách đó không xa.

Bây giờ cô chẳng biết trời trăng gì, chỉ biết đầu rất nặng, thân thể cũng bức rức vì nóng nực. Mở mắt hi hi, Tịch Hiền nhìn được chiếc cảm cương nghị, đôi mắt dưới ánh đêm của Diệp Thiên Tân thật đẹp. Cả đôi môi mỏng kia...

Cô không kiềm chế được nữa, liền đưa tay chạm lấy môi Diệp Thiên Tân, xoa tới lui.

Diệp Thiên Tân nhìn xuống chú mèo nhỏ đang dùng tay chạm vào môi anh, ngạc nhiên thêm một chút lúng túng trong đáy mắt.

“Úc! Người ta luôn bảo môi mỏng bạc này luôn bạc tình bạc nghĩa nha.” Tịch Hiền nắc cục một cái, xong lại cười khúc khích. Ngón tay nhỏ thon dài cứ vờn mãi trên môi Diệp Thiên Tân.

Môi cậu ta thật mềm, làm cô thật yêu thích, không biết chạm vào có ngọt ngào như vẻ ngoài không nhỉ?

Suy nghĩ là làm, Tịch Hiền nhướn người lên một xiu, hai bàn tay cậu cô Diệp Thiên Tân, mặt cô áp sát mặt anh, môi chạm môi. Xong buông ra, rõ ràng là ngọt ngào. Tịch Hiền cong môi, như vừa thoả mãn được sự tò mò.

Chỉ có người đang bế cô về thang máy bước lên lầu 5, là mặt đang đen lại. Vừa vui vừa khổ, Diệp Thiên Tân biết cô đang say khướt nên hành động cô chẳng có chút gì gọi là thành thật.

Nhưng, anh tối hôm nay, sẽ cho cô hiểu được chuyện gì là thật! Nụ hôn phớt của cô lại gây ngứa dục vọng đang dần lên từng phút trong lòng anh, chết tiệt! Anh đang muốn cô phát điên.

“Hiên Hiên, em có biết mình đang làm gì không?” Giọng Diệp Thiên Tân khàn đi. Anh đắm đuối nhìn Tịch Hiền đôi mắt toàn sương mù phủ kính.

“Biết chứ! Tôi vừa hôn cậu, môi cậu thật mềm” Tịch Hiên thành thật trả lời, cười lộ ra cả chiếc răng khểnh đáng yêu.

“Thế em có yêu thích không?”

“Rất yêu thích.”

“Một lần nữa?”

“Được.”

Lời nói đó như ban lệnh sống cho Diệp Thiên Tân, lòng anh dân trào niềm rạo rức. Không để lâu, anh liền cúi đầu xuống, hôn vào miệng nhỏ hồng hồng đáng yêu của Tịch Hiên.

Tịch Hiên cũng không ngăn cản, nghênh hợp với Diệp Thiên Tân. Đầu óc cô giờ mù mịt, chỉ muốn được hôn, muốn được khoả lấp tâm hồn đang trống trải, chẳng tha thiết sợ hãi điều gì nữa.

Diệp Thiên Tân cạy khoan miệng Tịch Hiên, đưa chiếc lưỡi trơn mềm vào khuấy động. Anh thông thả mút lấy chất ngọt trong cô, nhẹ nhàng chiếm đóng từng chút một, chút một. Hơi thở cô nồng nàn mùi rượu, hơi thở đầy mùi vị làm tê dại đầu óc anh.

Không bao lâu sao, cánh cửa thang máy bật mở. Diệp Thiên Tân mới rời đôi môi yêu thích, anh ôm cô bước về phòng đã đặt.

Khi cánh cửa phòng đóng lại, Diệp Thiên Tân bế Tịch Hiên về chiếc giường lớn, đặt cô nằm xuống, thân thể to lớn đè lên. Tiếp tục công việc yêu thích.

Anh lại cúi xuống, môi anh che lấp môi cô một lần nữa. Anh cuốn lấy sự mềm mại của cô, cuốn lấy hô hấp của cô.

“Ừm...” Tịch Hiên yếu ớt hoà hợp cùng Diệp Thiên Tân. Sao cô lại thấy có sự chân tình trong đây, sao lại ngọt ngào đến thế?

Tịch Hiên như có con lửa ấm rót vào lòng, cô lớn mật, mút lại lấy môi anh, cùng anh môi lưỡi quện chặt.

Diệp Thiên Tân kinh động, Tịch Hiên dần hoà hợp môi lưỡi cùng anh rất thành thực. Càng được nước lấn tới, bàn tay anh vội xuống dưới đùi cô, kéo chiếc váy lên cao, vuốt ve đôi chân thon dài kia.

“A...” Tịch Hiên khẽ run. Bàn tay thô ráp của Diệp Thiên Tân như có lửa, chạm đến đâu, thân thể cô liền run rẩy đến đó. Cô mơ hồ có thể biết được anh đang làm chuyện gì, phản ứng cơ thể lại nghênh đón những chuyện anh làm, không phản đối, không cự tuyệt.

Mặc kệ. Dù sao cô đã từng tuổi này, chuyện trai gái đâu phải là lạ lắm gì. Ít ra, hôm nay cô muốn xoã hết lòng mình ra, phóng đảng một hôm xem thử, vì cô chưa từng thử qua bao giờ.

Đôi mắt mờ màng của Tịch Hiên khẽ cong lên. Cũng tốt, tối hôm nay là Diệp Thiên Tân, đẹp trai, đáng dốc lực lưỡng, xem ra cô được cùng trai đẹp lên giường, vậy là quá hời.

Diệp Thiên Tân thấy bàn tay Tịch Hiên cời lấy nút áo sơ mi anh, anh cũng không ngăn cản, chỉ vội lùa đi mái tóc còn vương trên mặt cô, ôn nhu hỏi: “Em có biết anh là ai không?”

“Diệp Thiên Tân.” Đôi mắt mờ của Tịch Hiên khẽ động, nhìn vào đôi mắt Diệp Thiên Tân. Đầu óc cô có xoay, nhưng lí trí còn sót lại một chút để biết được cô muốn lên giường cùng ai.

Diệp Thiên Tân cúi đầu xuống, mũi cao chạm vào gò má ửng hồng của Tịch Hiên, phả ra làn hơi nóng rạo rức: “Em có biết chuyện gì nếu như em cời áo anh?”

Vừa nhột vừa có một nguồn lửa đang thiêu đốt thân thể, Tịch Hiên thờ dãi: “Chuyện nam nữ cần làm.”

Thì ra chuyện thú vị của Diệp Thiên Tân là chuyện này. Tịch Hiên cô cũng sẽ vui vẻ chấp nhận. Thế kỷ 21 rồi, quan hệ nam nữ rất bình thường, cô cũng không phải kẻ cổ hủ, nếu như Diệp Thiên Tân muốn cô, cô cũng không ngại ngần cùng anh làm chuyện mờ ám này, cô cũng không có gì để mất, được một đêm hoan lạc cùng trai đẹp, ai lại không muốn, ha!

Chiếc cúc áo cuối cùng cũng được cời ra, thân hình rắn chắc của Diệp Thiên Tân lộ ra trước mắt Tịch Hiên, quả là kiệt tác.

Cô lần lượt, nhìn từ khuôn mặt anh. Khuôn mặt yêu nghiệt, đôi mắt màu hổ phách dưới ánh đèn vàng tuyệt đẹp, mũi cao, môi mỏng bạc tình, còn cả hai bên xương gò má nhìn anh cực kỳ lãng tử. Đến thân hình vạm vỡ, sáu múi này, đến vòng eo có lực kia, cô chết vì mất máu cũng cam tâm tình nguyện.

Chạm vào vòm ngực của Diệp Thiên Tân, Tịch Hiên đắm đuối mà phải thốt lên rằng: “Cậu rất quyến rũ...”

Diệp Thiên Tân anh rất tự hào với thân hình của mình, đó là quá trình tập luyện gian nan cực khổ chỉ vì ai? Vì cô, vì muốn cô thấy được anh không còn là Diệp Thiên Tân gầy ốm năm nào theo đuổi cô, mà là Diệp Thiên Tân anh tuấn bây giờ! Khoé môi nhếch lên đường cong miệng tuyệt đẹp, anh thì thào: “Hiên Hiên cũng rất quyến rũ.”

Tịch Hiên ngơ ngời, bây giờ cô mới để ý được, anh đã kéo dây áo chiếc váy cô đến khuỷa tay, bộ ngực to lớn của cô căng tròn trong chiếc bra trắng

chật chội, nó đang muốn được bung ra. Còn thân dưới cũng đưa cô đến một mảng lạnh lạnh, nhìn xuống cô nhận ra rằng anh tóc vấy cô lên, lộ ra đôi chân trắng ngần, mon mồn, kéo chiếc váy cao tặng đến eo.

Xấu hổ, cô lấy tay che đi bộ ngực to của mình: “Ách! Đừng nhìn.”

Đôi má cô dần đỏ, thân thể cũng đỏ, tất cả trên mạch máu trong người cô đều đỏ! Đầu óc cô quay cuồng, chắc vì rượu đã ngấm quá lâu, hơi thở cũng nặng nhọc. Hai bàn tay che ngực mình không có lực mạnh, bị một cái hất nhẹ tay của Diệp Thiên Tân mà mềm nhũn ra.

“Tại sao... nó rất đẹp!” Diệp Thiên Tân anh lúc này lộ ra một khuôn mặt hoàn toàn khác với Diệp Thiên Tân hoà nhã thường ngày. Một tia giảo hoạt tràn vào mắt, giọng nói trầm thấp mạnh mẽ đánh vào tâm lý yếu ớt của Tịch Hiên.

Anh luông bàn tay ra sau, cởi bỏ nút gài áo bra, bộ ngực sữa liền được giải thoát. Tịch Hiên căng thẳng đầu óc, ở trước ngực mình là một mảng lạnh.

Tay Diệp Thiên Tân khẽ chạm vào một bên ngực cô, Tịch Hiên ửng hồng người run lên. Cảm giác rất lạ, cô bỗng chốc thấy xấu hổ, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên của cô. Thân thể cô rất lâu rồi không có một người đàn ông nào đụng chạm, tất nhiên rất miễn cảm.

Ngón tay anh vân vê nơi nhô ra đỏ đỏ hồng hồng kia, thật làm anh yêu thích không thôi. Đôi mắt đầy tà niệm dục vọng, “Hiên, em thật miễn cảm.”

Từ một bàn tay, Diệp Thiên Tân chuyển thành hai, mỗi bên nhào nặng bầu ngực Tịch Hiên, làm cô kích thích ngấm ngấm.

“Ừm...” Dồn dập lại yếu ớt, Tịch Hiên chỉ nhắm nghiền mắt cảm nhận được sự khoái lạc của Diệp Thiên Tân đem tới.

Nhào nặng một lúc lâu, nơi đầu hoa cô đã căng lên, vội vàng, anh dùng miệng nếm thử vị ngọt ngào mà anh mong mỏi yêu thích. Quả thật rất đổi ngọt ngào, làm anh yêu thích không buông, cứ dùng lưỡi lướt qua lại, rồi cắn nhẹ nơi đỉnh hồng đáng yêu đó.

“A...” Tịch Hiên thở hắt ra, bàn tay cô nắm chặt drap giường, cong ngực như muốn Diệp Thiên Tân thưởng thức thêm.

Diệp Thiên Tân anh nhìn đến chiếc váy cô thật chúm chịt, liền cởi ra, chỉ ba bốn lần động tác là xong. Trước mắt anh là thân thể tuyệt mỹ, mà mỹ nhân đang nhắm nghiền mắt kia càng xinh đẹp tuyệt trần.

Đôi mi cong cong khẽ giật, Tịch Hiên thờ dờn dập bởi những khoái cảm lạ lẫm đánh úp vào người. Chưa được ba giây sau, bỗng có bàn tay thô ráp chuyển đến dưới chân cô, kéo bỏ vật che đây cuối cùng trên cơ thể.

Cô mở đôi mắt mộng mị của mình, thì cùng lúc thấy anh đang cởi quần áo của mình, thân thể trắng kiện không còn một mảnh vải che thân, ở nơi đó... cái phái nam tính đó thật lớn.

Diệp Thiên Tân nhìn theo hướng ánh mắt mù mịt của Tịch Hiên xuống phái nam oai hùng của anh, khẽ cong môi cười. Anh liền nhào đến cô lần nữa, khuôn mặt tuấn tú của anh liền đặt vào giữa khe rãnh bộ ngực sữa của cô. Hải lòng, anh thăm rên nhẹ trong lòng. Ngực cô quả rất lớn, không làm là cup C, lại mềm mại, đụng chạm mãi cũng không chán.

Đôi môi anh dần đi đến đến khuôn mặt cô, hôn từng chút một, chút một. Lúc đầu là xương quai xanh, anh cắn mấy phát đánh dấu lãnh thổ cho riêng mình, xong lại đến chiếc cổ thon nhỏ, đến tai, anh liếm nhẹ vòng quanh tai cô, rồi cuối cùng là đôi môi.

Ngón tay ma quái của anh lần xuống dưới hang động nhỏ nhắn của cô, luông lách đưa vào trong. Bên trong cô thật ấm và mềm, từ một ngón tay rút ra đâm vào, làm Tịch Hiên rên rĩ, hưởng ứng theo nhịp điệu của anh.

Lời rên rĩ của cô liền bị môi anh nuốt lấy, chỉ còn tiếng âm ự, tiếng ma sát dưới thân, tiếng đôi môi quện lấy.

Tịch Hiên càng ôm chặt lấy Diệp Thiên Tân, thân thể cô cuộn cuộn khoái cảm. Anh đưa thêm một ngón tay vào vách ngăn của cô, luật động điên cuồng, mặt hoa của cô theo đó trào ra, càng lúc càng nhiều. Cho đến khi cô buông đôi môi anh, hét lên, một rã rồi mềm nhũn, anh biết được cô đã lên cao trào.

Diệp Thiên Tân nào cho cô nghỉ mệt, tách đôi chân cô ra, quỳ xuống giữa, cầm lấy phái nam căng cứng khó chịu kia, vồn vồn trước hang động xinh đẹp của cô.

Tịch Hiên thấy nơi dưới mình thật ngứa, cô muốn được thêm khoái cảm lạ lẫm này mà Diệp Thiên Tân lại cứ đùa giỡn, cô ầm ừ: “Ừm... sao không vào?”

“Sao?” Diệp Thiên Tân khoái trá, anh muốn trêu chọc cô một tí, cứ đùa giỡn, không chịu vào. Anh muốn cô tuyệt đối phục tùng trước anh, mà điều đầu tiên anh muốn nhất là cô phải biết mình đang ân ái cùng ai.

“Cho vào...” Cô bắt lấy tay anh, giọng van nài.

Phản ứng nũng nịu của cô, chắc chắn 100% là lấy động được lòng anh. Chỉ là, anh muốn biết chắc một việc, cúi đầu xuống gần khuôn mặt cô, giọng nói thâm trầm: “Hiên, anh là ai? Nói cho anh biết, anh là ai?”

“Tân... anh là Diệp Thiên Tân.” Đầu óc Tịch Hiên dù mê ly, cô vẫn biết được người đang đè lên thân thể cô là ai chứ. Cô cũng phải biết bắt đầu cuộc chơi này, mình sẽ chơi cùng ai.

Được câu trả lời thoả mãn, khoé môi nở lên nụ cười, nhẹ vỗ vào mông cô vài phát, giọng anh càng nồng đậm nhu tình: “Được, anh cho em.”

Anh ưỡng cong eo mình, phái nam mạnh mẽ liền đâm thẳng vào nơi phái nữ nhỏ nhắn, chặt chội kia. Làm anh phải khẽ rên lên một tiếng.

“A...”

“Aaa...” Tịch Hiên cũng hét lên. Cửa anh to lớn quá, nong chặt lấy cô, cảm giác có chút rát rát, sau đó là cùng cực say đắm.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Dâng Đến Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Rating H

Trên chiếc giường lớn màu trắng, tiếng cọt két kết bởi luật động, tiếng rên rỉ kiểu diêm của Tịch Hiên, tiếng thờ dốc thoả mãn của Diệp Thiên Tân, tạo nên không khí ám muội. Nhìn vào chỉ muốn má hồng tím đập.

Thất lạng Diệp Thiên Tân mạnh mẽ tới rồi lui, đưa vật phẩm của mình vào hang động chật hẹp của Tịch Hiên. Cô chỉ biết gồng mình mặc anh luật động như vũ bão, đưa cô lên chín tầng mây xanh. Lúc đầu cô còn đau đón một tí, nhưng sự khoái cảm nhanh chóng úp lấy cơ thể cô, đưa cô vào chốn thần tiên đầy sung sướng.

Cánh tay rắn chắc của anh bắt lấy chân cô, đặt lên vai mình. Tư thế rất tốt, vừa có thể vào sâu tận trong cô, vừa có thể thấy nơi đang giao hợp chặt chẽ này. Nơi cô cứ nhả, nuốt phái nam của anh, thật rất kích thích thần kinh não bộ anh càng luật động mạnh mẽ.

Anh ngược nhìn cô đang nhắm nghiền mắt hưởng thụ khoái cảm, cái miệng nhỏ không ngừng ngân nga, rên rỉ. Bỗng trong lòng nổi lên tà niệm, anh vội vàng buông lỏng cô ra, ngừng hoạt động.

Tịch Hiên đang trong cơn mơ màu hồng, bỗng thấy lạc lõng, cô mở khoé mắt còn ướt ướt nhìn người trước mặt mình, khó chịu nhăn mày, “Úm... Tân??” Sao anh lại dừng?

Hạ thấp người xuống, nơi phái nam càng chôn chặt trong hang nhỏ của cô, Diệp Thiên Tân xoa má hồng hồng cô, đôi môi dần đi đến bên tai cô, tí tê những lời đường mật.

“Hiên, làm người phụ nữ của anh... được không?”

Tịch Hiên bất mãn, cái gì mà người phụ nữ của anh? Không phải cô đang ở trên giường cùng anh rồi sao? Còn đòi hỏi gì nữa chứ?

Nhưng khoái cảm đang đến, bỗng dưng cực hứng vậy rất mất mát, thêm nồng độ rượu trong người cô càng dâng lên niềm khao khát sung sướng kia, cả lời tí tê ngọt như đường đang phả mỗi lúc mỗi giây vào tai cô, nghe thật êm.

“...”

Cô không trả lời, anh càng có cách để cô phải trả lời. Liền buông thân thể cô ra, anh xoay người qua bên trái, hai thân thể tách rời.

Khoé môi hiện nụ cười xảo trá, Diệp Thiên Tân nhìn lấy Tịch Hiên đang ngu ngơ không hiểu chuyện gì, đôi môi hồng nộm cô trách móc: “Úm... Tân... đang làm...”

Bàn tay vẫn còn xoa vào má cô, anh vẫn còn muốn bức cô đến khi cô chịu là của anh thì thôi.

“Nói em sẽ trở thành người phụ nữ của anh, anh liền cho em...”

Trên giường, cô đã là của anh rồi còn muốn gì cơ nữa? Tịch Hiên cô bây giờ chỉ muốn được thoả mãn thôi, nơi dưới đó của cô thật khó chịu. Người đàn ông này, tại sao lại hành hạ cô như vậy?

Diệp Thiên Tân thấy cô trầm ngâm, đôi mắt còn mang theo chút uất ức, vừa vỗ về cô vừa lặp lại câu hỏi: “Đồng ý không? Làm phụ nữ của anh, duy nhất của một mình anh.”

Sao thật ám áp, giọng anh như có thần vậy, nghe thật trầm, thật nam tính, lại có chút nhu tình. Tịch Hiên cô như mê mẩn, thêm hành động của anh đang bức ép cô nữa, liền gật đầu đồng ý.

“Được, đồng ý.”

“Cô bé ngoan!” Diệp Thiên Tân nhường mày, đáy mắt thâm sâu của anh đã được toại nguyện ý muốn. Từ nay về sau, Tịch Hiên là của mỗi mình anh, chỉ

mình anh được chiếm lấy, ôm ấp, yêu thương

Hài lòng, Diệp Thiên Tân đang cực kỳ hài lòng. Anh xoay người đè lên thân thể cô một lần nữa, ướng nhẹ thất lưng, phải nam to lớn anh một lần nữa đi vào hang động âm u mà đầy sung sướng của cô. Mật dịch của cô ra rất nhiều, nên luật động tới lui rất dễ dàng, thoải mái cho cả hai người.

Sáng khoái lại đến, Tịch Hiên ôm chặt Diệp Thiên Tân, sợ anh lại giờ trò nữa. Hai bàn tay cô bấu chặt vào da thịt anh, cùng anh đung đưa theo nhịp, miệng cũng không ngừng phát ra lời ti tê.

“A... đừng mạnh... Tân, em không chịu nổi.” Tịch Hiên lắc đầu, giọng rên rỉ, hơi thở cô dồn dập, cảm thấy dưới thân thể mình càng ngày càng nóng, bức bách đến khó chịu.

Bộ ngực sữa lên xuống nhìn thật kích thích đôi mắt của Diệp Thiên Tân, anh không nhẹ nhàng mà bóp lấy, vân vê, xong lại xoa tròn nơi đỉnh hồng đáng yêu kia.

Trong phút giây hoan lạc, Diệp Thiên Tân không biết đã làm bao nhiêu cú thúc long trời lở đất, mặc cho Tịch Hiên khóc lóc vang xin, anh vẫn một mực mạnh mẽ muốn ép cô đến khô. Mỗi cú thúc của anh lay chuyển cả thân thể cô phải đưa theo, mỗi nhịp mỗi thở dồn ép cô khó khăn chống cự, chỉ biết mím môi nơi khoái cảm trào dâng.

Nơi dưới nơi phía dưới chặt chẽ đến độ không tách rời được, lúc buông lại lúc nuốt chặt, Diệp Thiên Tân phải thở dài rằng dù đã làm xong một hiệp, Tịch Hiên vẫn chặt chẽ như muốn bóp nát lấy anh, vẫn muốn ôm chặt lấy anh không chịu buông.

Vội bế Tịch Hiên lên, đặt cô vào lòng mình, đối diện mặt và mặt, nơi giao hợp vẫn còn quuyến lấy nhau, Diệp Thiên Tân vuốt ve lưng trần mượt mà của cô, vừa luật động nhẹ vừa ti tê: “Hiên, em đang bức anh sắp điên rồi.”

Tịch Hiên đầu óc bây giờ là một mớ trống rỗng, cô mệt mỏi đặt cằm lên vai anh, ôm lấy anh mặc anh muốn làm gì. Phía dưới cứ ma sát, kích tình càng điên cuồng.

Nhiệt độ trong phòng càng tăng lên, sức nóng dần làm hai người đỏ mặt hồng. Tịch Hiên càng lúc càng rên rỉ to, cô nhắm nghiền mắt thở dốc, thật sự là quá sức chịu đựng của cô rồi.

Nơi phái nữ mềm mại của cô càng lúc ra càng nhiều mật dịch, ướt cả đùi của Diệp Thiên Tân, anh biết được cô sắp lên cao trào lần hai, mà anh cũng như vậy.

Bèn lật người cô, cho hai tay hai chân cô chống đỡ xuống nệm, kéo chiếc mông nhỏ cô lại gần sát mình, một lần nữa tiến vào hang động.

“A...” phái nữ Tịch Hiên co rút vì vật to lớn kia một lần nữa đi vào, mật dịch tràn cả ra ngoài. Nóng quá, phía dưới cô thật nóng. Hai bàn tay nắm chặt drap giường, thân thể cô bị lấp đầy bởi sự khoái cảm này.

Tư thế sau lưng này quả thật càng nồng sâu vào người Tịch Hiên, Diệp Thiên Tân anh yêu chết đi cảm giác này. Nên, mỗi cú đâm càng lúc càng mạnh, càng lúc càng điên loạn, càng lúc càng làm cô không ngừng rên rỉ nắm chặt drap giường mà sợ té. Vỗ vào mông cô vài phát, giọng anh khàn khàn: “Bảo bối, em thật chặt, không chịu buông lấy anh...”

Tịch Hiên phát ngượng, cô cúi mặt vào đồng chấn, ngăn cản mình lại nói những lời dâm dăng. Mà thật sự, trên phương diện giường chiếu, cô yếu ớt bao nhiêu, thì Diệp Thiên Tân lại rõ ràng biết những nơi mẫn cảm của cô bấy nhiêu. Nhất là nơi cổ cô, anh đã cắn không biết bao nhiêu lần và cả sau gáy.

“Ừm... Tân em không chịu nổi nữa...” Bụng cô như có lửa, càng lúc càng khó chịu, muốn trào dâng gì đó lại không biết.

Diệp Thiên Tân không nói gì, luật động càng thêm phát khiếp, mỗi cú thúc làm Tịch Hiên phải trợn mắt, nhủ mày liễu.

“A...” Tịch Hiên hét thanh. Cả thân thể liền không chống đỡ được nữa, xụi lơ nằm sấp xuống, chỉ có cái mông nhỏ của cô vẫn còn dính chặt phía sau, mặc cho Diệp Thiên Tân đang đâm vào nhà ra.

Nghiến răng, Diệp Thiên Tân ôm eo nhỏ cô, càng lúc càng hăng say, đến khi cũng không thể cản được cảm giác sung sướng, anh bắn vào tận sâu cô mầm móng yêu thương suốt 7 năm trời.

Xoay người sang một bên, anh an ủi ôm cô vào lòng, lấy chăn lớn đắp vào cho cô và anh. Anh chạm vào má cô, lấy ra những sợi tóc con còn dính đầy mồ hôi, nhếch môi thoải mái.

Đôi mắt Tịch Hiên nhắm nghiền, cô mệt mỏi rồi ôm lấy Diệp Thiên Tân vào giấc mộng đẹp.

Diệp Thiên Tân cũng hôn lên trán cô một nụ hôn nồng đậm, thở thè vài lời: “Hiên Hiên, chúc mừng sinh nhật.”

Hôm nay là ngày sinh nhật của Tịch Hiên, mà món quà anh dành tặng cho cô là tình yêu 7 năm qua của anh, là nỗi yêu thương suốt đời này anh sẽ cùng cô vun đắp.

Hôm sau, Tịch Hiên giật mình theo thói quen giờ giấc. Cô luôn thức vào lúc 6 giờ 30 sáng.

Đầu óc quay cuồng, đau như búa bổ.

Tịch Hiền chống cánh tay trái ngồi đây. Trời ạ, cả thân thể cô cũng đau nhức như có ba chiếc xe cán qua vậy.

Cô mở hí đôi mắt nhìn quanh căn phòng, rồi nhìn đến cánh tay rắn chắc đang vòng qua eo cô, trên người cô còn không một mảnh vải che thân. Vội lùi kéo chân lên đắp, thì cánh tay kia nhúc nhích, có lực mạnh đẩy cô té xuống, đầu đập vào bức tường thịt vững chắc. Cô ngạc nhiên, xoay qua nhìn thì khuôn mặt yêu nghiệt của kẻ hoan lạc cùng cô ân ái suốt một đêm đang cười đến gian trá.

“Hiên.” Diệp Thiên Tân không e dè như lúc trước, anh ngược mặt đến gần cô, hôn phớt vào đôi môi cô.

“Khoan...” Tịch Hiền kháng nghị, đầu còn đang là một mớ hỗn độn. Chưa nói xong liền bị môi anh chạm vào, chỉ còn ú ớ được vài từ.

Nụ hôn càng sâu, Tịch Hiền không phát biểu được lời nào, bị Diệp Thiên Tân một mực cạy miệng, mút lấy mút để chiếc lưỡi cô, đùa vui thích thú.

Hai bàn tay cô còn đang hơ loạn xạ, chân cũng không an phận vùng vẫy theo, miệng chỉ kêu được ậm ừ. Mà Diệp Thiên Tân nào để ý đến, bắt được hai bàn tay cô, đưa một chân vào giữa hai chân cô, chống để không cho cô có cơ hội vùng vẫy tiếp.

Nơi phái nam của Diệp Thiên Tân đã "chào buổi sáng", Tịch Hiền còn đang loay hoay không hiểu được chuyện gì, thì nơi hang động của cô bị tách ra, một giây sau có cái gì đó to lớn đã đâm thẳng vào hang động cô, không kể hồ.

Bất giác, Tịch Hiền run lên, miệng liền phát ra “A!”. Diệp Thiên Tân lúc này mới buông đôi môi cô ra, hôn khắp trên mặt cô, còn nói những lời làm cô phát ngượng.

“Em thật mãn cảm, vừa rụng một chút đã ra nhanh như thế.”

“A... đừng nói nữa!” Tịch Hiền xấu hổ. Cô lấy hai tay bịch lại tai mình. Trời ơi, sao Diệp Thiên Tân có thể nói trắng trợn như thế. Hôm qua còn chưa thoả mãn sao? Hôm nay vừa sáng thức dậy lại ham muốn cô nữa? Cô sẽ không chịu nổi đâu.

Mà anh nào buông tha, lấy hai tay cô ra, lời nói còn đầy dục vọng hùng hục: “Xem kia... nơi đó của em thật yêu thích anh, đang bóp chặt anh.”

Tịch Hiền nhắm nghiền mắt, cảm suy nghĩ đến lời anh nói, nhưng nó cứ xoay vòng vòng trong đầu cô.

Những cú lượt động như bão của anh làm cô tê dại, mím môi kiềm nén những cảm giác tê tái khắp người.

“Thích không?” Giọng khàn đặc của Diệp Thiên Tân kèm theo tiếng thở đứt khúc.

“Thích...” Tịch Hiền không kiềm chế được sự yêu thích của ân ái này, cô liền thành thực khẽ nói có. Ôm chặt cổ anh, thân thể nhỏ bé mềm nhũn dựa theo nhịp thở.

Quả là một buổi sáng tốt đẹp để kích tình. Diệp Thiên Tân uy dững như mảnh hổ đói khác, làm Tịch Hiền phải ngất xỉu mấy lần anh mới buông tha cho thân thể nhỏ bé của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Dâng Đến Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Tiểu Hiền này, cậu và Thiên Tân em trai tớ tiến triển đến đâu rồi?”

Diệp Tuyết đứng trước gương lớn trong cửa hàng của Tịch Hiền, trên người cô bận một chiếc váy cưới trẻ vai xinh đẹp màu caramen do Tịch Hiền thiết kế và đo may. Cô ngẫm nghĩ, giao kèo giữa Tịch Hiền và Diệp Thiên Tân cũng hơn một tháng rồi cơ mà cô vẫn không thấy gì thêm giữa hai con người này ngoài lâu lâu lại thấy về Diệp gia ăn tối.

Lòng cô bỗng dưng nóng nảy hay tại Diệp Thiên Tân làm ăn quá chậm trễ nhỉ? Cô đã sắp xếp ổn thoả cho đứa em trai cùng mình như thế rồi, còn không nắm bắt được Tịch Hiền nữa chắc chắn cô sẽ nắn Thiên Tân một bữa ra trò.

“Tiến triển là tiến triển gì?” Tịch Hiền hờ hững trả lời. Cô vừa kéo xong dây tia áo cưới cho Diệp Tuyết, lùi lại mấy bước ngắm nhìn tuyệt phẩm của mình lần nữa. Tuyệt! Rất đẹp, bộ váy cưới rất hợp với dáng yêu kiều của Diệp Tuyết. Chỉ còn chỉnh sửa lại đường ren ngay eo váy nữa là xong.

Liếc nhìn Tịch Hiền, Diệp Tuyết không giấu nổi tâm tình của lòng mình, “Cậu không lẽ không chút yêu thích gì với Thiên Tân nhà tớ sao?”

Nhiều mày, Tịch Hiền tròn mắt nhìn Diệp Tuyết. Yêu thích Diệp Thiên Tân? Cái này... cô cũng từng nghĩ đến nha, dù sao từ hôm ở khách sạn về đến giờ cũng đã hơn nửa tháng, cô và cậu ta vẫn giữ mối quan hệ là lâu lại đi ăn, sắm đồ, có khi còn cả lên giường, cậu ta có hôm còn ở lại chung cư Kiến Vương cùng cô thì ngoài ra mấy vụ này, cậu ta không nhắc đến rõ ràng mối quan hệ của hai người nữa.

Mà dù thế này, không phải tốt hơn sao? Dù sao, khi cậu ta có người yêu cô cũng phải kết thúc giao kèo này, rồi hai người lại trở thành kẻ xa lạ, không một chút liên can gì đến nhau nữa, nên hiện tại cô rất thoải mái với mối quan hệ mập mờ này. Vì đối với cô, Diệp Thiên Tân sẽ không phải là người yêu lí tưởng của đời mình, cũng như chẳng mong mỏi rằng cậu ta sẽ cho cô một chút gì đó gọi là tình yêu đôi lứa. Đơn giản hơn, cô đã trải qua thời trẻ để yêu đương mất rồi, chỉ muốn sống sao cho vui vẻ không lo nghĩ nhiều nữa là được!

Mà nghĩ đi cũng nghĩ lại, đôi khi sự quan tâm ân cần của cậu ta, làm cô có tí xíu vọng tưởng về tình yêu cậu ta dành cho cô là còn đọng lại sau 7 năm xa cách, xong lại vội xua tay bỏ đi cái ý nghĩ hoang đường đó, bấu môi chính mình, cô có cái quái gì mà để cậu ta yêu tận 7 năm? Ha ha thật buồn cười.

Từ khi gặp cậu ta, cô lâu lâu lại mất bình tĩnh mấy lần. Cái này thật lòng là không tốt, cô không để cái tên Diệp Thiên Tân này làm hỏng hết sự lạnh lùng, cứng rắn bao năm nay cô tạo lên bức tường vững chãi này được. Giờ cô ước gì cậu ta có thể có người yêu đi, thì mấy cái suy nghĩ vẩn vơ trong đầu cô mới chấm dứt.

“Tiểu Hiền?” Diệp Tuyết lay vai Tịch Hiền. Cô gái này, lại để đầu óc đi đâu nữa rồi.

Thật tình, nếu Tịch Hiền làm em dâu của Diệp Tuyết cô tuyệt đối là không tề, chỉ có điều Diệp Thiên Tân làm ăn lâu lắt quá, làm cô phải mong mỏi mãi.

Quen thân với Tịch Hiền từ hồi còn cấp ba, mọi điều ở Tịch Hiền, Diệp Tuyết biết rõ, chỉ có điều là cậu em trai cô lại không biết. Haizzz

Tịch Hiền vì cái lay vai của Diệp Tuyết trở lại hiện tại. Thấy mình quá ngớ ngẩn chỉ vì suy nghĩ dư thừa kia, Tịch Hiền xém hổ thẹn với bản thân mình, cô cố gắng điềm tĩnh trở lại.

“Không thể nào tố yêu thích Thiên Tân được, nếu là tình cảm chị em, chắc chắn có.” Cô tuyên bố, dù lòng có hơi chột dạ.

Diệp Tuyết bất mãn, “Tại sao? Em trai tớ rất tốt nha.” Haizz, nếu không phải Diệp Thiên Tân cứ khư khư cái ý định tự anh sẽ tiến triển với Tịch Hiền, thì cô đã nói cho Tịch Hiền biết rằng Diệp Thiên Tân vẫn còn yêu cô rất nhiều.

Chỉ có là, Diệp Thiên Tân cứng đầu, Tịch Hiền cũng cứng đầu không kém cạnh, làm cô chỉ biết chống cằm ngồi chờ.

Khoanh tay, Tịch Hiền dùng ánh mắt kiên định cho Diệp Tuyết, “Tớ và em cậu chỉ là một cuộc giao kèo, khi nào hai bên có đối tượng phù hợp, nhanh chóng sẽ biến mất quan hệ này, cậu hiểu rõ từ lúc đầu rồi mà Tuyết Tuyết?”

Đúng, dù cô và Diệp Thiên Tân có cùng nhau lên giường, ân ái ái ái thì cũng không được thêm mối quan hệ nào cả. Ngay từ lúc đầu đã không, bây giờ càng không.

Nhưng sao lòng cô lại có chút buồn bã, nhớ lại những lần cô và cậu ta chung đụng, cảm giác tất nhiên là có, rồi lại nghĩ đến cậu ta cùng một cô gái khác làm chuyện đó, thật không thể tưởng tượng được.

Diệp Tuyết lờm Tịch Hiền, đúng là cô gái cứng đầu. Chống nạnh hai tay bên eo, cô hù dọa: “Đúng! Vậy cuộc giao kèo này sắp kết thúc rồi đấy.”

Ngạc nhiên, Tịch Hiền hỏi lại: “Kết thúc?”

Gật đầu, Diệp Tuyết tung đòn đánh tâm lý cuối cùng, lần này chắc chắn đạn bay trúng nhận.

Vờ vui vẻ, Diệp Tuyết oan oan như chim sẻ: “Ba tớ phải đi đến Hoa Liên một tuần lễ công tác rồi, nên đã nhờ Diệp Thiên Tân đến đại học Trùng Lâm thuyết trình Luật cho các sinh viên ở giảng đường trong vòng một tuần lễ.”

Tịch Hiền có đề ý, suốt một tuần lễ nay, cô và cậu ta chỉ liên lạc vài lần qua điện thoại, cũng chỉ có ăn một buổi cơm và dường như mất tích, chắc chắn là công việc của cậu ta rất nhiều, nhưng điều Diệp Tuyết nói cô vẫn chưa hiểu, “Rồi sao cơ chứ? Liên quan gì đến kết thúc mối quan hệ tớ và Diệp Thiên Tân?”

“Có chứ!” Diệp Tuyết nhìn sắc mặt của Tịch Hiền đang dần thay đổi ít nhiều, cô nói tiếp: “Cháu gái hiệu trưởng trường Trùng Lâm đang đề ý đến Thiên Tân nhà tớ nha, còn mời Thiên Tân làm gia sư riêng cho hai buổi học ngoại khoá ở trường, bây giờ là còn mời đến dự tiệc từ thiện do trường tổ chức nữa. Chà, chiến này Thiên Tân khó lòng từ chối, vì đích thân hiệu trưởng mời cơ mà. Có điều, tớ cũng đã gặp được cô cháu gái đó rồi, tên là Mạc Tiểu Hạ, rất xinh đẹp.”

Lời nói của Diệp Tuyết nẩy giờ bay vào đầu Tịch Hiền, không bỏ sót một từ. Bỗng chốc hai bàn tay cô có thêm lực, nắm chặt lại cảm giác đau, gong nhẹ nhẹ hỏi lại Diệp Tuyết: “Rất xinh đẹp ư?”

Gật đầu phụ họa, như nhấn định là lời mình nói đúng, Diệp Tuyết thao thao bất tuyệt: “Ừ, hai hôm trước ở trường, Thiên Tân bỏ quên lại một quyển sách, thế là Mạc Tiểu Hạ đến tận nhà Diệp gia trả. Lúc đó ở Diệp gia chỉ còn tớ và Du Cẩn (chồng sắp cưới Diệp Tuyết), thế nên không nỡ từ chối mà mời lại dùng trà. Vừa mới gặp là có cảm tình ngay, xinh đẹp động lòng người, lễ phép, gia đình gia giáo, lại ăn nói cử chỉ hoà ái, nhìn vào là biết có ý tình dành cho Thiên Tân. Cậu nghĩ xem, chuyện này có phải anh hùng khó thoát ải mỹ nhân không?”

“Ừ có lẽ thế!” Tịch Hiền định thần lại, bình tĩnh trả lời Diệp Tuyết.

Cô gái được nói từ miệng Diệp Tuyết, chắc chắn sẽ như Diệp Tuyết diễn tả, vì đã quá quen thân với Diệp Tuyết, Tịch Hiền hiểu được rằng Diệp Tuyết sẽ không khen ai chê ai nếu như không đã từng qua tiếp xúc và nhìn nhận lâu dài. Sao lòng cô lại thấy thật hụt hẫng thế này?

“Cậu không sợ Thiên Tân bị cướp đi sao?” Diệp Tuyết nghi ngờ, cô nhìn thẳng vào mắt Tịch Hiên, mong mỏi.

Tránh né ánh mắt Diệp Tuyết, Tịch Hiên vội ngược xuống bộ váy cưới cô vờ chỉnh sửa lại nơi eo thon của Diệp Tuyết, vừa căn nhắc xem nên nói gì. Thì bàn tay của Diệp Tuyết chặn lại, càng dồn dập hỏi: “Tiểu Hiên, không lẽ cậu không nghĩ một ngày nào đó động tâm trước Thiên Tân sao?”

Mím môi, đầu óc Tịch Hiên bây giờ hỗn độn, não nề vô cùng. Diệp Tuyết muốn cô trả lời ra sao? Động tâm ư? Cô cũng từng nghĩ đến đấy, rồi sao nữa? Có phải lại yêu điên cuồng không lối thoát, cuối cùng đau thương là cô gánh chịu sao? Không bao giờ cô sẽ lặp lại điều này. Đàn ông là loại người không tin tưởng được, cũng như Lục Tâm năm đó vậy.

Đưa đôi mắt âm thầm nhìn lại Diệp Tuyết, cô hít một hơi dài, lòng nhẹ nhõm hơn mấy phần, trần tình đáp: “Không! Không bao giờ tớ sẽ động tâm trước Thiên Tân.”

“Tịch Hiên...” Diệp Tuyết bất ngờ, cô nắm lấy tay Tịch Hiên, muốn nói tiếp liền bị ngắt lời.

“Tuyết Tuyết! Tớ không muốn nhắc đến chuyện này nữa.” Cười trừ, cô nói tiếp: “Hiện tại tớ chỉ muốn chỉnh sửa cho xong bộ váy cưới cho cậu và ngày thứ 2, cậu sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất!”

Thở dài, lại thất bại. Diệp Tuyết đau lòng khi trong sâu thẳm đáy mắt Tịch Hiên, cô thấy có tia sợ hãi.

Tình đầu của Tịch Hiên, đã làm Tịch Hiên sợ hãi và trốn tránh suốt bảy năm nay. Liệu Thiên Tân em cô, có đập phá được lá chắn mạnh mẽ này?

...

Kéo eo thon của Tịch Hiên gần lại mình, phách nam to lớn của Diệp Thiên Tân dần mất hút sau hàng động phách nữ chặt hẹp kia.

“Ừm...aaa...” Tịch Hiên hét lên, kéo theo đó là tiếng thở nhẹ của Diệp Thiên Tân.

Sau đó anh lướt động theo bản năng, chiếc giường lớn của Tịch Hiên theo đó nghe tiếng run theo. Bàn tay không an phận của anh, luồn ra trước, bóp lấy hai bầu ngực sữa của Tịch Hiên, cảm giác thoải mái đến từng phút giây.

Tịch Hiên mím môi, cau mày lại. Cô muốn im lặng cho cuộc hoan lạc này mau qua đi, nhưng Diệp Thiên Tân sức khoẻ của anh thật khủng khiếp, cứ mãi vồn cô không chán.

Sau cuộc vận động đầu tiên, Diệp Thiên Tân sức lực vẫn còn thừa, liền bắt đầu một hiệp mới. Anh vẫn để tư thế cũ, nơi phách nam anh ra vào tận sâu trong cùng cô, mỗi lần làm cô như mất hồn.

Tịch Hiên thật bất mãn với cơ thể mình, rõ ràng là không muốn Diệp Thiên Tân đụng chạm mà lần này đến lần khác bị anh ăn sạch sành sanh, cứ không cường nổi lại sự yêu thích này, thật đáng chết mà.

Cô muốn phản kháng nhỏ lại một lần, nhưng mà chỉ cần lời âu yếm của Diệp Thiên Tân, thêm cả sự đụng chạm lướt trên da thịt cô liền yếu đuối ngã vào người anh không cần e dè nữa. Không lẽ cô đã yêu thích mùi vị hoan ái này rồi sao? Hay thật sự đã động tâm cùng Diệp Thiên Tân?

Kéo người Tịch Hiên xoay lại, ép cô đối diện với anh. Diệp Thiên Tân ngạc nhiên khi thấy cô đang mím môi đến tái nhợt, anh hốt hoảng dùng tay tách môi cô ra.

“Hiên, em làm sao vậy?”

Lắc đầu, Tịch Hiên bỗng chột choàng tay ra ôm lấy cổ anh, đè môi mình lên môi anh, hôn ngấu nghiến.

Cô không muốn suy nghĩ đến chuyện này nữa, thật nhức đầu. Mặc kệ, cô và anh sau này có chuyện gì xảy ra, lúc ấy sẽ còn có cách giải quyết. Hiện tại, cô mong đêm nay thật lâu trôi, để cùng anh hưởng thụ mùi vị ái ân thiên đàng.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Dâng Đến Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

Một buổi sáng thứ 7 đẹp trời. Tịch Hiên bước ra từ toà soạn báo Miracle, trên tay còn cầm theo tờ san báo mới nhất, trên mặt báo chính là hình ảnh của cô.

Cô bận bộ vest kẻ sọc xám lịch lãm, đường may vừa vặn thân thể 1m60. Cô đứng trong một văn phòng, kiêu diễm ung dung với dáng đứng uyển chuyển một tay chống trên bàn làm việc, một tay cầm lấy que kẹo Lollipop ngậm dở. Cô không bận áo bra, nên nhấp nhô đường cong của bộ ngực sau

hai bên đường khuy nút áo thật làm người ta nghệt thở, thêm cả khuôn mặt trang điểm thật mộng mị, vừa ngây thơ lại quyến rũ. Mái tóc xoăn bồng bênh được thêm làn gió thổi càng làm cô đẹp bức người.

Khoé môi Tịch Hiên cong cong, rất tốt! Trong buổi sáng vừa ra số báo, đã tiêu thụ được ba ngàn bản, quả là con số không tệ. Cũng khá lâu cô không làm một bộ ảnh vừa nóng bỏng mà cũng vừa kín đáo như thế này, nên lúc chụp tâm tình cô rất thoải mái.

Nhìn đồng hồ đã 10 giờ, Tịch Hiên gấp rút trở về cửa hàng. Cô còn phân đoạn cuối cùng cho bộ hoa cưới của Diệp Tuyết, chưa kể đến là chiếc vương miện cưới còn chưa kịp khô keo. Chật! Đạo này cô thật là đáng trí, có bao nhiêu việc cũng quên trước quên sau, đến khi nhớ thì nước đã đến chân, rút chân còn chẳng kịp.

Vì là toà soạn cũng gần và trên một con đường dài đến cửa hàng, nên Tịch Hiên đi bộ.

Cô lướt bao nhiêu ngã tư, chạy qua bao nhiêu bậc thang bộ, chợt nhận thấy mình vừa lướt qua cái gì đó rất là quen thuộc. Cô cau mày, lùi lại vài bước, đứng trước quán cà phê vừa bước qua.

Chỉ cách cô chưa đầy hai mươi bước chân, lại quán cà phê cửa kính, nên Tịch Hiên cô nhìn rất rõ trong quán cà phê là Diệp Thiên Tân đang vui vẻ cười nói cùng một cô gái ngồi đối diện.

Chỉ nửa khuôn mặt thôi, Tịch Hiên có thể đánh giá được sự xinh đẹp của cô gái đó. Mũi cao, môi mọng đỏ, cười lên còn lúm đồng tiền. Cách ăn bận rất trang nhã, mái tóc đen được buông xuống càng tạo nên vẻ đẹp đầm thắm, bình yên kia.

Trong lòng Tịch Hiên dâng lên niềm khó tả được. Chắc chắn cô gái đó là Mạc Tiểu Hạ mà Diệp Tuyết nói.

Nhìn cách Diệp Thiên Tân ôn hoà chỉ vào những trang sách còn cô gái đó cứ gật gù như đã hiểu mà Tịch Hiên lại thấy khó chịu trong lòng. Cô cứ tưởng rằng những cử chỉ dịu dàng đó sẽ dành cho mỗi cô thôi, không ngờ đối với anh ta, ai cũng được! Đúng là cô quá đề cao bản thân mình.

Mà khoan! Cô ghen tuông? Tịch Hiên lấy tay chạm vào ngực mình, tim cô đang đập rất nhanh, mà đôi mắt vẫn chăm chú nhìn vào bên trong quán cà phê nơi có Diệp Thiên Tân.

Không lẽ cô đã thích Diệp Thiên Tân? Nên trái tim cô mới đau đớn, mới khó chịu khi nhìn anh cùng cô gái khác vui vẻ như vậy? Không thể nào! Bình tĩnh lại đi Tịch Hiên, cô và cậu ta không bao giờ có thể có kết quả tốt đẹp được.

Đúng vậy, sẽ không có kết quả gì ngoài giao kèo cả. Cậu ta rồi khi đã tìm được tình yêu đích thực cũng sẽ đá cô đi, lúc đó cô nhất quyết không được động tâm!

Đôi mắt Tịch Hiên đang bối rối thì cùng lúc Diệp Thiên Tân xoay nhìn ra cửa kính, bất gặp được bóng dáng nhỏ thân quen kia.

Anh giật mình, đứng bật dậy, chính là Tịch Hiên. Cô đang nhìn anh cùng Mạc Tiểu Hạ với ánh mắt rất khó hiểu.

Chưa đầy hai giây sau, Tịch Hiên rũ mắt, xoay người bước đi. Diệp Thiên Tân hốt hoảng cực kì, anh liền bỏ chạy ra khỏi quán. Đứng trước cửa quán, lại ngoảnh nhìn xung quanh không thấy bóng dáng Tịch Hiên đâu nữa.

Lòng Diệp Thiên Tân như lửa đốt, anh nắm bàn tay lại thành nắm đấm. Chắc chắn cô sẽ nghĩ sai về anh cùng Mạc Tiểu Hạ, vừa mới thấy đó, bóng dáng cô giờ lại biến mất. Quán cà phê lại ngay ở ngã tư, anh còn chẳng biết bóng dáng cô ở đâu mà định hướng tìm kiếm.

“Thầy Diệp?” Mạc Tiểu Hạ cũng không hiểu chuyện gì, liền chạy ra theo nhìn Diệp Thiên Tân.

Cô chớp đôi mắt xinh đẹp, ngoảnh nhìn người đàn ông cô đang thầm thương mến. Khuôn mặt anh có chút tái nhợt, cô không khỏi thấy đau lòng mà nắm lấy cánh tay anh lay động.

Giấu sự kích động còn tồn lại trong đáy mắt, Diệp Thiên Tân nhìn Mạc Tiểu Hạ cười yếu ớt: “Không có chuyện gì, em vào bàn đi, tôi còn công chuyện phải đi trước!”

“Nhưng...” Mạc Tiểu Hạ buồn bã, cô vừa gặp anh chỉ chưa được một giờ nha, cô còn muốn ở cạnh anh lâu nữa. Rất khó khăn để nhờ bác mình là hiệu trưởng trường mời anh ra chỉ để học riêng hai buổi này thôi. Cô còn rất nhiều điều muốn làm cùng anh.

Diệp Thiên Tân không để ý Mạc Tiểu Hạ, anh bước vào trong quán lấy túi mình và kêu nhân viên tính tiền, vừa lúc tiếng chuông điện thoại anh reo.

Còn bóng dáng Tịch Hiên nấp sau cột điện ngã tư đã nhìn rõ được hành động của anh vừa rồi. Chạy ra, được cô gái đó nắm lấy cánh tay, xong cười nói lại đi vào quán. Diệp Thiên Tân và cô gái đó có lẽ trong thời gian đang tìm hiểu nhau chăng? Cậu ta còn cười nói vui vẻ thế cơ mà.

Cô phải thấy vui chứ? Chúc mừng cậu ta chứ? Vậy tại sao tim cô lại thấy đau nhói thế này? Xoa xoa vào ngực mình, cô cảm thấy thật khó thở.

Bất giác trống trải vô cùng, Tịch Hiên bèn xoay người rời đi.

...

Tiếng pháo nổ rộ lễ đường, Diệp Tuyết trở thành cô dâu đẹp nhất, sánh bước cùng Du Cẩn tuần tú tiến về phía nhà hàng tiệc cưới đãi khách.

Tịch Hiên thấy bộ váy dâu phụ thành bộ váy màu trắng kính đáo ôm eo dài đến mắt cá chân, cô ngồi vào bàn tiệc. Cô muốn rời đi nhưng làm vậy có khác nào Diệp Tuyết sẽ giết cô, mà ở lại cô cũng chẳng biết ngồi nói chuyện cùng ai, nên cô vẫn phải cắn răng chịu đựng vì tình bạn.

Hôm nay là ngày vui của Diệp Tuyết, tất nhiên ba mẹ Diệp mời bạn bè đến, trong đó có cả hiệu trưởng trường Trùng Lâm và cô gái Mạc Tiểu Hạ đó.

Ngồi cùng bàn, lại đối diện, nên Tịch Hiên có thể nhìn rõ Mạc Tiểu Hạ và nhận xét trong lòng. Cô cũng công nhận, Mạc Tiểu Hạ rất đẹp. Về đẹp đảm đảm, yêu kiều lại thanh thuần vô tội, về đẹp chỉ để người ta muốn nâng niu che chở. Là mẫu người yêu điển hình của các chàng trai hiện tại, mà cô cũng nghĩ, chuyện này Diệp Thiên Tân khó thoát khỏi ả mỹ nhân.

Hôm nay ngoài cô làm phù dâu, còn có cả hai người bạn trung học khác của Diệp Tuyết và có cả Mạc Tiểu Hạ. Trong những người có mặt ở nhà hàng thì ai cũng phải trầm trồ khen ngợi đàn phù dâu xinh đẹp, làm càng nổi bật bữa tiệc cưới vốn dĩ đã xa hoa lộng lẫy này.

Nhìn Mạc Tiểu Hạ cười nói cùng người xung quanh, Tịch Hiên thấy mình thua thảm hại. Tuổi tác, về xinh đẹp, học thức, chiều cao, cô đều thua không bật lại được. Nếu có chắc chỉ là sự nghiệp, trưởng thành, tính tình người già thôi. Nếu chỉ cần quay về 10 năm trước, cô có thể còn so sánh được, nhưng giờ đã là 10 năm sau, cô chỉ là bà cô ngoài ba mươi và độc thân.

Mạc Tiểu Hạ nói cười cùng những người chị cùng làm phù dâu lúc trưa, chợt quay nhìn thấy Tịch Hiên cũng đang nhìn mình, e lệ, cô gật đầu mỉm cười. Sau một ngày tiếp xúc với Tịch Hiên, cô chỉ biết rằng Tịch Hiên là bạn của chị Diệp Tuyết và từng là mối tình đầu của Diệp Thiên Tân qua lời kể của hai phù dâu khác.

Phong thái nơi Tịch Hiên toát ra rất mạnh mẽ, khuôn mặt sắc sảo như được tạc tượng làm Mạc Tiểu Hạ cô có chút lo lắng. Vì theo thông tin cô nắm bắt được, Tịch Hiên có lui tới Diệp gia thường xuyên, nên cô sợ một ngày nào đó Diệp Thiên Tân lại động lòng trước Tịch Hiên một lần nữa. Vì thế, cô luôn tạo ấn tượng tốt với Diệp gia chỉ mong rằng họ sẽ miễn cô. Còn về Diệp Thiên Tân, cô sẽ từ từ chiếm lấy tim anh, vì cô không tin mình sẽ thua kém Tịch Hiên.

Đang nhìn chăm chăm, bị phát hiện nên Tịch Hiên giật mình. Cô cũng nở nụ cười gượng với Mạc Tiểu Hạ, xong liền xoay mặt đi chỗ khác.

Trời ạ, không ngờ cô lại mất hồn như thế. Đầu óc cô bây giờ chỉ suy nghĩ về việc của Diệp Thiên Tân và Mạc Tiểu Hạ.

Tịch Hiên liền lấy chai nước trái cây trên bàn, mở nắp ra uống, mong cho mình tỉnh táo lại.

Đúng! Cô phải tỉnh táo lại. Diệp Thiên Tân cậu ta có quen ai hay yêu ai đi chẳng nữa cũng chẳng liên quan gì đến cô cả, dù sao chỉ là giao kèo giữa cô và cậu ta sắp hết hiệu lực rồi. Bây giờ cô chỉ cần ngồi đợi cho cậu ta bảo rằng kết thúc là sẽ kết thúc.

Mà nhắc cậu ta thì cô càng buồn. Thì đúng là giữa cô và cậu ta chỉ là giao kèo, từ hôm bắt gặp cậu ta cùng Mạc Tiểu Hạ đến nay là hai hôm, cậu ta không nhắc gì đến chuyện đó, chỉ có cô là hay suy nghĩ vẩn vơ, làm chậm trễ chiếc váy cưới cho Diệp Tuyết, đến độ 4 giờ sáng nay mới hoàn thành xong những bước cuối cùng.

Cô và cậu ta chỉ gặp mặt lại nhau vào sáng nay thôi, nhưng cậu ta vì bận rộn đám cưới Diệp Tuyết nên chẳng nói được câu nào. Cho đến khi làm lễ ở nhà thờ, chào hỏi được vài câu rồi lại biến mất đến giờ.

Cô cảm thấy hụt hẫng vô cùng, bị Diệp Thiên Tân xoay như chong chóng, trong lòng cứ bức rức không yên mà mặt phải giữ nét độ lạnh lùng. Cô hiểu chứ, như đã nói lúc đầu rằng cô và cậu ta sẽ không có kết cục đẹp như trong phim cả. Rồi cậu ta sẽ tìm được người yêu, huỷ giao kèo, cô và cậu ta lại thành người lạ.

Trong hai ngày suy nghĩ, cô biết mình động tâm cùng cậu ta rồi. Bằng chứng là đã xé nát bản thiết kế váy cưới cho khách khi nghĩ đến cái nắm tay của Mạc Tiểu Hạ khi nắm cánh tay cậu ta. Chết! Cô phải mau chóng quên cái tình cảm chết tiệt này thôi, vì ngay từ đầu đã không nên có.

Còn Diệp Thiên Tân? Chắc cũng chỉ là quan hệ trên giao kèo cùng cô một chút, hướng chỉ hiện tại cô và cậu ta cũng không có gì gọi là đang yêu hay quen nhau cả, chỉ là những bữa ăn tối, những tin nhắn hỏi thăm và những cuộc ân ái tình nguyện từ cả hai bên.

Mạc Tiểu Hạ, cô gái này, có lẽ không xa sẽ là người yêu của Diệp Thiên Tân. Thế nên, Tịch Hiên cô, sẽ không để tình trạng giống như 7 năm trước xảy ra một lần nữa, mau cắt đứt càng nhanh càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Dâng Đến Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

“Hiên? A đúng là Hiên rồi!” Lục Tâm nhìn thấy Tịch Hiên, tâm trạng liền vui vẻ, kéo ghế ngồi vào cạnh cô trong tiệc cưới của Diệp Tuyết và Du Cẩn.

Tịch Hiên tròn mắt, cô xoay đầu nhìn Lục Tâm đang nở nụ cười ngồi vào kế bên mình. Trời ạ, cô không muốn gặp anh ta một chút nào.

“Anh sao đến đây?”

Khoái chí, Lục Tâm anh đã đi lòng vòng này giờ tìm bàn của Tịch Hiên, cuối cùng cũng thấy, “Anh là đối tác làm ăn của Du Cần.”

Anh biết Tịch Hiên chắc chắn sẽ có mặt trong buổi tiệc này, nên mới âm ỉ đến, chỉ vì muốn tiếp cận cô và làm lành.

À một tiếng, Tịch Hiên như đã hiểu. Du Cần là phó chủ tịch công ty điện tử Lạc Dương nên nhiều mối quan hệ là đúng rồi, chỉ có là bất ngờ đối tác anh ta lại là Lục Tâm.

Cô không nói thêm, liền lấy chai nước trái cây tu một hơi tiếp. Mong mọi cho mau đến giờ làm lễ, xong xuôi cô sẽ chuồng lẹ liền, cô không muốn cứ mãi đứng độ với Lục Tâm. Dù bây giờ, anh ta có trưởng thành, phong độ đi chăng nữa, đối với cô cũng vô ích. Vì với cô, anh ta bây giờ không khác gì người xa lạ là mấy.

Thấy cô im lặng, anh ta cũng không thêm rồi đi, cứ thế ngồi kể cô. Mà trên bàn, ngoại trừ cô và Lục Tâm chỉ còn có Mạc Tiểu Hiên và thêm hai phù dâu. Trên chiếc bàn mười chỗ ngồi, cảm thấy thật rộng rãi, mà lại ngột ngạt.

Cô có liếc nhìn đến Mạc Tiểu Hạ cũng nhìn cô, ánh mắt kỳ lạ, cô cũng chẳng quan tâm, mà hai phù dâu kia cũng vậy. Chỉ có Lục Tâm là vui vẻ nhìn cô đến độ muốn lột trần khuôn mặt lạnh tanh cô đang cố gắng phát huy, thật bực mình.

Bỗng chốc, đèn trong hội trường tắt, sau đó được đốt nến và rồi một bản nhạc cưới không lời cất lên.

Tiếp theo đó là một loạt nghi thức cưới tiếp tục dành cho Diệp Tuyết và Du Cần.

Trong bóng tối, Diệp Thiên Tân quay về chỗ bàn có Tịch Hiên ngồi, vì lúc vào bữa tiệc, anh đã để ý cô ngồi ở đâu.

Vừa kéo ghế ngồi xuống, mọi người trong bàn không để ý vì phải ngược lên sân khấu nhìn cô dâu và chú rể. Anh mỉm cười, nhìn khuôn mặt Tịch Hiên chăm chú mà muốn hôn cô một phát cho thoả mãn, nhưng lại kiềm chế vì đây là chỗ đông người dù trong hội trường đã tắt đèn chỉ còn hiện ánh sáng trên sân khấu.

Anh đưa bàn tay xuống dưới, tìm kiếm bàn tay Tịch Hiên, nắm chặt. Hai hôm nay, anh mệt đến độ muốn phát hỏa, cả chuyện giải thích cho cô hiểu chuyện hôm ở cà phê còn không có thời gian.

Phía bên toà kiện tụng một loạt, anh và mọi người trong văn phòng luật sư phải làm việc 24/24, không có thời gian thờ. Đến lúc có thì lại phải chạy về Diệp gia phụ đám cưới Diệp Tuyết. Bây giờ thì anh mới được thờ ể mà ngồi cạnh Tịch Hiên.

Tịch Hiên cảm nhận bàn tay bên trái mình đang được nắm chặt, cô hoảng hốt nhìn Lục Tâm, cơ mà anh ta ngồi bên phải cô mà? Cô xoay đầu qua nhìn bên trái, thì thấy khuôn mặt quen thuộc sau ánh đèn chiếu le loé mờ ảo kia, là khuôn mặt tên đáng chết làm cô mấy nay ăn không ngon, ngủ không yên.

“Thiên Tân?” Tịch Hiên khẽ hỏi nhỏ, tim cô đang loạn nhịp.

Diệp Thiên Tân đưa khuôn mặt mình sát vào tai cô, giọng đầy quyến rũ: “Anh đây.”

Tim Tịch Hiên đập thình thịch, có chút vui sướng trong lòng, giọng Diệp Thiên Tân càng ngọt ngào như mật: “Anh rất nhớ Hiên.”

Lòng Tịch Hiên vì những lời ngon ngọt của Diệp Thiên Tân mà chảy thành sông mắt, mà cô nhớ lại anh cũng chỉ đùa giỡn cô thôi, liền vùng vẫy bàn tay anh đang nắm lấy, còn cách xa anh ra, vừa vịn vai cô đụng trúng vai Lục Tâm.

“Hiên? Có chuyện gì sao?” Lục Tâm quay sang nhìn Tịch Hiên trong bóng tối, giọng anh vẫn còn rất vui vẻ.

“A, không có gì. Xin lỗi, đụng trúng anh.” Tịch Hiên hốt hoảng, cô giải thích xong liền xích lại bên trái, lại đụng trúng Diệp Thiên Tân.

Cô bối rối, bây giờ cô khác gì bánh mì kẹp thịt đâu chứ? Bên phải là người yêu cũ, bên trái là người cô đang động tâm, thật rắc rối.

Diệp Thiên Tân nghe được giọng Lục Tâm liền kinh ngạc, vừa lúc trong hội trường liền bật đèn sáng lên, cùng theo đó những tiếng vỗ tay không ngớt. Trên sân khấu, Diệp Tuyết cùng Du Cần uống ly rượu thề, hứa cùng nhau sống đến đầu bạc răng long.

Diệp Thiên Tân nghiêng răng, bên phải Tịch Hiên là Lục Tâm, mà anh ta cũng đang nhìn thấy anh.

Tịch Hiên bây giờ là bối rối cực độ, cô cứng như tượng ngồi ở giữa, mặc cho hai bên mình đang mất trùng mắt.

Mạc Tiểu Hạ cùng hai phù dâu cũng bất ngờ không kém, chỉ chưa được mười phút, xoay lại đã thấy Diệp Thiên Tân ngồi cạnh Tịch Hiên, mà không khí hình như không được tốt cho mấy.

Mạc Tiểu Hạ có mắt mác một chút, khi chiếc ghế kế cạnh cô là dành cho Diệp Thiên Tân, nhưng anh lại ngồi vào cạnh Tịch Hiên. Vậy có phải anh vẫn còn có tình cảm với Tịch Hiên chỉ ấy sao?

Thấy tình cảnh sao không tốt cho lắm, Mạc Tiểu Hạ giải vây: “Thiên Tân, anh đến khi nào?”

Xoay nhìn Mạc Tiểu Hạ, Diệp Thiên Tân đành nở nụ cười ôn hoà, “Anh vừa đến.”

Mạc Tiểu Hạ gật đầu, cô cũng nở nụ cười. Liền xé khăn ướt, đưa đến bên góc bàn cho anh. Cách cô làm rất nhẹ nhàng, có ân cần làm hai phù dâu ngồi kế bên không khỏi ghen tị, giọng trêu đùa.

“Tiểu Hạ thật khéo, sáng nay lại bắt trúng hoa cưới, chắc sẽ có người rước đến nơi rồi.”

Đỏ mặt, Mạc Tiểu Hạ xua tay: “Nào có, do em mai mắn thôi.”

“Ha ha, coi con bé ngượng kìa, thật đáng yêu nha.”

“Thiên Tân này, em cũng chưa có người yêu hay là... em để ý Tiểu Hạ một chút được không?”

Diệp Thiên Tân ngớ người, anh liền muốn phản bác, thì người phù dâu khác đã cướp lời: “Đúng đấy! Trong hai đứa rất đẹp đôi, phải không Tịch Hiên?”

Lục Tâm này giờ im lặng, anh lờm Diệp Thiên Tân đến Mạc Tiểu Hạ khuôn mặt đang xấu hổ, xoa xoa cằm: “Tôi thấy cũng rất đẹp đôi.” Đúng là cậu ta rất đẹp đôi với cô gái đối diện, chứ không phải Tịch Hiên.

Những lời đối thoại của hai phù dâu Tịch Hiên điều nghe rõ từng câu từng chữ, như đâm vào lòng cô mấy nhát dao vậy. Đúng rồi, hai người họ rất đẹp đôi.

Cô nhìn Mạc Tiểu Hạ đang ngại ngùng ửng hồng khuôn mặt nhỏ nhắn kia, rõ là có tình cảm với Diệp Thiên Tân. Còn Diệp Thiên Tân, nhìn cô với ánh mắt mong chờ, đáy mắt còn có tia khó hiểu lướt qua, rồi vụt mất.

Anh mong chờ điều gì nơi cô? Lời đồng ý rằng anh và cô ấy đẹp đôi đúng không? Vậy cô sẽ giúp hai người toại nguyện, cô sẽ ghép hai người thành cặp đôi đẹp vào ngày cưới của Diệp Tuyết.

Không hiểu sao cô lúc này điềm tĩnh lạ thường, nở nụ cười không nhạt cũng không quá ngọt ngào, nhận định: “Ừ, Thiên Tân và Tiểu Hạ rất đẹp đôi.”

Sau đó, hai người phù dâu liền thao thao thêm vài lời với Mạc Tiểu Hạ. Chỉ có Mạc Tiểu Hạ là thờ phào nhẹ nhõm, lời nói của Tịch Hiên có lẽ đã khẳng định được rằng cô ấy không có mối quan hệ nào với Diệp Thiên Tân cả, vậy là do cô quá đa nghi thôi.

Tịch Hiên cảm giác mình đã hết phận sự ở đây, liền đứng dậy, nói vài lời: “Tôi còn công việc bận, nên rời đi trước, mọi người ở lại vui vẻ.”

Lục Tâm cũng đứng dậy, anh bắt lấy tay Tịch Hiên, “Anh đưa em về.”

Lắc đầu, Tịch Hiên vội kéo tay Lục Tâm ra, cô mỉm cười: “Không cần.” Rồi cứ thế xoay người rời đi.

Chỉ có Diệp Thiên Tân chưa hoàn hồn vì lời nói của Tịch Hiên. Lòng anh đang rĩ máu, cô vẫn chưa yêu anh, trong suốt thời gian bên nhau, cô vẫn chưa chịu anh vào cuộc đời cô sao?

Lúc hoàn hồn lại, anh đã thấy Tịch Hiên bước đến gần cửa, liền đứng dậy, vội chạy theo.

Mạc Tiểu Hạ mỉm cười nhìn, rõ ràng là Diệp Thiên Tân vẫn còn tình ý với Tịch Hiên. Tại sao anh lại ngu ngốc đến thế? Cô cũng nên làm gì bây giờ, để có được tình yêu của anh?

Tịch Hiên bước ra đến cửa, không để ý đến xung quanh còn có ai, cô mặc kệ cho nước mắt mình rơi. Mà thật lạ, cô cũng chẳng hiểu sao lại rơi nước mắt thế này...

Ba Diệp đang nói chuyện cùng bạn, liền thấy bóng dáng Tịch Hiên đi đến, ông liền vui vẻ muốn giới thiệu cùng bạn mình về cô con dâu tương lai đang đi đến.

“Giáo sư Hà, khi nãy anh hỏi bạn gái Thiên Tân là ai đúng không?”

Giáo sư Hà gật đầu, “Đúng rồi. Khi nào anh giới thiệu cho tôi biết đấy.”

“Ha ha, không cần. Con bé đang đi đến kia.”

Theo bàn tay ba Diệp chỉ, giáo sư Hà xoay nhìn. Quả là mỹ nhân, đáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt tinh xảo, đáng đi yêu kiều như thế làm sao không bắt được Diệp Thiên Tân chứ? Lúc đầu ông còn tính giới thiệu con gái mình cho đứa con của giáo sư Diệp, bây giờ có lẽ không cần rồi. Phen này các học trò ở trường ông có phải đành ngậm ngùi khóc than vì nam thần Trùng Lâm có bạn gái.

“Mà thật kì lạ, sao con bé này lại khóc?” Giáo sư Hà ông đeo kính độ, nên càng đi gần đến, dù cô gái có cặm cụi nhìn dưới đất vẫn thấy vài giọt lệ trên mặt.

Ba Diệp cũng kinh ngạc nhìn, càng lúc càng rõ. Đúng rồi, Tịch Hiên sao lại khóc?

Chưa kịp hỏi, Tịch Hiền đã bước đến nơi ông và giáo sư Hà trước, gặt đầu chào, còn lau đi nước mắt: “Xin lỗi ba Diệp, con có việc bận phải về trước.”

“Tiểu Hiền, tại sao con lại khóc?” Ba Diệp xót thương.

Lắc đầu, cô cười trừ, tìm đại lí do mà cô còn không biết vì sao mình lại khóc: “Con buồn vì phải xa Tuyết Tuyết...”

Ba Diệp thở dài, ông tưởng Diệp Thiên Tân con trai ông lại làm gì Tịch Hiền phải đau lòng mà khóc chứ, vỗ lưng an ủi Tịch Hiền, ông cười: “Thì con mỗi tuần cứ về Diệp gia ăn tối, ba Diệp sẽ bắt Tiểu Tuyết về để gặp con.”

Tịch Hiền thấy lòng thanh thản đi ít nhiều, cô rất mến ba Diệp, nhưng có lẽ cũng chẳng được bao lâu nữa, khi ba Diệp biết cô và Diệp Thiên Tân nói dối, ắt lẽ ông sẽ giận cô rất nhiều.

Nắm lấy tay ông, đôi mắt cô đầy triều mến: “Ba Diệp yên tâm, con sẽ đến Diệp gia khi rảnh rỗi. Còn hiện tại, con có chút việc phải về trước...”

“À, không sao. Sáng đến giờ con cũng đã phụ Diệp Tuyết nhiều rồi, bây giờ con cứ về trước nghỉ ngơi.” Ba Diệp vui vẻ.

“Vậy con không làm phiền ba Diệp và bác đây, con xin tạm biệt trước.” Tịch Hiền cúi đầu chào tạm biệt ba Diệp và bạn ông, nở nụ cười yếu ớt.

Tịch Hiền cô vừa bước xuống bậc thềm cuối cùng của nhà hàng, Diệp Thiên Tân cũng vừa bước ra đến cánh cửa sảnh tiệc, theo sau lưng anh thêm ba bốn người trai trẻ kéo anh về lại bữa tiệc.

Diệp Thiên Tân thở dài, đành quay đầu về bữa tiệc cưới vừa mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Dâng Đến Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Rating H nhẹ

Tiếng mưa rơi càng lớn, lòng Tịch Hiền càng náo nê.

Cô ngồi vào chiếc giường còn mang theo mùi Diệp Thiên Tân lẫn quần áo đây mà ấm áp. Nhìn qua cánh cửa kính kéo lớn, mưa trút đổ như nói hộ lòng cô vậy. Tắm rửa xong, cô ngồi thẩn thờ trên tay còn bản thiết kế đang dở, lại chẳng có chút tâm tình để vẽ.

Tịch Hiền ơi là Tịch Hiền, sau 7 năm mây lại rơi trúng lưới tình mất rồi. Mà lần này cũng lại đau thương như lần trước vậy, lại tổn thương là chính mây mà thôi. Vừa mới nhận thức được tình cảm lại phải dừng lại, thật buồn cười biết mấy.

Đã dặn lòng không nên động tâm cùng Diệp Thiên Tân, vậy mà lại vô tình để cậu ta lọt vào tim. Có lẽ bây giờ cậu ta đang rất vui vẻ với Mạc Tiểu Hạ xinh đẹp kia, chỉ có mây là ngồi đây ăn dấm chua vô vị.

Thở dài, Tịch Hiền buồn bã. Cô rời buổi tiệc đã gần một giờ, mà hiện tại chỉ hơn 8 giờ tối, không lẽ cô nên đi ngủ sớm, ngày mai lại bắt đầu công việc của riêng mình, còn Diệp Thiên Tân cô sẽ cùng cậu ta nói chuyện một lần, rồi hủy giao kèo.

Nghe đến thôi lòng cô lại nhói. Cả nước mắt uất ức khi tối cùng đã rơi vì cậu ta, cô thật là yếu lòng mà.

Ting.

Tiếng chuông cửa nhà cô luôn reo lên liên tục, làm cô có sợ hãi. Đã tối như thế này, còn ai đến tìm cô sao? Không lẽ trộm?

Mà lạ, cô càng im lặng tiếng chuông càng dồn dập, làm cô không khỏi tò mò. Thôi kệ, biết đâu là người quen đến tìm?

Bước xuống giường, cô lấy đại cây lau nhà làm vũ khí, rụt rè bước đến cửa. Cô hí mắt qua lỗ tròn nhỏ cánh cửa, chỉ thấy mỗi dáng người cao kia, rõ là đàn ông mà trong nom bộ vest khá quen thuộc.

Cô lật đầu óc suy nghĩ xem, bộ vest xám này cô đã từng nhìn thấy ở đâu thì tiếng chuông cửa lại reo lên liên hồi. Cô sợ cứ để tiếng chuông reo thế này làm phiền hàng xóm, thứ hai là hư chuông nhà cô mất, liền mở cửa.

Đập vào mắt cô là Diệp Thiên Tân, phía xa xa liền có sấm chớp một đường sáng, cộng thêm khuôn mặt anh đang sa sầm nghiêm trọng, cô bỗng dưng giật mình kinh sợ. Anh như thiên lôi đang tìm đến người cản trở ông trời vậy!

“Thiên Tân, giờ này sao cậu còn đến...”

Tịch Hiền chưa nói hết, bị Diệp Thiên Tân ôm eo, khoá môi lại. Bàn tay còn lại của anh khoá chốt cửa xong, liền ôm cô vào phòng ngủ.

“Ummm, Thiên?” Tịch Hiền còn chưa hiểu điều gì xảy ra, Diệp Thiên Tân đã đẩy cô xuống giường, thân thể anh đè lên cô.

Mùi rượu từ khoang miệng của Diệp Thiên Tân vào mũi Tịch Hiền không ít, cô liền hiểu được cậu ta vừa uống rượu nhưng không nhiều, mùi chỉ nặng nhạt, không quá nồng.

Diệp Thiên Tân anh không trả lời, một bàn tay trụ lại cầm Tịch Hiền bắt cô phải cùng anh môi hoà môi, lưỡi hoà lưỡi. Một tay còn lại không an phận kéo bỏ chiếc quần ngủ của cô, rồi lại đến kéo cao chiếc áo ngủ, lộ ra bộ ngực sữa tròn trịa không có bra bao phủ.

Nhắm mắt, Tịch Hiền hiểu Diệp Thiên Tân muốn gì ở cô. Từ lúc đầu còn tí phản kháng, giờ thì cô an phận cho anh muốn mình. Vì đối với cô, chuyện này không phải chỉ một lần, mà là đã quá nhiều lần, nên không còn ngại ngần điều gì nữa.

Anh dần rời đôi môi cô, rồi đến má, chiếc cổ thon thon, đến xương quai xanh, và cuối cùng là xuống hai bầu ngực đang đợi anh thưởng thức.

Chạm vào nơi đỉnh hồng xinh xắn đầy và ngậm lấy, Diệp Thiên Tân dùng lưỡi mình xoay tròn đỉnh nhỏ, liếm xung quanh, rồi cắn một phát. Thân thể Tịch Hiền liền run lên, hai bàn tay cô liền xoa lấy tóc anh như muốn cảm nhận thêm nữa.

Tiếng rên rỉ nhẹ của Tịch Hiền như đánh bay hết sự bức tức trong người Diệp Thiên Tân anh từ lúc tối đến giờ. Anh lúc này rất nhẹ nhàng mà yêu cô.

Lúc đầu, anh đã chạy kịp đuổi theo cô, chỉ vì phải ở lại chào hỏi thêm bạn bè của ba mình mà phải tạm hoãn lại. Anh cũng có uống chút rượu, nhưng lòng anh thì nóng bức khó chịu, cứ mong chào hỏi nhanh để mà gặp cô, không ngờ cứ luẩn quẩn gần một giờ đồng hồ.

Khi đến gặp cô, nhìn cô quyến rũ anh với bộ đồ ngủ mỏng manh màu đỏ mà lòng lại sôi sục, liền không suy nghĩ, anh muốn cô.

Tịch Hiền đang mê man với những khoái cảm Diệp Thiên Tân đem lại, đầu óc là mớ trống rỗng. Cô nhắm nghiền mắt, cảm nhận được hơi nóng từ anh đang dần đi xuống dưới nơi nữ tính kia.

Cô hoảng hốt, chưa đầy ba giây sau, anh đã cỡi bỏ lá chắn cuối cùng phía dưới, khuôn mặt điển trai liền đánh úp vào hang động nhỏ của cô, bắt đầu thám hiểm.

“A, dừng!” Cô dùng hai bàn tay nhỏ của mình che lại, gương mặt đỏ ửng. Nơi đó chỉ cần hoan ái, không cần được nâng niu như vậy.

Ngược khuôn mặt vô tội, Diệp Thiên Tân khàn khàn: “Tại sao?”

“Ách! Nơi đó, rất dơ...” Tịch Hiền xấu hổ trả lời.

“Ngược lại, anh thấy rất ngọt ngào và thơm!” Anh cong môi cười, dùng ngón tay tách nơi hang động ra, ngắm nhìn.

Vừa kinh sợ, vừa ngại ngùng, cô mím môi đẹp, rồi lại lấp bắp kiến nghị: “Dừng... thật sự rất xấu hổ...”

“Anh không nghĩ thế.” Nói xong, anh cúi đầu xuống dưới phái nữ của cô, ra sức hôn lấy.

Tịch Hiền mím chặt môi, hành động của anh làm cô càng xấu hổ hơn, mặc dù hai người đã ân ái không biết bao nhiêu lần, nhưng lần này anh lại dịu dàng nâng niu cô biết chừng nào, làm cô có chút được yêu thương.

Diệp Thiên Tân chơi đùa không biết chán, anh cứ vồn tới lui, dùng môi mình làm Tịch Hiền phải cong người hưởng thụ. Hai bàn tay nắm chặt eo thon cô, không cho cô có quyền động dậy. Đến khi cô chịu không nổi mà hét lên, mật dịch nơi phái nữ cô ào ạt, anh không kiềm hãm mình mà dùng miệng mút lấy, hết sạch anh mới buông lấy eo cô, ngồi dậy.

Tịch Hiền như hết sức lực, thở dốc. Vừa chỉ như lên đỉnh vu sơn chưa lâu, thì vòng eo cô liền bị Diệp Thiên Tân kéo xuống ngay sau đó, phái nam to lớn liền chặt hẹp tiến vào hang động của cô.

Diệp Thiên Tân cỡi quần áo với tốc độ tia chớp, đôi mắt đỏ ngầu vì ham muốn lên đến đỉnh điểm. Anh muốn cô đến phát điên!

“Ummm...” Tịch Hiền nghiêng răng, chau mày lại cố gắng tiếp nhận vật nóng bỏng to lớn đó.

Còn Diệp Thiên Tân thì thở khê thoả mãn, phái nam của anh nẩy giờ rất khó chịu, cố nhịn cho cô lên đỉnh là muốn chui vào liền không đợi chờ nữa. Nơi phái nữ mềm mại của cô làm anh yêu thích đến chết không thôi, nhỏ nhắn lại ôm khích phái nam anh, dù không biết đã làm bao nhiêu lần.

Trên chiếc giường của Tịch Hiền, Diệp Thiên Tân ra sức vận động mạnh. Thân thể Tịch Hiền nhỏ bé vì thế phải dây dưa theo.

“Thiên Tân...cậu đừng nhanh như thế...” Theo nhịp luật động, Tịch Hiền lắc đầu vì những cú thúc mạnh của Diệp Thiên Tân, cô nức nở.

Lại là cách xưng hô cậu và tôi, Diệp Thiên Tân bắt nạt, anh càng nắm chặt eo cô, luật động như bão, đôi mắt đầy bức tức nhìn cô, “Gọi anh là Tân, xưng em với anh.”

Những cú thúc của Diệp Thiên Tân như trời giáng, cả thân thể của Tịch Hiền cũng muốn nhảy cẫng lên theo, cô như vào mê hồn trận ân ái, vừa đau lại vừa sung sướng, “Aaa... nhẹ nhẹ thôi, làm ơn...”

Tại sao cậu ta lại thay đổi tính tình nhanh như thế chứ? Lúc đầu còn đối với cô nhẹ nhàng, bây giờ lại mạnh bạo như muốn giết cô vậy, làm cô không thể hiểu nổi cậu ta.

“Nói! Kêu anh là Tân, tuyệt đối không được xưng chị với anh, được không?” Lời nói lớn của Diệp Thiên Tân như vừa ra lệnh mà cũng như vừa cầu khẩn.

Lòng anh chột thấy đau, buổi tối là nói anh cùng Mạc Tiểu Hạ đẹp đôi, bây giờ thì lại dùng cử chỉ xưng hô chị em như chẳng có chút mối quan hệ gì cả, làm sao anh không đau lòng cho được. Anh yêu cô biết bao lâu, dù có bắt ép cô lên giường cùng anh, cô cũng không chịu chấp nhận anh sao?

“Nhưng...ummm... tôi lớn hơn cậu 5 tuổi, lại là bạn chị cậu, chuyện này...aa... không thể!” Tịch Hiên xoay khuôn mặt mình qua bên trái, tránh ánh mắt dò xét của Diệp Thiên Tân.

Lời nói cô phát ra cũng đau đớn biết mấy, yêu Diệp Thiên Tân là điều cô không ngờ đến, nhưng mọi chuyện sẽ chẳng đi về đâu cả. Dù là có ở cùng anh trên giường ân ái, rồi xuống giường cô và anh cũng chẳng khác gì kẻ chỉ quen biết sơ, không một chút thân thuộc của những đôi yêu nhau.

Ngừng lại động tác, Diệp Thiên Tân tức giận thật sự, anh nắm lấy cằm cô, xoay cô lại mặt đối mặt cùng anh.

“Tại sao? Chúng ta đã lên giường cùng nhau, vậy em xem đây là gì? Chỉ là cuộc ân ái bình thường không đáng xem trọng?” Trần anh nổi lên cả đường gân xanh tức giận, anh thật sự bị cô làm cho tức giận đến độ muốn xé nát cô ra.

Tịch Hiên mở đôi mắt sợ hãi nhìn Diệp Thiên Tân. Đây là lần đầu cô thấy anh như thế này, khuôn mặt không phải Diệp Thiên Tân hoà nhã thường ngày, mà là khuôn mặt đang rất bất mãn cùng ánh mắt thâm sâu đầy lửa.

“Tôi...” Tịch Hiên lắp bắp. Nếu nói không đáng xem trọng thì còn lâu cô mới cho anh bước lên giường cô, nhưng nếu nói đáng xem trọng cô và anh sẽ ra sao? Có tiến triển thêm không? Khoảng cách giữa cô và anh quá lớn, cô còn không thể tưởng tượng được một ngày nào đó mình trở thành em dâu của Diệp Tuyết. Còn chuyện anh có thích cô hay không, cô không bao giờ ao ước, vì nó quá xa vời. Chỉ có thể là giao kèo, ân ái đồng tình không hơn không kém.

Cô hít thở mạnh, đẩy anh ra xa cô, ngồi bật dậy cô lấy chăn che đi cảnh xuân của mình. Cười nhợt nhạt: “Chỉ là cuộc ân ái của hai thân thể cô quạnh thời, cậu đừng suy viễn nhiều.”

Diệp Thiên Tân như chết đứng với câu trả lời của Tịch Hiên, chưa đầy hai giây sau cô lại chém vào tim anh vài nhát với những lời càng làm anh đau lòng.

“Thiên Tân, tôi nghĩ cậu đừng suy nghĩ gì nhiều ngoài việc chúng ta đến với nhau vì sự giao kèo. Nếu... nếu như cậu có thể tìm được người thích hợp hơn với cậu, tôi sẽ chúc mừng, còn chuyện ân ái nam nữ này... hãy xem nó như là trong giao kèo cần có cũng được!” Tịch Hiên vững vàng trong lời nói, nhưng không ai biết được lòng cô cũng đang rĩ máu cả. Ân ái trong giao kèo cần có ư? Cô không phải kẻ dễ dãi đến độ như thế, mặc dù lúc đầu cô ở cùng Diệp Thiên Tân vì sự tò mò kích thích từ rượu, nhưng những lần sau là vì gì cô cũng chẳng rõ, mà hiện tại lại rõ vì cô đã yêu anh, chỉ có điều là sắp kết thúc rồi.

Lời của Tịch Hiên ong ong vào đầu Diệp Thiên Tân anh, nó còn đau đớn cả hơn lúc phải rời khỏi cô để đi đến nước Anh xa xôi bảy năm trời. Thì ra, ngay từ lúc đầu toàn là anh vọng tưởng với tình yêu này. Thì ra, cô chưa hề muốn cùng anh trở thành một đôi yêu nhau thật sự, chưa hề xem trọng anh thành một người có thể che chở và yêu thương cô.

Bật cười, cười vì sự ngu ngốc của mình, Diệp Thiên Tân anh hỏi Tịch Hiên một câu cuối: “Thế Hiên có từng nghĩ, sẽ để tình cảm vào giao kèo này?”

Nhắm nghiền mắt, cô hít thở mạnh mấy lần, xong mới nhìn anh bằng đôi mắt vững vàng ý nghĩ, lắc đầu: “Không, tôi không muốn để chuyện tình cảm sẽ lẫn ắt công việc.”

Công việc? Thì ra cô chỉ xem tình cảm anh là công việc. Diệp Thiên Tân càng chua chát trong lòng. Anh xoay người xuống đất, lấy lại bộ vét rồi xoay người về phòng tắm.

Năm phút sau, chỉnh trang, anh bước ra nhìn cô một lần cuối. Cô vẫn ngồi trên giường với tấm chăn quấn ngang người, nhìn anh với đôi mắt khó hiểu.

Vội bước lại gần cô, anh hôn vào trán cô một cái, nhỏ nhẹ nói: “Hiên ngủ ngon.” Rồi xoay người rời khỏi căn chung cư của cô.

Trợn mắt, Tịch Hiên không hiểu Diệp Thiên Tân có ý như vậy là sao? Cô thần thờ đến suốt mười hai giờ đêm, mệt mỏi mới chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Dâng Đến Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Tiếng tí tách kim giây của chiếc đồng hồ điện tử cứ phát lên, báo cho Tịch Hiên cô biết đã ngồi suốt trong xe hơi mình hơn nửa tiếng, đã 7 giờ 45 phút

tôi.

Đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào căn nhà ba tầng, hai khung cửa sổ phát sáng, báo hiệu có người ở nhà.

Lương lự đã hơn nửa tiếng, hai chân cô lại nhấc không nổi để mà xuống xe, đem cho cái người đàn ông vô lương tâm suốt hai tuần nay không liên lạc cùng cô quả của mẹ mình đem từ đảo Hải Sơn trở về. Hai tuần chẳng lấy một cuộc gọi, không một tin nhắn, dường như cậu ta đã chắc chắn việc cùng cô không mối quan hệ nào nữa. Chết! Chính mình là người đã kiên quyết với việc này thế mà giờ đây lại hối hận vô cùng.

Mím môi, hít thở sâu một phút, cô mở cửa cánh xe, đưa chân trái bước xuống trước cùng lúc chiếc xe BMW trắng của Diệp Thiên Tân vừa chạy ra khỏi cổng nhà. Vì là xe cô núp ở góc cây cách xe nhà cậu ta khoảng hai mươi bước chân, dĩ nhiên là cậu ta sẽ không thấy cô.

Hai bàn tay cô rất tự nhiên, đóng cửa xe lại, lên ga và chạy theo.

Đến khi tỉnh táo lại, cô đã dừng trước nhà hàng Jecoss 5 sao. Biện minh cho đầu óc dạo này không minh mẫn của mình là chỉ đi theo cậu ta đưa quà mẹ mình tặng, xong sẽ về ngay lập tức.

Vừa bước vào khuôn viên ngoài trời nhà hàng cô đã thấy được chỗ ngồi của Diệp Thiên Tân, thêm cả... Mạc Tiểu Hạ và cùng một người cũng tham dự hôn hôn lễ Diệp Tuyết, đó là hiệu trưởng trường Trung Lâm cũng là chú của Mạc Tiểu Hạ.

Miệng lưỡi cô khô khốc, bàn tay nắm lấy túi xách đựng quà tặng của mẹ mình cũng bắt gấc nắm chặt. Cô muốn quay người rời đi, rất muốn, nhưng chân lại có như dính kẹo mạch nha, cứ dậm tại chỗ. Cô biết rằng cậu ta đang rời bỏ mình để đến với tình yêu đích thực của cậu ta, thế mà lòng vẫn dâng lên niềm chua chua khó chịu.

Thì ra, hai tuần nay cô nhất quyết dặn với lòng là không liên lạc với cậu ta cho đến khi cậu ta liên lạc trước với mình là ý đúng.

Nhà hàng lúc nào cũng đông chật khách, chẳng ai thèm để ý đến cô gái đang đứng như trời trồng, xinh đẹp mà khuôn mặt lại trắng bệch, như chẳng còn tí máu.

Cô không biết mình đứng đã bao lâu, đến khi vài thực khách xung quanh nhìn đến mình với ánh mắt tò mò, cô liền nuốt nước bọt, nở nụ cười xã giao, cũng liếc đến bàn ăn của Diệp Thiên Tân chỉ còn lại cậu ta và Mạc Tiểu Hạ.

Không biết tại sao, nhìn nụ cười cậu ta có chút gượng. Mà cô cũng không muốn suy nghĩ thêm, liền xoay người rời đi.

Diệp Thiên Tân có cảm giác không yên trong lòng, anh liền ngó nhìn xung quanh, cuối cùng là không thấy gì khác lạ, liền thu mắt lại. Chắc là do anh quá đa nghi, không hiểu sao anh cứ nhìn thấy Tịch Hiên quanh quẩn đâu đây, rất gần anh.

Lúc nào nụ cười cũng nở trên môi anh, chỉ có điều không phải người anh thương yêu thì vẫn là nụ cười xa cách, lạnh nhạt. Đối với Mạc Tiểu Hạ trước mắt mình cũng vậy, cũng chỉ là lạnh nhạt.

Anh nể hiệu trưởng nên đến đây, cũng sẽ như nói rõ ràng mọi chuyện, về việc từ chối làm giảng viên trường Trung Lâm, cũng như là Mạc Tiểu Hạ. Anh không phải con nít lên ba mà không biết được ý đồ của hiệu trưởng khi giả vờ bàn chuyện rời đi trước, để anh và cô với không gian riêng ngọt ngào này. Ánh mắt cô như ánh mắt của Diệp Thiên Tân anh năm 18 tuổi, là ánh mắt ngây ngô của tình yêu đầu đời vừa đến.

Hai hôm sau, Tịch Hiên nhận được cuộc gọi từ Diệp Thiên Tân, cô bật chế độ im lặng, đầu cắm vào bản thiết kế nên đã bỏ lỡ hơn 10 cuộc gọi.

Đến lúc trưa, cô ướm cầm lấy điện thoại một cuộc gọi đến khách hàng thân thiết, thì đập vào mắt đã là những cuộc hội nhờ của Diệp Thiên Tân và ba tin nhắn.

Tôi muốn nói chuyện với em, nghe máy đi.

Tịch Hiên, em nghe máy đi.

Đừng bướng bỉnh nữa, được không?

Tịch Hiên cô nhìn những dòng chữ trên màn hình mà cứ đắn đo, có nên gọi lại cho cậu ta? Mà cậu ta tìm mình làm gì?

Điện thoại lại reo, là Diệp Thiên Tân gọi đến.

Cô giật mình xem làm rớt điện thoại, liền thăm thẳm mò tên đầu xỏ này một tiếng, cuối cùng là lương lự, chưa đầy hai giây cô nhấn nút nghe.

Đầu dây bên giọng nam tính của Diệp Thiên Tân đầy lo lắng, "Sao em lại không nhắc máy?"

Để tỏ ra mình cứng cỏi, Tịch Hiên trả lời lạnh nhạt, "Không phải bây giờ tôi đã nhắc máy rồi sao?"

"..."

Diệp Thiên Tân có chút đau lòng, giọng điệu Tịch Hiên như chẳng muốn nghe điện thoại anh vậy, "Hiên... Tịch Hiên, tối nay em có rảnh không?"

"Đề làm gì?"

"Anh muốn nói chuyện cùng em."

Nhắn mày, Tịch Hiên cô nghĩ cô và anh như thế này không phải kết thúc rồi sao? Thế mà lòng cô lại nhộn nhạo, muốn gập đầu cái cụp đồng ý.

"Có chuyện gì không thể nói qua điện thoại được sao? Tôi rất bận." Cô nói dối, cô đang nói dối. Cô muốn gặp anh, rất muốn.

Thờ dài, Diệp Thiên Tân anh nhẹ giọng, "Anh rất muốn gặp em"

Lời nói anh như đã đá động đến lí trí sắt đá cuối cùng của Tịch Hiên. Nói cô không mềm yếu là dối, chỉ là một lời nói như thế này, cô muốn quăng bỏ hết tất cả mà chạy đến bên anh, chỉ có điều... cô không muốn mình sống trong ảo tưởng này nữa, cô mệt mỏi vì suy nghĩ mãi đến anh, đến mối quan hệ này.

Mím môi, cô suy nghĩ đến đây lại thấy khó thở, như có vật nặng trăm tấn đè lên trái tim của mình, "Muốn gặp tôi làm gì? Có phải muốn nói đến giao dịch giữa tôi và cậu?"

"Ừ, chính xác là vậy." Diệp Thiên Tân không hiểu ý khác trong lời nói của Tịch Hiên, anh gập đầu.

Anh muốn phá bỏ giao dịch giữa anh và cô, chính thức trở thành một đôi yêu nhau thật sự. À không, anh đã dành hết hai tuần chuẩn bị mừng tiệc bắt nờ dành cho cô, thế nên hôm nay giá nào anh cũng sẽ bắt cô đến.

Như một nhát dao chí mạng đâm vào ngực, Tịch Hiên cười khô. Đã biết sẽ có kết quả này, thế mà vẫn đem một tia hy vọng vào. Diệp Thiên Tân chẳng là cậu nhóc 18 tuổi yêu cô nữa, cậu ta đã 25 tuổi và tình yêu mớ xi đó cũng vào quên lãng mất rồi.

Cô gắp cho mình một tờ "Được!" khó nhọc, miệng cười cũng méo xệch, may mà người đầu dây không thấy được tình trạng tệ hại của cô hiện tại, nếu không chắc chắn sẽ có tràng cười dành cho cô.

Diệp Thiên Tân rút hắng một nhịp tim, anh sợ rằng Tịch Hiên vẫn hờn dỗi chuyện không liên lạc với cô mà không đến, nên cô đồng ý là quá tốt với anh. Lần này, anh sẽ cho cô một đêm khó quên!

Sau đó, Diệp Thiên Tân muốn đến rước Tịch Hiên, nhưng cô từ chối bảo sẽ tự đến. Thế nên, anh chỉ còn thờ dài đọc địa điểm và thời gian nơi nhà hàng anh đã đặt sẵn trước tận hai tuần.

Nói thêm vài câu, Tịch Hiên cúp máy.

Cô thần thờ cả một buổi trưa, quên việc điện thoại cho khách hàng bàn thiết kế là đã xong, chỉ cần đến xem xét và đưa thêm ý kiến.

Cô nên làm gì đây? Tại sao trong lúc buồn bực lại đồng ý kia chứ? Đến để nghe Diệp Thiên Tân bảo rằng anh đã có người yêu, anh và cô nên chấm dứt mừng kịch suốt hai tháng qua này ư? Ha ha, cô sợ lúc ấy mình chẳng đủ kiên cường mà ngồi nghiêm túc, sắc mặt tốt đẹp, nở nụ cười cảm thông bảo rằng: "Không sao, cậu cứ đến với tình yêu của cậu. Tôi đây cũng không có rắc rối gì đâu, chúc hai người hạnh phúc."

Hạnh phúc cái con khi!

Chỉ cần nhớ đến cái nắm tay của cậu ta và Mạc Tiểu Hạ cô thấy ở quán cà phê, là ruột gan cô là lộn tùng phèo. Cô cũng nghĩ đến tỏ tình với Diệp Thiên Tân, mà nếu bị từ chối rất là bẽ mặt, có khi cô còn trốn cậu ta cho đến suốt đời này.

Đời nào một bà cô 30 tuổi như cô bị trai trẻ đá đít không thương tiếc này mà có thể chai mặt nói "Không sao", rồi chai mặt theo đuổi tiếp cơ chứ. Đây là thực tế, không phải ngôn tình cô đã đọc. Mà thực tế lúc nào cũng tàn nhẫn.

Tịch Hiên gục đầu xuống bàn, tất cả năng lượng, nhiệt huyết, tâm trạng ổn định của cô vì cú điện thoại của Diệp Thiên Tân mà được gáo nước lạnh tạt thẳng mặt!

Lí Lạc mở cửa phòng làm việc của Tịch Hiên ôm theo đồng hồ báo thức, vừa muốn Tịch Hiên nhận xét và góp ý thì nhìn đến giám đốc mình gục xuống bàn, cô hốt hoảng, không lẽ giám đốc mình làm việc quá độ mà ngất xỉu luôn sao?

Chạy đến bàn, Lí Lạc lay vai Tịch Hiên, vừa mếu, "Sếp, chị không sao chứ?"

Ngẩn đầu, khuôn mặt đầy vẻ khốn khổ của Tịch Hiên làm Lí Lạc thờ phào nhẹ nhõm, chưa được hai giây lại muốn hỏi cô có chuyện gì, thì Tịch Hiên đã cất lời trước.

"Lạc Lạc, hôm nay chị sẽ đến gặp người yêu cũ để nghe lời chia tay. Em nói xem, chị nên ăn bận ra sao để cậu ta nhìn phải hối hận khi đá chị?"

Lí Lạc như nghe lầm, cô há hốc mồm, chỉ biết nói một từ "Hà?"

Nếu như im lặng rồi kết thúc có lẽ cô sẽ dễ thở hơn, nhưng mà lần này lại phải đến để nghe thì... đối với cô sẽ rất lâu để nuốt trôi. Như tình đầu cô vậy, mất 7 năm để quên lãng hết. Bây giờ sẽ là bao nhiêu năm?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Dâng Đến Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

Ánh nắng chiều nhàn nhạt buông xuống, thay vào đó phổ phùng bắt đầu lên đèn, một màu tím đen tuyệt đẹp trên bầu trời đêm, báo cho Tịch Hiên biết, đã hơn 6 giờ tối.

Cô bước ra từ phòng tắm, ngồi trước chiếc bàn trang điểm, đôi mắt không chút gọn sóng, đôi môi mím lại, không biểu hiện tâm tình gì giống như lúc ở cửa hàng.

"Tịch Mịch Băng Giá của tui em đâu rồi?"

Chỉ một câu duy nhất của Lí Lạc như cú đâm chí mạng vào đầu óc của Tịch Hiên.

Lí Lạc chỉ nói câu ấy, đưa bản thảo xuống bàn rồi biến mất sau cánh cửa.

Cô như bừng tỉnh từ cơn mê, câu nói của Lí Lạc rất đơn giản nhưng đầy hàm ý sâu xa trong đó, mà cô hiểu rõ.

Tịch Mịch Băng Giá là biệt danh của cô ở cửa hàng. Lạnh nhạt, mặt luôn nghiêm túc trong công việc, rất ít khi cười đùa cùng nhân viên của mình, không suy nghĩ gì thêm ngoài công việc, chỉ có công việc và công việc. Đúng vậy, Lí Lạc muốn cô trở lại con người như trước, chứ không phải uỷ mị trong chuyện tình cảm, suy nghĩ lung tung.

Tịch Hiên như được tiếp thêm sức mạnh, cô mở hộp trang điểm, bắt đầu tút tát lại nhan sắc của mình.

Nói tút tát, thật sự chỉ là thoa một lớp kem, một ít má hồng và son môi. Khuôn mặt cô các nét điều hoà sẵn nên không cần phải trang điểm cầu kì và cô cũng chẳng có ý nghĩ phải thật lộng lẫy đến gặp Diệp Thiên Tân nữa. Cứ bình thường như mọi ngày.

Khoát cho mình chiếc áo sơ mi trắng tay bầu cổ trụ, quần tây đen lưng cao đến eo, mái tóc xoăn đẹp bây giờ đã được cuộn cao lộ ra chiếc trán thông mình. Tịch Hiên xoay vài vòng ngắm nhìn, khuôn mặt tỏ ra lạnh lùng hết mức có thể.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, 7 giờ 30 tối.

Đến nhà hàng Diệp Thiên Tân hẹn cũng mất 30 phút, vừa đúng giờ hẹn là 8 giờ tối.

Trong lúc lái xe, cô bật nhạc để bớt sự cô quạnh trong không gian này. Ngộ thật, lúc trước chưa từng cảm giác như thế, mà hiện tại lại thấy.

"Em nhớ anh, như đứa trẻ nhớ chiếc chăn ấm áp của mình.

Nhưng em vẫn phải tiếp tục cuộc sống của mình...

Đến lúc em cần phải trưởng thành và là một cô gái mạnh mẽ.

Một cô gái mạnh mẽ thì không khóc."

Chật! Rất hợp hoàn cảnh.

Mỗi câu, mỗi từ nghe mà như thấm vào trí óc cô. Khí thế đang hùng hực chiến đấu liền yếu xìu như bong bóng xì hơi. Cô nhấn nút tắt nhạc, cố gắng hít thở điều lại, ổn định tâm trạng.

Không biết cô đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ bằng cách nào, cuối cùng cũng đến nhà hàng Diệp Thiên Tân đã hẹn.

Cô bước vào đã được lễ tân chào hỏi có đặt bàn trước hay không. Khi nói ra tên Diệp Thiên Tân, cô gái lễ tân càng trang trọng mời cô như vị khách quý "hiếm". Cô cứ bước từng bước thang cho đến khi đến sân thượng của nhà hàng.

Thật ngạc nhiên, chẳng một vị khách nào, chỉ duy nhất một chiếc bàn có hai ghế và xung quanh được trang trí bằng bong bóng và hoa hồng. Cô ngăn người máy giây, người đàn ông đứng trước mặt cô đang ung dung bỏ tay vào túi quần, khuôn mặt nở nụ cười tươi nhất, đẹp nhất.

Diệp Thiên Tân lịch lãm trong bộ vest xanh đậm, anh ôn nhu nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt mình mà đánh giá. Hôm nay cô rất trang nhã như cách đây 7 năm, dù khuôn mặt đã thành thục đi nhiều mà sao anh lại vẫn còn thấy nét bướng bỉnh của cô đầu đó.

Anh bước đến bên cạnh cô, hai tay mình nắm lấy hai tay cô, bóp nhẹ, "Hiên, thật tốt khi em tới."

Tịch Hiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô tròn mắt nhìn anh, "Cậu... cậu có ý gì?"

Không phải đến chỉ để ăn một bữa ăn, nghe những lời chấm dứt giao kèo rồi đi sao? Tại sao lại có bong bóng và hoa hồng thế này? Trang trí như kiểu tò tình cô thấy trên tivi vậy. Rất đẹp, cô công nhận rất đẹp. Không quá nhiều, không cầu kỳ, mà vẫn nhận thấy được tấm lòng của người trang trí.

Một không gian chỉ có màu đỏ và trắng.

"Thiên Tân... không phải cậu hẹn tôi đến chỉ để nói chuyện giao kèo giữa tôi và cậu sao..." Cô nuốt nước bọt, chỉ đến cảnh trí xung quanh, "Có cần trang trí hoành tráng vậy không?"

Hiển nhiên, Diệp Thiên Tân gật đầu, "Cần chứ."

Tịch Hiên thở dài, cô chán nản, cậu ta làm như thế này càng làm cô thống khổ hơn thôi. Nếu như, chỉ nếu như màn trang trí này vì một việc khác không phải là chia tay cô, có lẽ cô sẽ cảm động đến phát khóc.

Như có gì hồi thúc, cô rời đôi tay anh rồi ôm lấy anh, cảm nhận hơi ấm từ anh, dù chỉ một chút, một chút thôi.

Diệp Thiên Tân bất ngờ, nhưng anh cũng choàng tay qua ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của cô, khom lưng xuống, chiếc cằm đặt trên vai gầy cô, cảm nhận tình yêu đang dâng trào trong lòng.

"Tịch Hiên, anh..." Diệp Thiên Tân muốn tỏ nỗi lòng mình với cô. Đây là thời điểm thích hợp nhất rồi.

Lời nói chưa nói ra hết, Tịch Hiên đã ngăn lại, "Đừng, Thiên Tân. Đừng nói gì cả..."

Diệp Thiên Tân liền im lặng.

Trong bầu trời đầy sao, trên sân thượng không một tiếng động nào. Hai người cứ im lặng ôm lấy nhau, chẳng nói thêm một lời nào.

Cô thua rồi... cả lúc kết thúc Diệp Thiên Tân vẫn ôn hoà, dịu dàng như ánh nắng thế này làm cô một chút tức giận cũng không được. Lúc đầu cô còn muốn lạnh lùng, nói vài lời cay nghiệt cho hả hê lòng thì bây giờ đã quên hết, quên hết rồi.

Cô chỉ muốn ôm anh, độc chiếm anh một lúc thôi.

Nghe tiếng thở của anh bên tai, cô ngăn cho mình phải tủi thân mà bật khóc. Ngăn cho mình phải lụy tình như bây giờ, ngăn cho mình muốn ôm anh cả đời.

Cô quén luyến vì cái ôm này, sự ấm áp này, bàn tay to lớn này, tấm lưng dài rộng rãi này, cả nụ cười, lời nói của anh trong ngày mai thôi cô sẽ không còn được nghe, được ôm, được thấy nữa.

Cố lên Tịch Hiên!

Không lâu sau, cô buông tay. Đứng nhìn anh, mặt đối mặt.

Hít lấy cho mình mấy hơi dài, cũng như ổn định lại tâm trạng, cô nhoẻn miệng cười.

"Thiên Tân, tôi biết hôm nay cậu hẹn tôi là việc gì..."

"Như tôi nói lúc trước rồi... cậu chỉ cần nói với tôi một tiếng cậu đã có người yêu, tôi sẽ biến mất trước mặt cậu trong vòng một nốt nhạc. Thế nên, buổi hẹn hôm nay không cần có cũng không sao."

"Ummm, chuyện tôi cần nói đã nói xong, tôi về đây."

Cô nở nụ cười tươi, vỗ lấy vai anh mấy phát, "Thiên Tân, tôi chúc cậu hạnh phúc." Rồi quay người rời đi.

Cô đứng thẳng lưng, chậm rãi bước đi. Thà cô nói trước cho mình đỡ phải bẽ mặt, đỡ phải nghe những lời khó nghe. Cô sẽ nói trước, để cho anh khỏi phải nhọc lòng.

Chân cô vừa nhấc lên chưa đi được bước nào thì đã bị ôm eo, bắt xoay người lại.

Kinh động muốn hét thành, quay lại nhìn đã thấy mặt Diệp Thiên Tân đen lại, bùng bùng lửa giận.

"Tịch Hiên!" Diệp Thiên Tân nghiêng răng.

Tịch Hiên bỗng thấy sống lưng mình vừa có gió lạnh chạy ngang, cô kinh sợ, chỉ biết đưa đôi mắt nhìn Diệp Thiên Tân.

"Em lại nghĩ linh tinh gì vậy? Cái gì mà anh có người yêu? Còn chúc anh hạnh phúc?" Diệp Thiên Tân thật sự đang muốn nổi điên, may mắn anh là người rất dễ kiềm chế được cảm xúc, nếu không anh đã vạch móng cô mà đánh cho vài phát.

"Tôi...tôi..." Tịch Hiên hoảng loạn, cô xoay đầu tránh ánh mắt như lửa của anh.

Bàn tay cô càng bị anh nắm chặt, rõ đau.

"Tịch Hiền, em muốn làm tôi phát điên lên đúng không?" Diệp Thiên Tân cười khỏ, giọng trầm ồm mà trong lòng anh lại không như thế, cứ lên xuống phập phồng khó chịu.

Lắc đầu, Tịch Hiền phân bua, "Không có, tôi không có ý đó."

Cô chưa nói xong, liền được vòng tay của Diệp Thiên Tân áp chế, ngã vào lòng ngực ấm áp của anh, nơi mà cô đã tha thiết muốn được ôm cả đời.

"Thiên Tân, cậu... cậu làm gì vậy?" Tịch Hiền hoảng hốt.

Giọng Diệp Thiên Tân trầm thấp vang lên, mang theo chút thần khải, "Tịch Hiền, em nhầm lẫn rồi."

"Nhầm lẫn?" Tịch Hiền không hiểu.

"Tôi và Mặc Tiểu Hạ không có mối quan hệ như em nghĩ. Tôi và cô ấy chỉ là thầy và học trò." Diệp Thiên Tân nhẹ nhàng giải thích.

Tịch Hiền cười trừ, cô không tin, "Thì sao?"

"Nên... em hãy tin tôi."

Tịch Hiền đẩy thân thể Diệp Thiên Tân ra khỏi mình, cô ngược nhìn người hơn cô một cái đầu này, bình tĩnh trả lời.

"Tôi tin cậu hay không, chuyện này còn quan trọng sao? Dù sao tôi cũng muốn kết thúc giao dịch này."

"Diệp Thiên Tân, tôi mệt mỏi rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Dâng Đến Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Kết thúc

Khoảng lặng chợt ập đến.

Hai người cứ nhìn nhau, chẳng ai mở lời.

Trong tiếng thờ đều đặn, Tịch Hiền nhìn Diệp Thiên Tân, Diệp Thiên Tân nhìn cô. Đôi mắt giao nhau, mà lòng mỗi người một suy nghĩ riêng.

Dần Tịch Hiền lấy lại bình tĩnh, những suy nghĩ cô lúc trước muốn nói với Diệp Thiên Tân điều tan biến như bọt xà phòng, chỉ còn lại những lời thật lòng trong thâm tâm cô muốn nói lên.

Muốn nói cho anh biết tất cả, rồi sau này... ra sao thì ra. Cô nếu không nói, chắc sẽ ôm một cục vào bụng mà chết. Cùng lắm là xong hôm nay, sẽ không gặp anh nữa.

Điềm tĩnh, trong ánh đèn chớp nháy phía bảng hiệu toà nhà đối diện đang phát sáng, Tịch Hiền cô đơn, nắm chặt tay mình để thôi phải run rẩy, "Thiên Tân..."

Đôi mắt Diệp Thiên Tân chưa bao giờ rời khỏi Tịch Hiền, anh đang trong khoảng mịt mờ, im lặng chỉ muốn mình nghĩ tiếp theo sẽ nói gì.

Diệp Thiên Tân nhìn rõ người phụ nữ của mình. Cô đứng cách anh không xa, chỉ hai bước chân mà cứ như xa cả đời, anh chưa từng muốn buông bỏ cô, chỉ là cô chưa từng hề muốn có anh.

Thế mà sao lúc này, anh lại thấy bóng dáng cô lại cô đơn đến thế, yếu đuối đến thế...

Tim anh chợt nhói lên, anh muốn kéo cô ôm vào lòng nhưng lại sợ càng bị cô ghét bỏ. Giờ chỉ biết nhàn nhạt cười, anh lên tiếng: "Anh nghe."

Chỉ một từ "Anh nghe" thôi, tim Tịch Hiền lại đập thình thịch liên hồi, cũng theo sau đó, một tràn dài lời nói cô thốt ra, không ngừng nghỉ.

"Từ lúc quen biết cậu, tôi như một con người khác đi."

"Dần dà, tôi như cô gái tuổi trẻ biết hồn dỗi, ghen tuông... những thứ cảm xúc tôi tưởng chừng như đã chết từ 7 năm trước."

Tịch Hiền bước đến hai bước, đứng sát Diệp Thiên Tân, bàn tay run rẩy của cô chọt chạm vào khuôn mặt anh tuần không một chút cảm xúc này. Có đau lòng không? Có chứ...

"Có những lúc tôi quá đề cao bản thân mình rằng cậu cũng đang để ý đến tôi... nhưng sự thật cũng làm người ta đau lòng biết mấy, vẫn chỉ là ảo tưởng do nơi tôi thôi."

Ngón tay cô chạm đến đôi môi mỏng người ta luôn bảo bạc tình của anh, nhẹ nhàng mà sát, "Trái tim tôi lại trật nhịp, lại đập vì chàng trai nhỏ hơn mình 5 tuổi. Lại phải kiên cường bảo với mình đừng đập vì chàng trai đó nữa... vì tôi và chàng trai đó đến bên nhau vì một giao kèo thôi."

"Cậu nói xem, tôi nên dừng lại khi mối quan hệ này càng phức tạp đúng không? Tôi nên bảo vệ trái tim yếu mềm mà cứ thích giả vờ kiên cường này đúng không?"

Diệp Thiên Tân im lặng, cả thân thể anh đều cứng lại, như bức tượng mặc cho Tịch Hiền tỏ lộ.

Anh im lặng, cô lại nghĩ mình đã hết hy vọng.

Khẽ cười, đôi mắt cô cũng đã phấp phồng, "Diệp Thiên Tân, em yêu anh."

Anh vẫn bất động.

Cô chậm rãi nói thêm một câu, giọng nặng nề le lói một sự mong đợi.

"Anh... có yêu em không?"

Một cơn gió vụt qua, một giây rồi lại hai, mười rồi lại hai mươi... như đã trả lời câu hỏi cô, là KHÔNG!

Cô buông bàn tay mình xuống, tuyệt vọng quay người đi.

Ngước đầu lên trời hít thở mấy ngụm, cố gắng đừng để nước mắt mình rơi. Kết quả lưng trước rồi mà khi biết vẫn thấy đau âm ỉ...

Bây giờ cô không thấy mình bị bề mặt như mình nghĩ trước đó, chỉ là cảm giác nhẹ bẫng xen lẫn tiếc nuối. Lần đầu trong đời tỏ tình, xem như kết quả cũng không tệ. Không có sự từ chối bằng miệng, ít ra Diệp Thiên Tân anh không muốn làm cô càng bị tổn thương bởi những lời khó nghe.

Rũ mi mắt, đôi gò cao gót vừa nhấc lên, thì vòng eo cô bị một lực mạnh, kéo thân thể đập vào bức tường thịt rắn chắc của ai đó. Bị kéo xoay người lại, đôi mắt cô còn mở to kinh ngạc, mà môi đã bị chiếm lấy bởi một đôi môi lạnh lẽo.

Cô chỉ còn thấy được lông mi dài của Diệp Thiên Tân, cả sống mũi cao vợi và chiếc mày rậm. Anh đang làm gì vậy? Trong đầu cô luôn suy nghĩ như thế. Muốn xô đẩy anh ra nhưng sự lưu luyến ngọt ngào của anh đã đưa đẩy cô vào bể tình một lần nữa.

Nhắm nháp đôi môi yêu thích của mình, Diệp Thiên Tân ôm lấy thân thể đang run rẩy của cô vào lòng. Càng lúc càng sâu, càng khó rời. Đến khi buông đôi môi cô ra, đã thấy sung sướng. Vuốt ve cánh môi, anh nhìn đến đôi mắt còn không hiểu chuyện gì của cô, yêu thương hôn lên mi mắt cô một lần nữa.

Giọng anh ánh lên niềm vui khó tả, nụ cười nở trên môi, giọng trầm khàn nghe đến mê mẩn.

"Anh yêu em, Tịch Hiền."

"Hả?" Đầu óc Tịch Hiền đang choáng váng, nghe lời của Diệp Thiên Tân càng choáng váng không tin.

"Anh yêu em" Diệp Thiên Tân lập lại lời nói. Lòng anh đang sung sướng phát điên lên, chỉ muốn điều gì đó cô ra mà bày tỏ thành ý.

Tịch Hiền như chưa nuốt được hết lời của anh, cô xoay mặt tránh ánh mắt như lửa đốt kia, "Đừng đùa..."

Diệp Thiên Tân cúi đầu xuống, ôn nhu hôn vào bên má cô, giọng dịu dàng: "Anh nói thật. Anh yêu em, yêu rất lâu rồi..."

"Bao lâu?" Tim Tịch Hiền vội đập nhanh hơn một nhịp, lại không dám đối diện mắt với Diệp Thiên Tân. Mà như anh cũng hiểu, nên không ép buộc cô nhìn thẳng vào anh.

"Em đoán xem" Diệp Thiên Tân cười.

Tịch Hiền lắc đầu. Không chân thực, cô cảm giác lâng lâng như mơ.

Diệp Thiên Tân ôm cô vào lòng, đầu cô nghiêng vào ngực trái anh, nghe tiếng tim đập nhanh. Thở dài, đôi mắt anh nhìn xa xăm, "Bây năm, anh đã đợi em được bảy năm."

Bảy năm? Tịch Hiền không tin, đôi môi mấp máy không rõ lời, đến câu cuối cùng Diệp Thiên Tân nghe được chỉ là "Anh bị ngốc à?"

Vòng tay càng siết chặt, Diệp Thiên Tân vui đến độ miệng cười không ngưng được, "Vì em, anh làm thằng ngốc cả đời cũng được."

Tịch Hiền ghen cả lời. Nước mắt cô sau bao lần tích tụ, chỉ vì câu nói anh mà rơi là chảy, miệng thì lẩm bẩm bảo anh là thẳng ngốc.

Diệp Thiên Tân ngược nhìn lên bầu trời đầy sao, tâm nguyện đòi anh hoàng thành. Được có Tịch Hiền bên cạnh, được yêu cô và cô cũng yêu mình. Người phụ nữ trong lòng anh đang khóc thút thít, thế mà anh không muốn ngăn cản, chỉ là cái ôm chặt hơn, chỉ là nụ hôn phớt trên trán cô yêu thương, chỉ là... anh tin thế giới anh đã bắt đầu xuất hiện màu hồng.

Khóc lâu, Tịch Hiền cũng mệt. Ngược đôi mắt đỏ hoe nhìn anh, cô vội nhớ lại hai tuần lễ anh mất tích không liên lạc gì cùng cô, liền tủi thân trách móc.

"Hai tuần lễ không liên lạc, đến khi nhìn thấy anh thì anh đang lại vui cười cùng Mạc Tiểu Hạ... em cảm giác tim mình muốn vỡ tung ra."

Anh vuốt ve lưng cô, như an ủi cũng cười khỏ, "Anh xin lỗi, hai tuần này anh làm một chuyện lớn lao hơn, nên không thể cho em biết được."

"Lớn lao? Lớn lao đến cỡ nào?"

"Em có thể bắt ngờ."

"Thật mong đợi." Tịch Hiền mỉm cười, sống mũi đã ứng hồng. Trong ánh đêm, cô càng xinh đẹp, lại yếu đuối mê hoặc lòng người.

Diệp Thiên Tân buông vòng tay ôm cô ra, anh khẽ ho nhẹ vài lần. Đứng nghiêm chỉnh nhìn vào ánh mắt mong đợi của Tịch Hiền.

Chớp chớp mắt, Tịch Hiền như hiểu ra rằng món quà bất ngờ dành cho cô sẽ ngay tại đây, "Ngay bây giờ sao?"

Anh gạt đầu, bèn quỳ một chân xuống đất. Móc từ trong túi ra một chiếc hộp đen nhỏ, mở ra là một chiếc nhẫn được thiết kế tinh xảo, đưa đến trước mặt cô.

"Tịch Hiền, anh yêu em."

"Mặc kệ em có hơn anh 5 tuổi hay 10 tuổi, thì anh vẫn yêu em."

"Anh sẽ trở thành người đàn ông có thể che chở cho em cả đời này... nên, Tịch Hiền gả cho anh nhé?!"

Ánh đèn chiếu dọi vào khuôn mặt không thể anh tuấn hơn của Diệp Thiên Tân, anh quá tốt, quá tốt đối với cô...

Tịch Hiền như người còn trong cõi mộng bước ra đời thật, lỗ tai cứ lúng búng... những lời này, cô đã nghe năm anh vừa 18 tuổi, trên tay còn ôm quả bóng rổ, mồ hôi ướt cả áo trắng chỉ vì chạy theo bóng dáng cô suốt một con đường dài.

Ánh nắng bừng bừng chiếu trên da cô khô rát, thế mà nhìn anh lại không một chút nhăn nhó. Anh đứng nhìn cô, thở hổn hển sau màng tỏ tình, vừa hét thanh vừa chạy làm sao không mệt cho được.

Giờ đây, khi đã 25 tuổi. Anh lại nhắc một lần nữa cho cô biết rằng, chàng trai năm xưa theo đuổi cô, chưa một ngày nguôi ngoai ý chí có được cô, chưa một lần thôi nhưng nhớ đến cô... Tịch Hiền à, phúc phận của mi đã đến rồi.

"Em đồng ý!"

Cô nở nụ rạng rỡ, đưa bàn tay xoè đến gần chiếc nhẫn. Nhẹ nhàng, Diệp Thiên Tân lồng chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô, vừa khít như được ướm thử trước.

Xoay xoay tay, cô vui vẻ ngắm nhìn. Một chiếc nhẫn bạc, hai bên được nạm ba viên kim cương nhỏ, chính giữa là viên kim cương màu đỏ rực rỡ, xung quanh được khắc những hàng lá nhỏ uốn cong lượn thật đẹp.

"Thật đẹp." Cô nhỏ nhẹ khen.

"Trên thế giới chỉ duy nhất có mỗi một chiếc." Diệp Thiên Tân cong môi tự đắc.

Tịch Hiền ngược nhìn anh, đôi mắt còn có sự ngạc nhiên, anh nói tiếp: "Anh đã tự thiết kế chiếc nhẫn này... rồi gửi đến cửa hàng trang sức của người bạn ở Ý. Vì lý do trục trặc vấn đề ở sân bay, nên đến hai tuần lễ mới về đến Đài Loan."

"Vừa nhận được nhẫn là anh đã hẹn em..." Diệp Thiên Tân chợt dừng câu nói, không nói tiếp nữa.

Tịch Hiền như dần hiểu hết sự việc, cô lại trách bản thân mình quá suy nghĩ lung tung, nghĩ sai về anh. Cô dùng đôi mắt đầy hối lỗi nhìn anh, "Thiên Tân, em thật có lỗi."

Xoa đầu cô, anh yêu thương không hết làm sao giận cô được. Bây giờ, cô đã là của anh, của riêng một mình anh, thế là quá tốt rồi, "Đừng trách bản thân, anh sẽ không giận em."

"Nên, hãy yêu thương anh nhiều hơn, đừng bướng bỉnh nữa. Trái tim anh đã không chịu đựng được sự lạnh nhạt từ em một lần nào nữa đâu."

Sống mũi cô lại cay cay mắt rồi. Càng ôm chặt anh, thật chặt. Người đàn ông này đã yêu cô bảy năm rồi, lần này cô sẽ không buông tay anh ra đâu, cô

thề.

"Thiên Tân à, em sẽ dùng cả đời này đền đáp tình yêu anh!"

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Dâng Đến Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.